

Tướng Công Thật Vô Lý

Contents

Tướng Công Thật Vô Lý	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	21
5. Chương 5	27
6. Chương 6	33
7. Chương 7	38
8. Chương 8	44
9. Chương 9	50
10. Chương 10	55

Tướng Công Thật Vô Lý

Giới thiệu

Nữ nhân mười tám liền thay đổi, những lời này không hề sai. Bốn năm trước, nàng giống như một cá

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-cong-that-vo-ly>

1. Chương 1

-

“Tẩu Tẩu, Tướng Khuyết ca đã trở về chưa?”

Sáng sớm, Hoa Diệp vẽ mặt hăng hái chạy vào sương phòng, cánh cửa mở ra, trong phòng liền truyền đến tiếng một nữ nhân thét chói tai, còn mang theo tiếng chửi rủa.

“Tiểu Diệp, muội cắt ra ngoài cho ta!”

Nghe thấy tiếng gầm gừ, Hoa Diệp lè lè cái lưỡi màu hồng nhạt, vội vàng đóng cửa, nhanh như chớp biến mất.

“Đều tại nàng! Dạy hư nha đầu kia rồi.” Ngôn Chấn nhin không được oán giận.

“Còn nói thiếp, muội ấy còn không phải do chàng làm hư sao”. Thảm Hương Viện quăng cho hắn một ánh mắt hờn dỗi, sau đó bắt đầu mặc quần áo.

Bàn tay của Ngôn Chấn lưu luyến trên da thịt non mềm của thê tử, kích thích nàng phát ra tiếng thở dốc hưng phấn.

“Đủ . . . Đủ, nha đầu Tiểu Diệp kia Còn đang ngoài cửa chờ thiếp.”

“Cứ để nó chờ”.... Ngôn Chấn hôn lên vai nương tử, nói thầm.

Thảm Hương Viện hai má đỏ lên, quăng cho tướng công một cái nhìn xem thường, “Đừng nói đùa, nếu để muội ấy chờ, muội ấy sẽ biết chúng ta ở trong phòng làm những chuyện gì.”

“Chúng ta vốn là vợ chồng, có cái gì mà ngượng ngùng?”

“Chàng. . . . Thật là.”

Thảm Hương Viện đẩy bàn tay hắn đang chạy loạn trên người nàng ra, khẽ gất một tiếng, liền vội vàng mặc quần áo, tránh hắn lại động tình, kéo nàng về trên giường ân ái một phen, không thể như vậy.

Kéo dài một lúc, Thảm Hương Viện mới đỏ mặt từ trong phòng đi ra, lập tức nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn ranh mãnh của Hoa Diệp.

“Ngôn ca ca và tẩu tẩu thật yêu nhau, Hoa Diệp hình như đến không đúng lúc”. Nàng bướng bỉnh nháy mắt mấy cái với Thảm Hương Viện.

“Nha đầu xấu, đừng trêu ta. Nói mau, có chuyện gì?” Khuôn mặt Thảm Hương Viện đỏ lên, vội vàng nói sang truyện khác.

“Nghe nói Tướng Khuyết ca đã trở lại đúng không?” Hoa Diệp trở nên hưng phấn, lập tức quay quanh Thảm Hương Viện ở bên cạnh liên tục hỏi.

“Muội nghe ai nói vậy? Mỗi ngày muội đều hỏi Khuyết ca khi nào thì trở về, rốt cuộc gả muội cho đệ ấy được rồi.” Thảm Hương Viện cười nói.

Kể từ khi Thảm Tướng Khuyết cứu Hoa Diệp trở về từ Quỷ Môn Quan lúc mười tuổi, nàng liền cả ngày quần lấy Thảm Tướng Khuyết, nhưng Thảm Tướng Khuyết không hề thích, chỉ cảm thấy nàng thật phiền toái.

Cho nên, một năm nọ vào buổi tối, hắn không chào mà đi, nói muốn đi lưu lạc giang hồ, lần này đi đã trôi qua bốn năm.

“Tướng Khuyết ca đã về nhà?” Ánh mắt Hoa Diệp sáng lên.

“Hắn là mới đến chứ...”Thảm Hương Viện nói còn chưa nói xong, Hoa Diệp đã vội vã chạy đi.

“Tiểu Diệp, muội chờ chút.”

Nàng gấp rút vội vàng kéo Hoa Diệp.

“Tẩu tẩu, có chuyện gì sao?” Trái tim của Hoa Diệp đã sớm bay đến trên người của người ở Thảm phủ rồi.

“Muội đừng nóng vội, Tướng Khuyết đã lớn rồi, đệ ấy sẽ không chạy trốn, tỷ có lời muốn hỏi muội.” Thảm Hương Viện kéo Hoa Diệp đến một góc, cười hỏi: “Tiểu Diệp, có phải muội yêu thích tiểu đệ nhà ta không?”

Gương mặt Hoa Diệp thoáng chốc đỏ lên, cực kì thẹn thùng.

Thảm Hương Viện nhìn bộ dáng thẹn thùng của nàng, môi đỏ mọng cong lên, còn xấu xa trêu chọc nàng, “Muội không nói lời nào là khó xử sao? Không ngờ tiểu đệ ta như vậy mà không có nữ nhân theo.”

“Ai nha! Tẩu tẩu, tỷ biết rõ....” Hoa Diệp gấp đến độ dậm chân, mặt trở nên đỏ hơn, không cần nói cũng biết.

“Tỷ hiểu được, tỷ chỉ trêu chọc muội thôi.” Thẩm Hương Viện cười trêu nói.

Chỉ trong chốc lát, vẻ mặt Thẩm Hương Viện đột nhiên trở nên rất nghiêm túc, “Tiểu Diệp, nguyên nhân muội thích Tướng Khuyết là vì năm đó đệ ấy đã cứu muội một mạng sao?”

Từ nhỏ thân thể Hoa Diệp đã không tốt vì luôn phải chịu những cơn đau đớn do độc Thụ Hàn đem lại, cho đến mười lăm tuổi gặp được Thẩm Tướng Khuyết cứu trở về từ Quỷ Môn Quan.

Thẩm Hương Viện rất lo lắng Hoa Diệp đem sự cảm kích nhằm lẫn thành tình yêu nam nữ.

“Tất nhiên muội rất biết ơn Tướng Khuyết ca đã cứu mạng muội, nhưng.... Muội cũng không vì cảm kích mới thích huynh ấy....”

“Rốt cuộc là vì sao?”

“Cái này,tỷ bảo muội phải nói như thế nào?” Hoa Diệp đỏ mặt, khuấy đều các ngón tay vào nhau, biểu tình thẹn thùng làm cho người ta thương xót.

“Tất nhiên là thành thật nói nha!” Thẩm Hương Viện trêu ghẹo nói, nhìn bộ dáng của nàng, chính xác là sa vào bẫy tình của nữ nhân.

“Thì.... Ở lần đầu tiên muội nhìn thấy Tướng Khuyết ca mặc dù huynh ấy cau có, nhưng mà muội có thể cảm giác được động tác của huynh ấy rất dịu dàng, mỗi lần muội phát bệnh, huynh ấy luôn ở bên cạnh chăm sóc muội....”.

“Vậy chứ Ngôn ca ca không ở bên cạnh chăm sóc muội sao?” Thẩm Hương Viện chen miệng vào nói.

“Điều đó không giống nhau!” Hoa Diệp dậm chân, khuôn mặt một trận hồng rực.

“Như thế nào không giống? Là tâm sẽ giống nai con chạy loạn sao?”

Nàng nói một câu liền trêu chọc một câu, Hoa Diệp hận không thể tìm trên mặt đất một cái động để có thể chui vào.

“Tẩu tẩu....” Hoa Diệp trừng đôi mắt đẹp quảng cho nàng một cái nhìn xem thường.

“Được rồi! Không trêu muội nữa. Tỷ đã hiểu được muội là thật lòng ,vậy thì tỷ cũng yên tâm đem tiểu đệ giao uội, bất quá lấy cá tính tiểu đệ....” Nàng hướng Hoa Diệp nháy mắt mấy cái, “Đệ ấy vậy mà lại là cái đầu ngỗng không hiểu phong tình, muội sẽ phải vất vả chút.”

Hoa Diệp do dự nói:“Muội không sợ Tướng Khuyết ca không hiểu phong tình, mà chỉ sợ Tướng Khuyết ca không thích muội.

“Muội yên tâm” Thẩm Hương Viện vỗ vỗ tay nhỏ bé của nàng, trông mắt đen nhánh xoay tròn, “Tỷ có một ý kiến hay.”

“Chủ ý gì?” Hoa Diệp trừng mắt to, tò mò hỏi.

“Gần quan được ban lộc....”

“Thế nào là gần quan được ban lộc?”

“Chính là....” Thẩm Hương Viện hướng Hoa Diệp ngoắc ngoắc ngón tay, Hoa Diệp lập tức đem đầu đến gần.

Nàng ở bên tai Hoa Diệp nói nhỏ vài câu, chỉ thấy Hoa Diệp mở to hai mắt.

“Có thể không? Nhưng mà Ngôn ca ca”

“Đừng lo lắng.” Thẩm Hương Viện vỗ ngực cam đoan với nàng, “Ngôn Chấn có tỷ lo, tỷ sẽ nghĩ tất cả biện pháp thuyết phục chàng.”

** “Hoang đường” Ngôn Chấn nhú mày khiển trách.

“Sao lại hoang đường? Thiếp thấy đây là ý kiến hay.” Thẩm Hương Viện đứng thẳng lưng đối mặt với tướng công tranh luận không ngớt.

“Hay gì chứ? Ta cho rằng nó quá tồi tệ”. Ngôn Chấn lắc bảu chửi mắng.

“Ngôn Chấn, chàng nói chủ ý của thiếp tồi tệ?” Thẩm Hương Viện bắt măn cong môi lên, giận dữ trừng mắt nhìn hăh.

“Nàng thế mà lại đi dạy cho Tiểu Điệp và Tướng Khuyết đơn độc ở cùng nhau dưới một mái nhà, cô nam quả nữ”

“Ai nói chỉ có hai người bọn họ ở cùng nhau? Chàng đừng quên, còn có cha thiếp.” Thẩm Hương Viện không đợi Ngôn Chấn nói xong đã trực tiếp ngắt lời hăh, “Hơn nữa, thiếp thật lòng mong chúng nó trở thành một đôi, nếu hai đứa nó có cái gì, không phải là đúng ý thiếp hay sao?”

“Không được, ta không đồng ý Tướng Khuyết và Tiểu Điệp ở cùng.”

Thấy Ngôn Chấn lắc đầu không chịu Thẩm Hương Viện liền nổi giận.

“Vị sao chàng không đồng ý? Tiểu đệ nhà thiếp có gì không tốt?” Nàng ép hỏi.

“Đệ ấy rất tốt, chỉ là hay đi lang thang, không có chỗ ở cố định.”

“Đệ ấy sao lại lang thang? Rõ ràng là chàng có thành kiến.” Thẩm Hương Viện bảo vệ tiểu đệ của mình, “Huống hồ, Tiểu Điệp giao cho tiểu đệ trông nom có cái gì là không tốt? Nếu có thể thì thân càng thêm thân, về sau có chuyện gì, chàng cũng có thể biết có phải không?”

Đối mặt với sự thuyết phục của thê tử, Ngôn Chấn động lòng.

“Vấn đề là, Thẩm Tướng Khuyết sẽ chấp nhận sao? Ta không muốn Tiểu Điệp phải thương tâm”.

“Chàng yên tâm đi! Đứng trước tình yêu, nữ nhân đều kiên trì. Chàng đừng xem Tiểu Điệp còn nhỏ, muội ấy lúc nào cũng có thể lớn lên, chàng cũng không thể bảo vệ muội ấy cả đời. Nếu không uội ấy thử, thì làm sao mà biết được lão đệ đầu gối nhà thiếp có động lòng hay không?”

“Nếu Thẩm Tướng Khuyết làm cho Tiểu Điệp khổ sở, ta tuyệt đối sẽ không tha cho đệ ấy!” Trong đôi mắt Ngôn Chấn hiện lên một chút lạnh lẽo.

Thẩm Hương Viện nhin không được rùng mình một cái, bắt quá rất nhanh liền hiểu được ý của hăh.

“Nói như vậy, chàng đã đồng ý với ý kiến của thiếp?”

Khoé miệng Ngôn Chấn giật giật, “Ta không đồng ý với nàng thì lát nữa nàng cũng sẽ cùng Tiểu Điệp thay phiên nhau mà nói ở bên tai ta, ta không đáp ứng cũng không được.”

Hăh không khỏi cảm thán, đầu năm nay, nam nhân thật khó làm nha!

**

“Con trai à! Con cũng nên thành thân đi chứ?” Thẩm gia lão gia “ẩn tình đưa tình” nhìn con trai, làm cho toàn thân Thẩm Tướng Khuyết nổi da gà .

“Làm ơn, đừng dùng loại ánh mắt này nhìn con.”

“Ánh mắt gì?” Thẩm gia lão gia giả bộ không hiểu.

“Ánh mắt ghê tởm và buồn nôn.” Thẩm Tướng Khuyết mặt không chút thay đổi nói, mặt khác ném cho cha một cái nhìn xem thường.

Thẩm gia lão gia liền nhăn mặt, chốc lát sau lại lộ vẻ ai oán, thiếu chút nữa là khóc kêu trời.

“Ô..... ta thật sự là đáng thương, hai đứa con gái đều gả đi, đứa con trai thì đi suốt bốn năm không trở về nhà, nương tử lại mất sớm, còn lại ta một lão già cô đơn, cả ngày trông coi nhà cửa, cũng không biết khi nào thì mới có thể ôm cháu.....”.

“Dừng!” Thắm Tướng Khuyết không thể không ngắt lời cha đang thao thao bất tuyệt, nếu để cha nói một trận, không biết đến năm nào tháng nào ngày nào cha mới chịu dừng.

“Con xem, ngay cả quyền nói con cũng cướp đoạt, khổ thân ta đã nuôi con lớn như vậy, chẳng qua là muốn con cưới vợ mà thôi....” Thắm gia lão gia lại than thở.

“Con không phản đối cha tái giá.” Thắm Tướng Khuyết lạnh lùng nói.

“Phi Phi phi !Ta đối với mẹ con là trung trinh bất nhị, tái giá cái gì.”

“Mẹ qua đời sớm, con nghĩ cha cưới thêm vợ mẹ cũng sẽ không để bụng đâu.”Thắm Tướng Khuyết khẽ nhủ mi tâm, khoe môi nở nụ cười châm chọc.

Thắm gia lão gia tức giận quát, “Ta muốn con cưới vợ, không phải ta muốn tái giá,cái ta muốn là cháu, chẳng lẽ muốn ta sinh thêm một đứa sao?”

“Nếu cha sinh ra, con cũng không ngại có nhiều đệ đệ, muội muội.” Thắm Tướng Khuyết không cho là đúng, nói.

“Con... Con nói cái gì?” Thắm gia lão gia tức giận đến run nhè nhẹ, “Con không chọc tức chết ta là không thể sao?”.

Nó có phải là con trai của ông không?!

Thắm Tướng Khuyết thở dài, “Là lỗi của con, con không nên chọc giận cha.”

Nhìn thấy cha không kèm chế được cơn giận, Thắm Tướng Khuyết lộ ra vẻ mặt không biết phải làm thế nào.

“Nếu biết sai, thì hãy ngoan ngoãn nghe lời ta, nhanh lấy vợ rồi sinh cho cha một đứa cháu.” Thắm gia lão gia tức giận nói.

“Được rồi! Con thử là được.” Thắm Tướng Khuyết nhún vai nói cho có lệ.

“Thử cái gì? Nếu con không tìm được vợ, cha liền giúp con an bài một mối hôn sự.” Thắm gia lão gia kiên quyết nói.

Sắc mặt Thắm Tướng Khuyết khẽ biến đổi, gương mặt xanh mét nhìn ra được hấn rất không vui.

“Thế nào? Có ý kiến sao?” Thắm gia lão gia không khách khí hỏi con trai.

“Con nào dám có ý kiến ?” Thắm Tướng Khuyết tươi cười, ngoài cười nhưng trong không cười, đáy mắt lạnh lẽo.

“Không ý kiến là tốt rồi, con trai, con cần phải cố gắng”

“Vâng, con sẽ cố gắng.” Thắm Tướng khuyết trả lời như vậy, nhưng hấn lại không để chuyện này ở trong lòng.

Muốn hấn thành thân, quả thực còn khó hơn mặt trời mọc ở phía tây.

Buổi sáng, bốn phía vẫn còn tràn ngập trong làn sương sớm, ánh nắng ấm áp chiếu qua lớp sương mù.

Hoa Diệp bưng một chậu nước, thật cẩn thận mở cửa phòng, nhẹ giọng phát ra tiếng ê a, nàng rón rén đi tới.

Ánh sáng mặt trời xuyên qua lớp cửa sổ giấy chiếu thẳng vào trong phòng, ánh sáng thay thế về tối tăm trong căn phòng, Hoa Diệp đem chậu nước đặt lên bàn, sau đó nhẹ nhàng, im hơi lặng tiếng đi đến trước giường.

Một nam tử đang ngủ trên giường, ngũ quan tuần mĩ làm cho Hoa Diệp nhìn đến mê mẩn.

Mũi hấn thẳng tắp, đôi mắt thâm thúy, đôi môi rất mỏng, đường cong trên mặt như đao tước lạnh lẽo cứng rắn, nhưng lúc hấn ngủ thì nhìn hấn giống một đứa trẻ.

Hoa Diệp giơ tay lên, nhẹ nhàng miêu tả hình dáng của hắn, từ mũi đến khoé miệng, khi ngón tay ở trên bờ môi hắn, ánh mắt nàng trở nên mờ mịt.

Từ lúc mười tuổi gặp được, ánh mắt của nàng sẽ không tự chủ được mà cứ nhìn theo hắn.

Lúc đầu nàng bị vẻ anh tuấn của hắn hấp dẫn, sau đó chính hắn đã cứu mạng nhỏ của nàng, đủ loại cộng lại làm nàng sùng bái hắn hơn cả Ngôn ca ca.

Ngôn ca ca cũng chiều nàng, che chở nàng, còn Tướng Khuyết ca thì ngược lại, hắn lúc nào cũng thờ ơ với nàng, nhiều lần nàng nhìn thấy trong ánh mắt ấy là sự thiếu kiên nhẫn. lúc ấy nàng chỉ là một đứa trẻ, điều đó làm nàng thất vọng.

Bởi vì nàng từ nhỏ đã được người ta nâng trong lòng bàn tay thương yêu cưng chiều, chỉ có Tướng Khuyết ca là không thương nàng.

Hoa Diệp nhịn không được thở dài.

Nàng biết hắn chính là không chịu nổi sự dầy dụa của nàng nên rời nhà đi? Nhưng kể từ khi hắn rời đi, tâm trí của nàng cũng đi theo hắn.

Sau bốn năm, nàng chẳng những không quên được hắn, ngược lại càng thêm tưởng niệm.

Hình ảnh của hắn đã bén rễ trong đầu nàng, làm cho nàng quên cũng quên không được, thậm chí trong thư phòng hội hoạ của nàng đầy những bức hoạ chân dung vẽ về hắn bốn năm trước.

Ánh mắt Hoa Diệp lưu luyến nhìn Thẩm Tướng Khuyết ngủ say, lúc này đây hắn càng có vẻ nam tử hơn bốn năm trước, ít đi phần ngây ngô, hơn vài phần ổn trọng.

Dù sao, trong bốn năm, nàng cũng thay đổi rất nhiều, từ cô gái nhỏ biến thành tiểu cô nương, công tử tới cửa cầu hôn vô số, nhưng trong lòng nàng chỉ tồn tại Thẩm Tướng Khuyết.

Tay nhỏ bé của Hoa Diệp không ngừng chạm vào hai bên má của Thẩm Tướng Khuyết, di chuyển xuôi theo đường cong trên mặt hắn, ánh mắt si mê quỳn luyến, ngực tràn ngập tưởng niệm.

Phút chốc, tay nhỏ bé của nàng bị bàn tay to của hắn bắt được.

Nàng đột nhiên đình chỉ hơi thở, giật mình, vừa vặn đối diện với đôi mắt sắc sảo giống như chim ưng của hắn.

Từ lúc cảm giác được có người đi vào phòng, Thẩm Tướng Khuyết đã tỉnh lại.

Dù biết trong nhà không có nguy hiểm, nhưng ở bên ngoài bốn năm, đã rèn luyện hắn trở nên nhạy bén hơn, huống chi hắn nghĩ sẽ không có ai tiến vào phòng hắn?

Nếu là cha, không có khả năng.

Nếu là đại tỷ hoặc nhị tỷ, các tỷ sớm đã một cước đá văng cửa, tuyệt đối không nhẹ nhàng đi vào như vậy.

Hắn muốn xem người vừa vào muốn làm cái gì.

Hắn vốn nghĩ rằng là kẻ trộm vô danh nào, nhưng nghi ngờ này rất nhanh bị hắn xoá đi, bởi vì kẻ trộm không có khả năng ngóc đến nỗi ăn cắp trước mặt người vừa tỉnh ngủ..

Vậy thì là ai?

Cảm giác được có người đến gần bên giường. Thẩm Tướng Khuyết toàn thân căng thẳng dự định người tới có động tác thì hắn sẽ nhảy lên.

Nhưng mà hắn không nghĩ tới sẽ ngửi được một mùi hương thơm ngát.

Loại hương thơm này chỉ có trên người nữ nhân, hắn rùng mình, ngừng lại ý niệm trong đầu, hắn chờ xem nữ nhân này định làm cái gì?

Nàng dựa vào rất gần, mùi hương thơm ngát kia thoảng nhiên quanh quẩn ở mũi hắn .

Đột nhiên nàng ngồi chồm hổm xuống, kéo chăn lên, miêu tả hình dáng và khoé miệng hắn.

Hắn có thể cảm nhận được sự quyến luyến sâu sắc của nàng, cùng tiếng thở dài khe khẽ.

Nàng thở dài làm tâm Thắm Tướng Khuyết nổi lên sóng to, hắn không rõ vì sao nàng thở dài?

Thắm Tướng Khuyết nhìn không được bắt lấy tay bé nhỏ của nàng, hắn mở mắt ra, đập vào tầm mắt hắn là khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo như tuyết.

Nàng có một khuôn mặt trái xoan, lông mày như hoạ, môi không tô mà đỏ, đôi mắt trong vắt tràn ngập vẻ kinh hoàng.

Nhìn Thắm Tướng Khuyết đột nhiên tỉnh lại, Hoa Điệp thật giống đứa bé làm ra chuyện sai trái. Trên mặt tràn ngập vẻ chật vật và xấu hổ, đứng ở trước mặt hắn mà chân tay luống cuống, tay còn bị hắn nắm chặt.

“Nàng là ai?” Thắm Tướng Khuyết nhướng mày lên, nhìn giai nhân khuyh thành trước mắt. Hắn có cảm thấy vừa xa lạ vừa quen thuộc, trong lòng hơi gợn sóng.

“Tướng Khuyết ca, huynh không biết muội sao?” Hoa Điệp thất vọng không nói nên lời. Nàng còn tưởng rằng Tướng Khuyết ca trông thấy nàng thì sẽ kinh hãi, chứ không phải hồ hững như vậy.

Chẳng lẽ ở trong lòng hắn, một chút vị trí của nàng cũng không có?

“Nàng là....” Thắm Tướng Khuyết nghe giọng nói ngọt ngào của nàng, hơn nữa nàng gọi hắn Tướng Khuyết ca, người duy nhất gọi hắn như vậy cũng chỉ có... “Nàng là Hoa Điệp?”

Khi hắn hô đúng tên của nàng thì nàng hưng phấn tươi cười, trong ánh mắt loé ra ánh sáng rạng rỡ “Tướng Khuyết ca, huynh nhận ra muội sao?”

Thắm Tướng Khuyết lại nhíu mày ... “Muội tại sao lại ở đây?”

Nhìn nàng trở thành nữ nhân mười tám, Thắm Tướng Khuyết có cảm giác tâm tư hắn đang lung lay.

Tiểu cô nương năm đó quần quýt lấy hắn, nháy mắt đã biến thành một vị cô nương, có dung nhan tuyệt sắc và dáng người duyên dáng.

Thắm Tướng Khuyết nhìn không được quan sát nàng, ở dưới ánh mắt của hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trở nên đỏ bừng.

“Tướng Khuyết ca, huynh sao lại nhìn muội chằm chằm như vậy?”

“Muội trưởng thành rất nhiều....Ta không nhận ra muội”. Thắm Tướng Khuyết thản nhiên nói, đè xuống cảm xúc quái dị trong lòng.

Là do quá đẹp? Hay là ngạc nhiên?

Trong lòng Thắm Tướng Khuyết chợt có một loại linh cảm kì diệu, hắn thậm chí hi vọng hiện nay nàng chỉ là một tiểu cô nương, không cần lớn lên.

“Tướng Khuyết ca, muội xinh đẹp không?” Hai mắt Hoa Điệp tròn to, khẩn cấp hỏi.

“Cũng được.” Giọng điệu hắn thản nhiên nghe thế nào cũng giống như trả lời cho có lệ, tựa hồ không muốn tiếp tục đề tài này, hắn hỏi lại nàng. “Hoa Điệp, muội sao lại ở trong phòng ta?”

“Bởi vì muội muốn hầu hạ huynh nha!”

Nàng lộ ra tươi cười ngọt ngào, Thắm Tướng Khuyết nhíu mày lại.

“Muội là đại tiểu thư, không cần hầu hạ ta.”

“Đây là muội cam tâm tình nguyện.”

Nghe nàng phản bác ngược lại, Thắm Tướng Khuyết nói không ra lời. Trên mặt nàng nở nụ cười hạnh phúc, giống như hắn cự tuyệt chính là chuyện thiên lý không tha.

Có chuyện gì thế này?

Thắm Tướng Khuyết đứng ngồi không yên, hắn có cảm giác mình sắp trở thành con mồi trong lưới.

“Muội không cần vì hầu hạ ta mà sáng sớm chạy từ Ngôn Phủ tới. Ca ca của muội chẳng lẽ không quản muội sao?”

Nói đến Ngôn Chấn, hần liền nhớ lại vị phu quân của nhị tỷ này của hần luôn nâng Hoa Điệp trong lòng bàn tay. Đột nhiên, trong lòng hần lại cảm thấy kỳ lạ.

“Muội không phải sáng sớm từ Ngôn Phủ chạy tới.”

“Vậy?” Thẩm Tướng Khuyết nhướn mày, trong lòng hần đã hiện lên cảnh báo.

“Muội ở nơi này mà!”

“Cái gì?” Sắc mặt Thẩm Tướng Khuyết khê biến.

“Tướng Khuyết ca, huynh không vui sao?” Cái miệng nhỏ nhắn của Hoa Điệp xẹp xuống, đôi mắt phủ đầy hơi nước trông vô cùng tội nghiệp làm người ta nhìn thấy không đành lòng.

2. Chương 2

Về mặt Thẩm Tướng Khuyết không chút thay đổi, hai mắt híp lại, nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của Hoa Điệp.

“Cô nam quả nữ chung sống một phòng, nếu truyền ra, chỉ sợ thanh danh của muội...” Thẩm Tướng Khuyết thần nhiên nhắc nhở nàng tính nghiêm trọng của chuyện này.

Không nghĩ tới Hoa Điệp lại phản bác, “Nơi này không có người lạ, ai sẽ truyền ra ngoài chứ?”

Thẩm Tướng Khuyết nhìn nàng, “Ngôn ca ca của muội đâu? Nhị tỷ phu làm sao có thể đáp ứng muội chuyển sang đây ở?” Hần hoài nghi liệu có phải nàng thừa dịp Ngôn Chấn đi vắng thì chạy ra ngoài.

“Ngôn ca ca đồng ý uội ở đây.” Hoa Điệp nở nụ cười hạnh phúc.

Thẩm Tướng Khuyết bỗng nhiên có cảm giác như bị người ta ép buộc đưa đi làm vật hy sinh, hần đã phát hiện ra dụng ý của đám người này, hơn nữa trong mắt Hoa Điệp còn lóe lên tia sáng vui sướng, hần thật sự giống như cá nằm trên thớt đang đợi làm thịt.

Hần nhin không được nhớ tới mấy lời nói hôm trước của phụ thân, sẽ không phải bởi vì nàng Ánh mắt hần lạnh lùng chăm chú nhìn nàng.

Thấy ánh mắt sắt bén của hần, thân mình nàng chùn xuống, không biết phải làm sao, “Tướng Khuyết ca, huynh.... Huynh tức giận sao?”

Hoa Điệp không rõ vì sao hần tức giận, nhưng nhìn sắc mặt của hần trầm xuống, trong lòng bắt đầu thấp thỏm bất an đứng lên. Trong con người mỏng manh lộ vẻ yếu đuối.

Nhìn bộ dạng khổ sở vô tội của nàng, trong lòng Thẩm Tướng Khuyết hiện lên cảm giác tội lỗi.

Chẳng biết tại sao nổi lên cảm giác tội lỗi này, hần nhíu mày, vừa thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương kia, trong lòng lại dâng lên phiền chán.

“Ta không có tức giận.”

“ Nhưng vẻ mặt của huynh.....” Đôi mắt long lanh của Hoa Điệp nhìn gương mặt không chút thay đổi của hần.

.

“Muội suy nghĩ nhiều quá. Muội đi ra ngoài trước đi! Ta phải thay quần áo.”

“Muội giúp huynh” Hoa Điệp trả lời không chút suy nghĩ.

Thẩm Tướng Khuyết nhìn nàng với vẻ mặt không thể tưởng tượng được, đôi mắt hẹp dài nheo lại, ánh mắt nóng rực nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn phẫn nộ của nàng, “Chẳng lẽ muội muốn nhìn ta trần như nhộng sao?”

“Muội” Nàng trợn mười ngón tay, trên gương mặt như ngọc hiện lên một tầng đỏ ửng.

“Sao còn không đi ra ngoài?”

Vừa nghe hấn đuổi khách, Hoa Điệp không ngừng chạy ra ngoài cửa.

Trông theo bóng lưng gần như chạy trốn hết cửa nàng, khoé miệng Thẩm Tướng Khuyết vẽ lên một đường cong.

Dù sao thì nàng cũng chỉ là một tiểu cô nương ngây ngô.

**

“Tướng Khuyết ca, huynh muốn đi đâu ?”

Chân trước của Thẩm Tướng Khuyết còn chưa bước ra khỏi cửa chính, Hoa Điệp lại đột nhiên xuất hiện ở trước mặt hấn, mang theo nét mặt tươi cười xinh đẹp, đôi mắt ngập nước nhìn chằm chằm hấn.

“Đi ra ngoài.” Thẩm Tướng Khuyết không dừng lại, trực tiếp đi vòng qua bên cạnh nàng.

“Đi đâu?” Hoa Điệp theo sát phía sau hấn.

Đột nhiên hấn dừng lại, nàng nhất thời không kịp dừng bước, đụng phải hấn.

“Đau quá!” Nàng xoa mũi, hốc mắt phỉếm hồng.

Hấn chậm rãi xoay người, dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn chằm chằm vào nàng.

Bị hấn nhìn lom lom, Hoa Điệp chột dạ cúi đầu, đáng thương lên nhìn hấn vài lần.

“Ta đi đâu cần phải xin phép muội?” Thẩm Tướng Khuyết khê nhướn mày.

“Không có, muội chỉ tò mò....” Nàng hoảng hốt bắt đầu vung tay, vội vàng phủ nhận.

“Muội không cần phải hiếu kỳ, đó là nơi nữ nhân không thể đi vào.”

“Chỗ nào mà nữ nhân không thể đi vào?” Hoa Điệp tò mò hỏi.

Nhìn nàng liên tục truy vấn, trong mắt Thẩm Tướng Khuyết hiện lên một chút tức giận. Hấn cảm thấy mình bị người ta quăn, mà nàng còn có ý nghĩ hạn chế tự do đi tìm nữ nhân của hấn.

“Kỹ viện.”

Nghe được từ trong miệng hấn nói ra hai chữ này thì Hoa Điệp ngây ngẩn cả người.

“Huynh đi kỹ viện làm gì?” Nàng hoang mang hỏi, hàm răng gắt gao cắn môi đỏ mọng, tay nàng giữ chặt ống tay áo của hấn.

Chẳng lẽ huynh ấy muốn đi tìm hoa hồng liễu sao?

Không ! Không cần ! Nàng không cần Tướng Khuyết ca bị hồ ly tinh của kỹ viện mê hoặc.

“Ta đi làm cái gì, muội không nên xen vào.”

“Thực xin lỗi” Giọng điệu lạnh lùng của hấn làm tổn thương lòng của Hoa Điệp, bất tri bất giác, hốc mắt của nàng phỉếm hồng.

Thấy bộ dạng muốn khóc của nàng, sắc mặt Thẩm Tướng Khuyết khê biến đổi.

“Muội khóc cái gì?” Thanh âm của hấn nhỏ nhẹ. Vì sao khi nhìn thấy nàng muốn khóc, trong đầu của hấn lại cảm thấy đau đớn?

“Tướng Khuyết ca, huynh..... Huynh thích cô nương trong đó sao?”

Thẩm Tướng Khuyết vốn nghĩ lừa gạt nàng, muốn cho nàng hết hy vọng với mình, nhưng nhìn đến bộ dáng hai mắt đầm lệ của nàng, hấn nhất thời mềm lòng, từ miệng bài trừ, “Không có.”

“Vậy vì sao huynh lại muốn đi kỹ viện tìm cô nương?” Nước mắt to cỡ hạt đậu rớt cuộc cũng theo hốc mắt của nàng rơi xuống.

“Nam nhân đi kỹ viện, còn cần lý do sao?” Thấm Tướng Khuyết vân đàm phong thanh nói, sự thật thì hấn đi kỹ viện cũng không phải tầm hoa văn liễu, mà là trong lòng hấn có bệnh, bất quá hấn nghĩ mượn cơ hội này làm cho Hoa Điệp chết tâm.

Hấn cũng không nghĩ sẽ cưới nàng làm vợ, cho dù cả nhà đều muốn như vậy.

“Huynh . . . Có thể hay không ... Đừng đi?” Hoa Điệp ngẩn khuôn mặt lê hoa đái vũ lên, khăn cầu hỏi, càng dùng thêm sức kéo ống tay áo của hấn, gắt gao nắm lấy.

Nàng không muốn hấn bị cô nương kỹ viện bắt cóc, nàng không cần!

Vừa nghĩ đến cảnh tượng hấn bị các cô nương vây quanh, Hoa Điệp liền lắc đầu mãnh liệt, ngực cảm giác được từng đợt đau đớn.

“Vì sao không đi?” Hấn hỏi lại nàng.

“Muội không muốn huynh đi. . .” Hoa Điệp cúi đầu, nước mắt lại rơi xuống.

“Muội không muốn ta đi kỹ viện tìm cô nương?”. Hấn hỏi lại.

Nàng mãnh liệt gật đầu, nước mắt ở vành mắt lấp lánh, nàng nhìn hấn tràn ngập khẩn cầu mong đợi.

Xém tý nữa là Thấm Tướng Khuyết đã gật đầu, đáp ứng thỉnh cầu của nàng, bất quá hấn rất nhanh hoàn hồn, hấn chợt rùng mình.

Vì sao nước mắt của nàng lại ảnh hưởng đến mình như vậy?

Về mặt Thấm Tướng Khuyết trở nên ngưng đọng, đôi mắt giảo quyết dừng lại ở khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của nàng, đột nhiên nói ra lời nói kinh người: “Chẳng lẽ muội muốn thay thế cô nương kỹ viện thỏa mãn ta sao?”.

Hoa Điệp sợ tới mức hai tròng mắt trừng to, cả người ngây ngẩn.

Thấm Tướng Khuyết biết câu hỏi của mình làm nàng sợ hãi, trong mắt hấn, nàng cùng tiểu cô nương bốn năm trước không có gì khác biệt, cho dù nàng đã lớn lên, dung mạo xinh đẹp, thân thể mềm mại để lộ ra nữ tính quyến rũ. Đến nỗi làm cho người gặp được sẽ khó quên

Hấn cau mày, không hiểu vì sao mình lại chú ý tới sự thay đổi của nàng nhiều như vậy.

Hấn lắc đầu, dời tay nhỏ bé của nàng ra, sau đó đi nhanh về phía trước, hướng ngoài cửa đi đến

“Chờ Chờ một chút!”

Vừa thấy hấn rời đi, Hoa Điệp không ngừng kêu hấn dừng bước, hướng bóng lưng của hấn xông tới, cả người dán ở phía sau hấn.

Thân mình Thấm Tướng Khuyết cứng đờ, hấn có thể cảm giác được tiểu nữ nhân phía sau hấn có lời có lỗi, thân hình mềm nhũn làm cho hấn nổi lên phản ứng.

“Muội muốn làm gì?” Thoáng chốc, thanh âm của hấn trở nên trầm thấp.

“Huynh đừng đi.... Muội.....” Hoa Điệp cắn môi đỏ mọng, trên mặt đỏ ửng, thoát nhìn thẹn thùng vụn vặt.

“Muội làm sao?”

“Muội . . . Bây giờ...” Hoa Điệp lắp bắp nói, không có dũng khí mở miệng.

“Chờ muội nghĩ kỹ xem muội muốn nói gì, thì hãy nói với ta.”

Hấn chân trước còn chưa bước ra, Hoa Điệp liền vội lên tiếng, nàng cơ hồ là nói bừa: “Muội đáp ứng huynh, cái gì muội cũng đều đáp ứng huynh, huynh đừng đi kỹ viện tìm cô nương.”

Thân mình Thấm Tướng Khuyết lại cứng đờ, chậm rãi quay người lại, Đôi mắt dài hẹp nheo lại, dừng ở khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của nàng.

“Muội có biết muội đang nói cái gì không?” Hấn nghĩ đến nàng là nhất thời nóng vội, không để ý đến hậu quả mà quyết định, không nghĩ tới lại thấy nàng nhẹ nhàng vuốt cằm.

“Muội. . . Muội biết. Huynh có thể hay không.... Đồng ý với muội, đừng đi?” Nàng nín thở, chờ đợi câu trả lời của hấn.

Bốn phía lập tức trở nên yên tĩnh, ngay cả không khí dường như cũng đọng lại, chỉ còn lại tiếng hít thở, hoà cùng làn gió nhẹ lướt qua.

Qua một hồi lâu, Thẩm Tướng Khuyết rốt cuộc mở miệng, “Ta không nghĩ tự mình tìm đến phiền toái”

Nói hết lời, hấn không đợi Hoa Diệp hiểu được ý của hấn, liền phát tay áo bỏ đi.

“Muội phiền phức như vậy sao?” Hoa Diệp lẳng lặng nhìn hấn rời đi, trong ngực tràn ngập cảm giác chua xót, nàng cắn răng, không chút do dự đi theo hấn.

**

Thẩm Tướng Khuyết vừa đi ra khỏi nhà, liền cảm giác được có một kẻ theo đuôi, nhưng hấn không để trong lòng, cũng không quay đầu lại đuổi Hoa Diệp trở về, tựa hồ chắc chắn rằng lát nữa nàng nhìn thấy hấn vào kỹ viện sẽ thất vọng mà rời đi.

Nhưng mà hấn không nghĩ tới sau khi hấn bước vào cửa kỹ viện, Hoa Diệp lại vẫn đứng ở cửa si ngốc chờ đợi hấn.

Một cô nương cứ đứng ở cửa kỹ viện như vậy, tự nhiên sẽ hấp dẫn nhiều ánh mắt khác thường của nam tử.

Nhìn đến khí chất trên người nàng, cũng biết nàng là đại tiểu thư được nuôi dưỡng ở khuê phòng, làm sao có thể đứng ở cửa kỹ viện?

Đứng lặng ở lầu hai, Thẩm Tướng Khuyết nhìn Hoa Diệp vẫn đang đứng ở cửa không muốn rời đi, mày khẽ cau lên.

“Sao vậy? Là ai chọc cho Thẩm gia của chúng ta mất hứng?”

Một nữ tử tuyệt sắc từ cửa đi tới, giơ tay nhắc chân đều mang theo quyền rũ phong tình, sóng mắt lưu chuyển liên đủ để nam nhân điên cuồng đến cực điểm.

Thẩm Tướng Khuyết xoay thân người, nhìn đến nữ tử tuyệt sắc trước mặt, khuôn mặt khẽ biến hoá, ánh mắt thản nhiên lướt qua khuôn mặt của nàng, nhẹ nhàng vuốt cằm, “Xem ra bệnh của muội tạm thời đã được áp chế.”

“Này còn phải cảm ơn huynh nha! Thẩm đại gia.”

Tần Phỉ Phỉ cố ý tới gần hấn, hấn né tránh làm nàng bổ nhào vào khoảng không, trong mắt của nàng hiện lên một chút ánh sáng giảo hoạt

.

“Không nghĩ tới Thẩm đại gia sẽ sợ hãi tiểu nữ tử như thế.”

Nàng lộ ra vẻ mặt vừa thấy đã thương, bình thường nam nhân nhìn thấy đều không chịu nổi, nhưng đối với Thẩm Tướng Khuyết mà nói, một chút cũng không có tác dụng.

“Muội đừng bày ra bộ dáng diễm đam đáng yêu trước mặt ta, đối với ta mà nói là vô dụng.” Muốn sử dụng mị thuật với hấn, chẳng lẽ nàng quên hấn là ai sao?

“Ai nha! Sư huynh, huynh thật là không uôi một chút mặt mũi nào.” Tần Phỉ Phỉ hờn dỗi nói, ít đi cảm giác mê hoặc, nhiều hơn cổ hơi thở trong trẻo khéo léo.

“Ai bảo muội vừa đến liền sử dụng mị thuật với ta.” Thẩm Tướng Khuyết tức giận hừ một tiếng. Đối mặt với tiểu sư muội làm người ta đau đầu này, kể trên mặt lúc nào cũng vô cảm như hấn, rốt cuộc cũng nở nụ cười.

Nếu nụ cười này bị Hoa Diệp nhìn thấy, chắc hẳn nàng sẽ rất buồn, bởi vì hần chưa từng cười với nàng như vậy.

Tần Phỉ Phỉ cười nói. “Đó là bởi vì muội biết chiêu này đối với sư huynh là vô dụng, cho nên muội mới lớn mật như vậy dùng mị thuật, nếu là nam nhân khác, bọn họ nhất định sẽ giống như con chó nhỏ nằm bò dưới chân của muội.”

Xem bộ dáng dương dương tự đắc của nàng, Thẩm Tướng Khuyết lên tiếng đả kích tâm tư của nàng. “Sư phụ không phải đã khuyên muội, mị thuật đối với nam nhân có tâm chí kiên định sẽ không có tác dụng, muội cũng chịu đau khổ đó thôi?”

Tổn thương trên người sư muội chính là do sử dụng mị thuật với nam nhân, nhưng bởi vì khinh suất đối thủ mà bị thương.

Cái miệng nhỏ nhắn của Tần Phỉ Phỉ cong lên, không phục, “Đó là do muội nhất thời không chú ý, cho nên mới. . .”

“Mới bị thương?” Thẩm Tướng Khuyết nhú mày.

Môi Tần Phỉ Phỉ vênh lên.

“Muội cũng thật tỉnh táo không bị đối phương bắt được nha! Tên nam nhân kia còn bị muội chinh một chút.” Nói đến đây, nàng không khỏi đắc chí.

Nhớ tới khuôn mặt vụn vỡ của nam nhân kia, Tần Phỉ Phỉ càng nghĩ càng vui vẻ.

Không biết cái tên nam nhân kia có tuyệt tử tuyệt tôn không?

“Đưa tay đây.” Thẩm Tướng Khuyết nói.

“Làm gì? Huynh không phải nói thương thế của muội tạm thời được chế trụ sao?” Tần Phỉ Phỉ tò mò hỏi, bất quá vẫn là ngoan ngoan đưa tay tới.

“Vốn là như vậy, nhưng muội đừng quên, muội bị nội thương, phải qua một thời gian dài mới hồi phục được.”

Thẩm Tướng Khuyết kiểm tra mạch đập của nàng, đột nhiên nhú mày.

Tần Phỉ Phỉ nhìn đến ánh mắt của hần, không khỏi khẩn trương hỏi: “Như thế nào?”

“Mạch đập của muội so với vài lần trước còn muốn loạn hơn, ta nghi là”

“Nghi cái gì?”

“Thân thể của muội tựa hồ có loại độc nào đó”. Chân mày của Thẩm Tướng Khuyết càng nhíu chặt.

“Không thể nào?” Tần Phỉ Phỉ thét chói tai.

Hai mắt Thẩm Tướng Khuyết nheo lại, nhìn sắc mặt Tần Phỉ Phỉ trở nên tái nhợt như giấy, nàng gần như thì thào tự nói: “Chẳng lẽ những điều hần nói đều là sự thật?”

Nhất thời, nàng gần như luống cuống lên.

Cái tên nam nhân chết tiệt kia không lừa nàng?

“Thật sự cái gì?” Hần nhìn tiểu sư muội bộ dạng như trời muốn sụp đổ.

“Muội xong đời!”

“Vì sao muội lại xong đời?”

“Muội... Muội ...” Tần Phỉ Phỉ muốn nói lại thôi. Nàng sợ nói ra, sư huynh sẽ tức giận, nhưng mà không nói, hần cũng sẽ nhận thấy được không đúng.

“Tần Phỉ Phỉ, muội rốt cuộc che giấu cái gì?”

Nghe thấy Thẩm Tướng Khuyết đem cả danh họ của mình ra kêu, Tần Phỉ Phỉ không khỏi rụt cổ xuống.

Chỉ khi sư huynh không kiên nhẫn, mới kêu tên của nàng.

“Muội chỉ là” Nàng vẫn quấy ngón tay, ánh mắt không dám trực tiếp đối mặt với Thẩm Tướng Khuyết.

“Chỉ là cái gì? Có chuyện gì thì nói nhanh.” Hấn lộ ra vẻ mặt không kiên nhẫn.

“Tên nam nhân kia nói hấn hạ một loại độc khó giải lên người muội, nhưng mà lúc ấy muội không tin hấn, không nghĩ tới. . . .”

Mặt Thẩm Tướng Khuyết trở nên nghiêm túc.

“Độc này thực kỳ lạ. Lúc đầu ngay cả ta cũng chưa chuẩn ra muội trúng độc, nhưng mà khi nội thương của muội dần tốt thì độc này mới càng ngày càng rõ ràng, xem ra. . . .” Hấn than nhẹ .

“Sư huynh, huynh biết muội trúng độc gì không?” Tần Phỉ Phỉ khẩn trương hỏi.

“Biết thì biết, chẳng qua khó giải.”

Hấn nói những lời quanh co như vậy làm vẻ mặt Tần Phỉ Phỉ càng trở nên khó coi.

“Chẳng lẽ thật sự không có thuốc nào giải được?”

“Có thì có, nhưng mà. . . .” Thẩm Tướng Khuyết còn chưa nói xong, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng thét chói tai của nữ hài tử, thân thể hấn chợt cứng đờ.

“Sư huynh, nhưng mà sao?”

Tần Phỉ Phỉ thấy Thẩm Tướng Khuyết nhìn xuống dưới lầu, khuôn mặt ngưng đọng, sau đó không nói hai lời, lập tức từ trên lầu nhảy xuống, dọa nàng nhảy dựng lên.

Chỉ thấy hấn dùng tốc độ nhanh nhất bay về phía cửa, Tần Phỉ Phỉ ghen hòng nhìn trôn trời.

Rốt cuộc là chuyện gì có thể làm cho vị sư huynh luôn luôn bất động như núi thay đổi sắc mặt?

Tướng Khuyết ca khi nào mới đi ra?

Hoa Diệp đứng ở cửa, ánh mắt si ngốc nhìn kỹ viện, người đi đường, đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng.

Mặt nàng đỏ lên, không ngừng trốn tránh qua một bên.

Trước cửa kỹ viện có hai cô nương tiếp đón khách, từ miệng phát ra tiếng cười khoa trương, cùng nam nhân liếc mắt đưa tình, Hoa Diệp nhìn thấy mà xấu hổ.

Đợi đã lâu, vẫn không thấy Tướng Khuyết ca đi ra, chẳng lẽ hấn ta tính ở bên trong cả một ngày sao?

Hoa Diệp cắn môi đỏ mọng, đứng tại chỗ chần chờ.

Chẳng lẽ nàng sẽ phải bỏ đi?

Không! Nàng không đi! Hoa Diệp lắc đầu.

Hoa Diệp nhìn lên lầu, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng Thẩm Tướng Khuyết, còn có một nữ tử.

Nàng cảm giác được nội tâm đã tràn ngập ghen tị và cay đắng.

Nghĩ đến bọn họ huynh huynh muội muội, nàng không kiềm chế được ý niệm trong đầu, nghĩ muốn xông vào kỹ viện đem bọn họ tách ra.

Không được! Nàng lắc đầu.

Nàng là khuê nữ, đứng ở cửa kỹ viện đã đủ nổi bật, nếu chạy vào bên trong, sáng mai, Ngôn ca ca chắc chắn sẽ tức giận đến tối cửa, bắt nàng về Tướng Quân phủ.

Hoa Diệp lại nhìn hướng lầu hai, nhẹ giọng thở dài.

Về mặt nàng ảm đạm thê lương làm cho những nam nhân đi qua đều thấy đau lòng, cũng đều dừng bước lại, đang nghĩ có nên tiến lên an ủi hay không.

“Màu Điệp.” Một trung niên nam tử đi ngang qua nhìn thấy dung mạo của Hoa Điệp thì dừng lại, trên mặt có biểu tình không thể tin, sau đó sắc mặt trở nên trắng bệch, hai mắt lâm vào cuồng loạn.

Hoa Điệp vừa quay đầu lại, nhìn thấy nam tử dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm mình thì đôi mi thanh tú của nàng nhú lại, trong lòng dâng lên cảm giác bất an.

Người này vì sao nhìn chăm chăm vào mình?

Nàng giống như trở thành miếng thịt làm người khác thèm nhỏ dãi, theo bản năng nàng muốn né tránh, nhưng mà chân nàng còn chưa kịp bước thì hắn ta đã tiến lên.

“Màu Điệp, là nàng sao? Nàng dừng đi!” Trung niên nam tử cuồng loạn gọi, trong nháy mắt, liền đứng trước mặt nàng, gắt gao bắt được vai của nàng.

“A. Đau quá!” Cảm giác được bả vai truyền đến đau đớn. Hoa Điệp khóc thét một tiếng, thân mình nhỏ bé yếu ớt run nhè nhẹ.

“Vị công tử này, ta không phải Màu Điệp, mời người buông tay ra?” Hoa Điệp hốc mắt hàm chứa lệ, điềm đạm đáng yêu nhìn nam nhân điên cuồng trước mắt.

3. Chương 3

—
“Nàng không phải Màu Điệp?” Trung niên nam tử hoang mang nhìn Hoa Điệp, hần cơ hồ thì thào tự nói: “Đúng rồi, Màu Điệp đã chết, nàng đã chết ở. . . nhưng mà nàng cùng nàng ấy rất giống nhau.” Tay hắn chậm rãi vuốt ve trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Điệp.

Trong mắt Hoa Điệp tràn ngập hoảng sợ, nàng sợ hãi lui về sau, muốn tránh né ma quỷ của hắn, “Không. Không nên đụng ta.”

Trung niên nam tử nhìn thấy khuôn mặt sợ hãi của nàng, mặt càng thêm vằn vẹo.

“Màu Điệp, vì sao nàng sợ ta? Ta đây yêu nàng.” Hắn tăng thêm sức nắm lấy bả vai của nàng.

Hốc mắt của Hoa Điệp tràn đầy nước mắt, “Ta không phải Màu Điệp, mau buông ra!”

Hoa Điệp sợ hãi, cả người lui về sau thành một đoạn, ánh mắt bất lực nhìn về phía đường cái, ở ngã tư đường người đến người đi, nhưng lại không ai đến giúp đỡ nàng.

Người qua đường đều e ngại trung niên nam tử có gương mặt điên cuồng này, sợ nhúng tay vào, đại hiệp sẽ bị người đánh năm úp sấp biến thành cẩu hù.

“Nàng là Màu Điệp, vì sao không chịu nhận ta? Chẳng lẽ nàng không quên được tên Hổn tiểu tử kia sao?” Thanh âm của hắn càng ngày càng thô bạo, vẻ mặt vô cùng oán hận làm cho lòng người kinh sợ.

“Không phải. Buông! Ta không phải người ngươi nói đến, đau quá.” Hoa Điệp cắn môi, trên vai truyền đến từng trận đau nhức, nàng lui về sau, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ hoa đào vũ làm người ta đau lòng.

“Màu Điệp, theo ta trở về!” Trung niên nam tử lời kéo cổ tay của nàng, mạnh mẽ đem nàng kéo đi.

“Không cần! Cứu mạng! Buông.” Hoa Điệp kêu to, nước mắt không ngừng rơi xuống.

“Buông nàng ấy ra!”

Thanh âm lạnh lùng chợt vang lên, nháy mắt cảm giác được cánh tay bị đau, trung niên nam tử liền buông tay, Hoa Điệp rơi vào trong lòng một nam tử trẻ tuổi.

“Tướng Khuyết ca, huynh đã đến rồi, muội rất sợ!”

Hoa Điệp trốn vào trong lòng Thẩm Tướng Khuyết, đem khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào trong ngực hắn, nước mắt thấm ướt vạt áo của hắn, làm cho nội tâm của hắn hiện lên một chút cảm giác tội lỗi.

Nếu nàng không đi theo hắn, si ngốc canh giữ ở bên ngoài, thì cũng không phát sinh chuyện này, nói đi nói lại, đầu sỏ gây nên vẫn là hắn!

Thẩm Tướng Khuyết cố gắng gạt đi cảm giác tội lỗi trong lòng, hắn tự nói với mình, là nàng muốn theo tới, không có liên can gì tới hắn.

Nhưng mà vì sao hắn xoá không được cảm giác áy náy kia?

Thẩm Tướng Khuyết thu hồi tinh thần, nhìn trung niên nam tử như con hổ nhìn thấy cừu non bỏ nhào đến, gương mặt dữ tợn, làm Hoa Diệp sợ tới mức càng thêm lui vào trong ngực của hắn, run nhè nhẹ.

“Tướng Khuyết ca.” Nàng phát ra tiếng kêu cứu yếu ớt, tay nhỏ bé liền nắm lấy vạt áo của Thẩm Tướng Khuyết không buông, sợ buông lỏng tay, nàng sẽ bị người ta mang đi.

“Muội yên tâm đi!” Mắt Thẩm Tướng Khuyết nheo lại, đánh giá người trước mắt, chém đinh chặt sắt nói: “Không ai có khả năng mang muội đi.”

“Xú tiểu tử, người là ai? Đem Màu Diệp trả lại cho ta.”

Thấy hắn ra sức tiến lên, Thẩm Tướng Khuyết mang theo Hoa Diệp lui về phía sau, làm cho hắn nhào vào khoảng không.

“Người.” Trung niên nam tử bắn ra ánh mắt giết người, trên người lộ ra nồng đậm sát khí.

Về mặt Thẩm tướng khuyết trở nên ngưng đọng, hắn nhìn ra được người nam nhân trước mặt này sắp ra tay.

“Xú tiểu tử, tốt nhất là đưa nữ nhân trên tay ngươi giao ra đây.” Trung niên nam tử nghiêng răng nói, gương mặt không ngừng vận vận.

“Người là ai? Trả Màu Diệp lại cho ta.”

Hoa Diệp ở trong lòng Thẩm Tướng Khuyết vội lắc đầu, nàng ngẩng đầu lên, đôi mắt chứa đầy nước mắt nhìn Thẩm Tướng Khuyết, “Không cần, không cần giao muội ra .”

Về mặt Thẩm Tướng Khuyết trầm xuống, càng nắm chặt cánh tay mảnh mai của nàng, “Muội yên tâm đi! Nếu muội có chuyện gì, người trong nhà của muội tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha cho huynh.”

Về mặt Hoa Diệp lộ ra mất mát.

“Nguyên lai huynh cứu muội, chỉ vì sợ người trong nhà mắng sao?” Nàng ném được mùi vị chua xót trong miệng, đành phải buông tay đang cầm vạt áo của hắn ra.

“Ừ! Nếu huynh thật sự đem muội giao ra, nhị tỷ sẽ đem huynh đi làm thịt.” Thẩm Tướng Khuyết không chút để ý nói, hắn không có nhìn đến vẻ mặt mất mát của Hoa Diệp.

Hoa Diệp nhìn hắn, nhìn Thẩm Tướng Khuyết anh tuấn ở bên cạnh, như thế nào cũng không có cách tiêu tan.

Chẳng lẽ ở trong tim của hắn, một chút địa vị nàng cũng không có sao? Những lời này nhiều lần nàng muốn hỏi ra khỏi miệng, nhưng lại nuốt quay về trong bụng ngay, nàng sợ biết được đáp án sẽ làm tan nát cõi lòng.

“Xú tiểu tử, đừng trách ta không khách khí.” Trung niên nam tử vừa nói xong, tay lập tức có ứng trả, hướng lên người Thẩm Tướng Khuyết đánh tới.

Một ngọn gió lướt ngang qua, Thẩm Tướng Khuyết đẩy Hoa Diệp sang một bên, “Muội ở bên cạnh đi, đừng cản trở huynh.”

Nàng gậy trở ngại sao? Ánh mắt Hoa Diệp trở nên âm trầm, về mặt lo lắng nhìn bóng dáng hai người đang giao đấu với nhau.

Trung niên nam tử ra chiêu hung ác, trong mắt tràn ngập hận ý.

Thẩm Tướng Khuyết trở nên nghiêm túc, hần nhìn ra được công phu của người trung niên nam tử này không đơn giản, nếu không phải bản thân còn có công phu tốt, nói không chừng sẽ thua ở trên tay hần.

“Xú tiểu tử, công phu của ngươi không tồi, nhưng ngươi nghĩ rằng sẽ thắng được ta sao?” Trung niên nam tử phát ra tiếng cười quái dị, trong mắt hiện lên một chút nham hiểm.

Đột nhiên hần rút ra từ trong lòng một bao thuốc bột, hướng trên mình Thẩm Tướng Khuyết ném qua.

“Cẩn thận!”

Hoa Diệp không chút nghĩ ngợi liền xông lên, che trước mặt Thẩm Tướng Khuyết.

Sắc mặt Thẩm Tướng Khuyết khê biến đổi.

Chỉ thấy bột phấn màu hồng rơi trước khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Diệp, nhất thời, cả người nàng mềm nhũn té xuống.

“Ngu ngốc! Ai bảo muội xông lên?” Thẩm Tướng Khuyết gầm nhẹ.

Sắc mặt trung niên nam tử cũng biến đổi, không ngừng xông lên trước, vừa vịn bị Thẩm Tướng Khuyết đánh lên một chưởng.

Phụt một tiếng, máu bay đầy trời, trung niên nam tử nhổ ra một ngụm máu, cả người bay đến bên kia ngã tư đường, ngã quỵ rạp trên mặt đất, sau đó khó khăn đứng dậy, khóe môi nhếch lên một vết máu.

“Xú tiểu tử, không nghĩ tới ngươi lại có năng lực làm cho ta bị thương.” Hần dùng tay áo lau đi tơ máu bên miệng.

Thẩm Tướng Khuyết vẻ mặt vẻ lo lắng, tay ôm Hoa Diệp mềm nhũn, lớn tiếng chất vấn, “Ngươi làm cái gì?”

“Ta làm cái gì? Ha ha!” Hần cười ha ha, nhìn giai nhân trong lòng Thẩm Tướng Khuyết, tươi cười lộ ra chút tàn nhẫn, “Nàng đã trúng vạn ác độc tâm tán, nếu như trong hai canh giờ không uống thuốc giải, nàng sẽ hương tiêu ngọc vãn.”

“Đem giải dược giao ra đây.” Thẩm Tướng Khuyết ra lệnh.

“Xú tiểu tử, ngươi dựa vào cái gì muốn ta giao giải dược?” Trung niên nam tử càng cười càng càn rỡ, nhìn sắc mặt Thẩm Tướng Khuyết ngưng đọng lại.

“Cho dù là phải dùng thủ đoạn, ta cũng phải lấy được.”

“Chờ một chút, xú tiểu tử, nếu ngươi giao mỹ nhân trên tay ra đây, ta cam đoan mạng nhỏ của nàng có thể giữ.”

“Nếu ta cự tuyệt thì sao?” Thẩm Tướng Khuyết lạnh lùng nói.

“Chẳng lẽ ngươi muốn nàng chết sao?” Vẻ mặt của hần biến sắc, lớn tiếng hỏi lại.

Thẩm Tướng Khuyết lâm vào trầm tư.

Hoa Diệp nằm ở trong lòng Thẩm Tướng Khuyết, vô lực kéo tay áo hần, đáng thương nhìn hần, liều mạng lắc đầu, “Đừng đem muội giao cho hần, cho dù chết, muội cũng không muốn rơi vào tay hần.”

Nhìn ánh mắt tràn ngập khẩn cầu của nàng, Thẩm Tướng Khuyết gật đầu.

Cuối cùng Hoa Diệp cũng nhẹ nhàng thở ra.

Nàng thật sự sợ hãi Thẩm Tướng Khuyết sẽ đem nàng giao ra, cho dù là kéo dài hơi tàn, nàng cũng không muốn rơi vào tay trung niên nam nhân kia.

“Mau Diệp, nàng. . . . Vì sao? Nàng vì sao chết cũng không đi theo ta? Chẳng lẽ ở trong lòng nàng, không có sự tồn tại của ta sao?” Trung niên nam tử ánh mắt lâm vào điên cuồng, cơ hồ là thì thào tự nói: “Ta đã biết, nhất định là tên xú tiểu tử này cho nàng ăn cái gì, cho nên nàng mới không muốn theo ta.”

“Không phải, ta căn bản là không biết người, ta mới không đi theo người.” Hoa Điệp càng thêm vui vào trong lòng Thẩm Tướng Khuyết, trên mặt tràn ngập vẻ hoảng sợ.

“Mau Điệp, chẳng lẽ nàng quên ta là ai sao? Ta là người thân nhất của nàng, Tùng Bách ca.”

Hoa Điệp lắc đầu mãnh liệt, “Ta chưa từng nghe qua tên này, huống hồ, ta căn bản không phải là Mau Điệp, người nhận lầm người rồi.”

“Rõ ràng bộ dạng nàng cùng Mau Điệp giống nhau như đúc, không có khả năng ta nhận lầm người.” Tùng Bách điên cuồng phủ nhận, hai mắt tràn ngập nóng cháy.

“Mặc kệ người có nhận lầm người hay không, mau giao giải được ra đây.” Thẩm Tướng Khuyết không thể không xen vào cuộc nói chuyện của bọn họ, sắc mặt có vẻ trầm thấp.

“Người không đem người giao ra đây, ta sẽ không giao giải được.” Tùng Bách lo lắng nói.

“Vậy đừng trách ta cướp lấy.” Trong mắt Thẩm Tướng Khuyết hiện lên một chút lãnh quang.

Hắn ta cười lạnh nói: “Vậy thì người phải cướp từ trên tay ta.”

Trên tay Thẩm Tướng Khuyết ôm Hoa Điệp, khắp nơi đều bị hạn chế.

Tùng Bách mặc dù bị thương, nhưng mà thân thủ so với hắn vẫn là linh hoạt hơn.

Thẩm Tướng Khuyết biết hắn nói đúng, nhưng mà.

“Ta không có khả năng đem người giao cho người.”

“Chẳng lẽ người không để ý sống chết của nàng?” Sắc mặt Tùng Bách trở nên tái nhợt, hai tay nắm chặt thành quyền.

“Ta không tin khắp thiên hạ chỉ người là có giải được.”

“Người cho rằng trong vòng hai canh giờ, trừ bỏ ta ra, người có thể tìm được người có giải được sao?” Hắn châm chọc nói.

Hắn có rất tự tin, trong thời gian ngắn như vậy đối phương không có khả năng tìm được giải được của vạn ác độc tâm tán .

“Không thử thì làm sao mà biết?” Thẩm Tướng Khuyết lạnh nhạt nói.

Sắc mặt Tùng Bách thay đổi trong nháy mắt, cắn răng oán hận nhìn Thẩm Tướng Khuyết, trong lòng đang phán đoán xem lời nói của hắn là thật hay giả?

Nếu như là giả, vì sao hắn lại tự tin như vậy?

“Nửa canh giờ sau, ta ở ngoài thành chờ người, nếu người muốn nàng sống sót, thì đem nàng giao cho ta.” Hắn ta ném lại những lời này, liền mang theo thương tích trên người rời đi.

Hắn không tin lời tên xu tiểu tử kia, muốn nữ nhân trong lòng hắn sống sót, không thể không tìm hắn lấy giải được.

**

“Tướng Khuyết ca, muội sẽ chết sao?” Hoa Điệp nghiêm túc hỏi.

“Muội đừng nói những lời không may mắn như vậy.” Thẩm Tướng Khuyết nhíu mày.

Hoa Điệp cả người mềm nhũn nằm trong lòng hắn, nửa điểm sức lực đều không có, hốc mắt hàm chứa nước mắt, lộ ra bộ dáng yếu đuối bất lực .

“Nhưng mà hắn ta nói, không bao lâu nữa muội sẽ chết.”

“Đừng nói chết hay không, huynh sẽ không để muội chết, muội cũng đừng nói tới những chuyện này.”

“Nhưng mà. . .” Hoa Điệp muốn nói tiếp, lại bị Thẩm Tướng Khuyết cắt ngang.

“Không có gì hay nhưng mà .”

“Tướng Khuyết ca, muội muốn biết. . . . Nếu muội chết, huynh có khổ sở không?” Hoa Diệp nhìn khuôn mặt tuần tú của hân, đột nhiên hỏi.

Dù cho hân chỉ có một chút khổ sở, nàng cũng rất vui vẻ.

Thẩm Tướng Khuyết không trả lời, yên lặng một lúc, đôi mắt híp lại nhìn nàng.

Bị hân nhìn, Hoa Diệp cúi đầu giống như đứa nhỏ làm sai chuyện .

Tại sao nàng cảm giác được ánh mắt của hân âm trầm không vui?

“Huynh nói, huynh sẽ không để uội chết.” Thẩm Tướng Khuyết không chớp mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang chột dạ của nàng hỏi, “Chẳng lẽ muội không tin huynh?”

Hân tự tin như vậy. Ánh mắt loé ra ánh sáng rực rỡ

Hoa Diệp mãnh liệt lắc đầu, “Không phải. . . . Muội không phải không tin nhiệm huynh, mà là. . . .”

“Mà là cái gì?”

“Muội. . . . Muội muốn biết. . . .” Hàm răng nàng cắn chặt môi, ánh mắt mê ly thâm tình nhìn hân, “Muội nghĩ muội muốn biết huynh có quan tâm chuyện sinh tử của muội?”

“Huynh sẽ không để ý một người chết.” Hân cho nàng đáp án như vậy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Diệp nháy mắt trở nên trắng bệch. Nhãn mâu trong suốt chứa đựng thống khổ, “Huynh. . . . Huynh một chút cũng không có?”

Nàng cảm thấy đau lòng, vì sao hân một chút cũng không quan tâm? Chẳng lẽ nàng làm hân chán ghét đến vậy sao?

“Nếu người chết, chết thì đã chết còn có cái gì để mà nói?”

“Huynh. . . .” Hoa Diệp nắm chặt lòng ngực, nước mắt rơi xuống.

“Muội khóc cái gì?” Hân nhìn khuôn mặt lê hoa đái vũ của nàng, không muốn thừa nhận rằng nàng có đủ năng lực ảnh hưởng đến tâm của hân.

Nhìn thấy nước mắt của nàng, lồng ngực của hân không hiểu sao cảm thấy phiền chán.

“Chẳng lẽ muội chết, huynh không quan tâm chút nào sao?” Nàng nâng ngực, nước mắt ràn rụa.

“Muội còn chưa có chết.” Khoé miệng Thẩm Tướng Khuyết khe khẽ nhếch, “Huynh đã nói qua, huynh sẽ không để uội chết, muội mở miệng ngậm miệng đều đề cập sống chết, đừng hỏi sao huynh lại tức giận.”

Hoa Diệp cắn môi đỏ mọng, run rẩy nói: “Nhưng mà huynh nói. . . . Muội chết, huynh một chút cũng không. . . .” Nói chưa hết lời, nước mắt lại rơi xuống.

“Hiện tại muội đã chết rồi sao?” Hân hỏi nàng.

Hoa Diệp lắc đầu.

“Nếu chưa có chết, huynh cần để ý sao?” Hân lại hỏi nàng.

Hoa Diệp im lặng một lúc suy nghĩ một chút rồi lại lắc đầu.

“Huống hồ, muội không tin huynh sẽ cứu muội sao?”

Lần này Hoa Diệp lại liều mạng lắc đầu, khăn trương nắm lấy vạt áo của hân nói: “Muội không phải không tin, muội tin tưởng huynh sẽ cứu muội.”

“Vậy vì sao mở miệng ngậm miệng đều nói đến sống chết?” Hân nheo mắt, hàn khí phát ra từ trên người hân.

“Muội sợ, nếu có chuyện gì. . . .”

“Không có khả năng có chuyện gì.” Thảm Tướng Khuyết trầm đĩnh chặt sắt nói: “Chỉ cần là người Thảm mỗ huynh muốn lưu lại, Diêm La Vương cũng không có khả năng tranh thắng ta.”

Nhìn vẻ mặt kiên định của hắn, bất an lo sợ trong lòng Hoa Điệp cũng lắng xuống, ánh mắt trong trẻo dừng trên người hắn, mở miệng chậm rãi nói: “Tướng Khuyết ca, muội cũng không sợ chết, muội chỉ để ý huynh có quan tâm muội hay không?”

Thảm Tướng Khuyết lại né tránh ánh mắt của nàng, “Đưa tay đây, để huynh nhìn xem vạn ác độc tâm tán trên người muội rốt cuộc là loại độc gì?”

Thấy hắn né tránh câu hỏi của nàng, ánh mắt nàng trở nên ảm đạm.

Rốt cuộc trong tim của hắn có tồn tại mình không? Hoa Điệp mấp máy môi, nhiều lần muốn hỏi ra miệng, nhưng là lại không có dũng khí.

Nếu hắn nói không cần, nàng có thể sẽ tan nát cõi lòng mà chết.

Nàng biết Tướng Khuyết ca không thương tổn nàng, cho nên mới cố ý né tránh câu hỏi của nàng. Nếu bọn họ chính là người xa lạ, hắn tuyệt đối sẽ không quản sinh tử của mình.

Hoa Điệp trong lòng đầy nỗi xót xa bi ai, ánh mắt trở nên mù mịt.

Thảm Tướng Khuyết chẩn xem mạch đập của nàng, phát hiện độc trong thân thể nàng thật không đơn giản.

“Như thế nào?” Nàng nhìn thấy vẻ mặt ngưng đọng của hắn.

“Trên người của muội trúng độc.” Hắn than nhẹ, tuấn mi hơi nhíu, “Bên trong là thất vĩ thảo cùng hàm đình hương cùng phản ứng.”

“Thất vĩ thảo cùng hàm đình hương?” Hoa Điệp không rõ cho nên hỏi: “Đó là?”

“Đây là hai loại thảo dược đều chứa kịch độc, nếu hợp cùng một chỗ, sẽ sinh ra kịch độc càng mạnh, muốn giải độc, không phải đơn giản như vậy.”

“Vậy muội sẽ chết?”

“Huynh nói rồi, huynh sẽ không để muội chết.” Thảm Tướng Khuyết vẻ mặt nghiêm túc nói: “Cho nên muội liền nói chữ chết, đừng trách huynh tức giận.”

“Muội không nói là được.” Hoa Điệp chu cái miệng nhỏ nhắn ủy khuất nói, “Vậy bây giờ nên làm cái gì? Huynh có giải được sao?”

“Không có giải được.”

“Huynh nói cái gì?” Hoa Điệp cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch, vẻ mặt kinh ngạc, “Huynh không phải nói là muội sẽ không chết, nhưng huynh lại không có giải được.”

Nàng muốn nói lại thôi, sợ mình nói sai, lại chọc hắn tức giận.

“Không có giải được cũng không đại biểu muội sẽ chết.” Tròng mắt Thảm Tướng Khuyết thoáng qua một chút tinh quang, mở miệng chậm rãi nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Điệp trở nên trắng bệch, thân thể mảnh khảnh khê run, “Chẳng lẽ. Huynh nghĩ đem muội giao cho người kia đổi lấy giải được sao? Muội cho dù chết, cũng tuyệt không muốn rơi vào tay hắn.” Nàng cắn răng, hốc mắt hàm chứa nước mắt, thấy chết không sờn nói.

“Ai nói huynh muốn đem muội giao cho người kia?” Sắc mặt Thảm Tướng Khuyết trầm xuống.

Vừa nhìn thấy vẻ mặt khó coi của hắn, Hoa Điệp nhẹ giọng ngập ngừng nói: “Vậy huynh định làm gì?”

“Cho dù đoạt lấy, huynh cũng sẽ không đem muội giao cho người kia, muội yên tâm đi!” Hắn mở miệng chậm chạp nói.

Nghe được lời nói lạnh nhạt của hắn, Hoa Điệp cảm thấy rất khổ sở, nước mắt ở hốc mắt trung đảo quanh, làm cho người ta nhìn đau lòng khôn xiết.

Nhìn thấy bộ dáng của nàng, vẻ mặt Thẩm Tướng Khuyết trở nên hoà hoãn, “Đừng khóc, huynh đã nói sẽ không đem muối giao cho người kia, muối còn khóc cái gì?”

Hoa Diệp hàm chứa nước mắt, nhìn hấn, muốn nói lại thôi.

Hấn không biết khổ sở của nàng là vì hấn mà ra, nàng để ý là hấn rốt cuộc có hay không

Nước mắt Hoa Diệp giống từng dòng trên châu, không ngừng rơi xuống.

Thẩm Tướng Khuyết nhú mày nhìn nàng, không biết nàng vì sao vẫn còn khóc? Hấn cũng đã cam đoan hứa hẹn nàng sẽ không chết, cũng sẽ không đem nàng giao cho tên Tùng Bách kia, nàng còn thương tâm cái gì?

Nước mắt của nàng làm cho lồng ngực của hấn nổi lên phiền muộn, hấn không biết vì sao lại như vậy?

Vừa nhìn thấy hai mắt nàng đầm lệ, tim của hấn sẽ dâng lên một loại cảm giác tội lỗi khôn xiết, như là hấn khi dễ nàng vậy.

“Đừng khóc.” Ngữ khí của hấn càng thêm không kiên nhẫn.

“Muội. Không khóc.” Nàng run rẩy cắn môi dưới, không nghĩ chọc hấn chán ghét, làm hấn phiền chán, đó là chuyện nàng không muốn nhất.

“Nói không khóc mà nước mắt vẫn còn rơi?” Thẩm Tướng Khuyết thô lỗ lau đi nước mắt trên mặt nàng.

Hoa Diệp lẳng lặng nhìn động tác của hấn, ngực nổi lên một cổ ngọt ngào, rốt cục nín khóc mỉm cười.

Nhìn Hoa Diệp một hồi khóc, lại một hồi cười, Thẩm Tướng Khuyết lắc đầu, không biết cảm xúc của nữ nhân rốt cuộc là thế nào?

“Tướng Khuyết ca.” Hoa Diệp thâm tình nhìn hấn, trong đôi mắt trong trẻo dạt dào tình ý.

Thẩm Tướng Khuyết tránh đi ánh mắt của nàng, mày rậm dựng đứng lên.

Hấn không muốn làm cho nàng đối với mình có một tia ảo tưởng cùng kỳ vọng nào, nhưng xem ra hôm nay, chỉ sợ muốn nàng hết hy vọng lại không dễ dàng như vậy.

“Hiện tại chúng ta giải độc của muối đi!”

“Nhưng mà giải như thế nào?Huynh không phải nói không có giải được sao?”

Thẩm Tướng Khuyết lạnh lùng hừ một tiếng, “Chỉ cần cho huynh một canh giờ, huynh có thể đem giải được hợp với muối đến, loại độc nhỏ ấy đối với huynh mà nói, căn bản không có gì khó khăn.”

Chẳng lẽ nàng nghĩ đến loại độc nhỏ này có thể làm khó hấn sao?

Xem hấn một bộ dạng đã suy tính từ trước, Hoa Diệp thế này mới yên tâm bỏ đi tảng đá lớn trong lòng, lộ ra lúm đồng tiền ngọt ngào tươi cười, nhẹ nhàng gật đầu, “Muội tin tưởng Tướng Khuyết ca.”

“Nếu muối tin tưởng lời ta nói, vừa rồi muội cũng không nói ra cái chuyện này.” Thẩm Tướng Khuyết thần nhiên nói.

“Nói cái gì?” Vừa nhìn thấy biểu tình hèn mọn của hấn, Hoa Diệp tâm hoảng ý loạn đứng lên, ngửa đầu, kéo cổ tay áo hấn, lộ ra vẻ mặt điềm đạm đáng yêu. “Tướng Khuyết ca, huynh đang tức giận sao?”

Nàng không biết mình chọc gì khiến cho hấn tức giận?

“Huynh không có tức giận.” Thẩm Tướng Khuyết khẩu thị tâm phi. Trên thực tế, mới vừa rồi nàng hoài nghi, làm hấn có chút tức giận.

“Gạt người, huynh rõ ràng vừa xụ mặt.” Nhất cử nhất động của hấn, Hoa Diệp liền nhất thanh nhị sở, trong lòng biết rất rõ ràng.

“Vậy muội nói, vì sao huynh tức giận?”

“Muội không biết.” Chính là không biết mới hỏi nha! Cái miệng nhỏ nhắn của nàng xẹp xuống, cúi đầu.

Chỉ thấy Thẩm Tướng Khuyết nghiêm trang nói: “Muội nói muội tin tưởng ta, nhưng mà vừa rồi muội lại hoài nghi ta muốn đem muội đưa cho tên kia.”

“Muội chỉ là sợ hãi, lo lắng, huynh sẽ vì an nguy của muội liền đem muội đưa cho tên kia.”

Hoa Diệp mãnh liệt cắn môi đỏ mọng, ngay cả khóe miệng cũng đã cắn nát da rướm máu cũng không hay.

“Đủ, đừng cắn nữa.” Vừa nhìn nàng tự ngược đãi bản thân, Thẩm Tướng Khuyết cảm thấy rất không thoải mái, ngực truyền đến cảm giác đau đớn không tên. Tuy rằng chỉ là thoáng qua, nhưng hắn không hiểu vì sao nhìn nàng tự làm đau mình hắn sẽ cảm thấy đau lòng?

4. Chương 4

“Muội xem, môi của muội chảy máu rồi.” Thẩm Tướng Khuyết cầm lấy khăn tay, nhẹ nhàng giúp Hoa Diệp lau đi vết thương trên môi.

Nàng nhút nhát nhìn hắn, “Tướng Khuyết ca, huynh không tức giận?”

Thẩm Tướng Khuyết liếc mắt nhìn nàng, “Muội đem mình cắn đến đỏ máu, huynh tức giận, chẳng phải muội sẽ thêm ngược đãi chính mình?”

Âm thanh lạnh nhạt của hắn, làm cho Hoa Diệp cảm thấy ủy khuất.

“Muội cũng không phải cố ý” Nàng chính là theo bản năng cắn cho bị thương chính mình, chứ không phải muốn chọc hắn áy náy.

“Trước tiên giúp muội thoa được đã.” Thẩm Tướng Khuyết đỡ nàng lên giường, lấy thuốc mỡ lục sắc từ trong tay áo ra, nhẹ nhàng thoa lên môi nàng.

Nàng trợn to hai mắt, nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của hắn, cảm giác ngón tay hắn dịu dàng chạm vào môi đỏ mọng của nàng thay nàng xoa thuốc mỡ lạnh lạnh, một cỗ dòng nước ấm rót vào ngực của nàng.

Thẩm Tướng Khuyết thấy nàng chăm chú nhìn hắn, theo bản năng tránh đi ánh mắt nàng, khẽ nhướng mày lên. Ánh mắt chuyên chú kia của nàng như hòn đá nhỏ ném vào mặt hồ, làm lòng hắn nổi lên từng vòng gợn sóng.

“Muội đừng nhìn ta.” Hắn rốt cục nhịn không được mở miệng.

“Vì sao?” Hoa Diệp hỏi, đầu nhỏ hơi nghiêng, bộ dáng có chút thanh thuần đáng yêu.

“Chẳng lẽ muội đều nhìn nam nhân như vậy sao?” Thẩm Tướng Khuyết có chút hờn giận nói. Chỉ cần vừa nghĩ tới nàng luôn dùng ánh mắt nhìn chăm chăm nam nhân khác như vậy, đáy lòng hắn liền có cảm giác không thoải mái, ngay cả chính hắn đều không hiểu tại sao.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ rực lên, Hoa Diệp lắc đầu.

“Muội không có. Chỉ có huynh., chỉ có huynh muội mới nhìn chăm chăm như vậy.” Nàng ngẩng đầu lên, cổ lấy dũng khí nói.

“Phải không?” Thẩm Tướng Khuyết thản nhiên nói, tựa hồ không tin.

“Thật sự, muội không có lừa huynh.” Nàng vội vã giải thích, tay nhỏ bé nhanh nhéo cổ tay áo hắn.

“Huynh cũng không có nói muội gạt huynh, không cần khẩn trương như thế.”

Hoa Diệp nhẹ nhàng thở ra, chỉ sợ hắn đối với mình hiểu lầm, trên mặt của nàng lộ ra vui sướng tươi cười.

Thẩm Tướng Khuyết chợt vật tránh đi ánh mắt của nàng, “Muội có thể đừng nhìn huynh không?”

“Vì sao?” Nàng không rõ cho nên hỏi.

“Bởi vì muội nhìn huynh như vậy, huynh sợ huynh sẽ không nhìn được.” Trong cơ thể dâng lên một cổ xúc động, trong đầu Thẩm Tướng Khuyết liền có ý nghĩ muốn chà đạp nàng .

“Nhìn không được cái gì?” Hoa Diệp vẫn hỏi.

Đôi mắt với gương mặt ngây thơ thanh thuần của nàng, vẻ mặt của hắn thoáng chốc trở nên ngưng đọng.

“Không có gì.” Hắn hồ hững nói. “Chúng ta đi giải chất độc trên người của muội”

Hắn xoay người, tránh đi ánh mắt của nàng.

Nhưng mà cho dù xoay người, Thẩm Tướng Khuyết vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt chuyên chú của nàng luôn luôn nhìn mình, làm cho tim của hắn cũng phập phồng theo.

“Huynh rốt cuộc muốn nói cái gì? Vì sao nói đến một nửa lại ngừng?” Hoa Diệp chạy lên trước mặt hắn hỏi. Nàng thật sự rất ngạc nhiên.

“Đừng hỏi nhiều như vậy.”

Nhìn thấy vẻ mặt Thẩm Tướng Khuyết trầm xuống, Hoa Diệp mím môi đỏ mọng, đôi mắt tròn to, một bộ dáng vô tội đáng thương nhìn hắn.

Đột nhiên, vẻ mặt nàng biến đổi, từ miệng phun ra một ngụm máu

Thẩm Tướng Khuyết nhanh chóng điểm huyết đạo của nàng, làm cho nàng không hộc máu nữa, sau đó đem nàng đỡ lên giường, rồi bắt lấy tay của nàng để chẩn mạch, vẻ mặt hắn trở nên nghiêm túc.

“Đáng chết! Không phải nói là hai canh giờ mới phát tác sao?” Thẩm Tướng Khuyết thấp giọng rủa một tiếng. Như vậy thì thời gian tạo giải được cơ bản là không đủ.

“Độc trong người muội phát tác sao?” Thanh âm của nàng rất nhẹ.

“Đừng nói.”

“Nhưng mà muội sợ.” Nàng vừa nói, khóe miệng lại chảy ra vài tia máu tươi, gương mặt tái nhợt không có huyết sắc, “Muội nếu không nói, thì sẽ không còn có cơ hội.”

Nàng có thể cảm thấy tính mạng của mình đang cạn dần, mỗi một chỗ của thân thể đều đau, độc tố cấp tốc chạy tán loạn, nàng không có biện pháp để kiềm chế mình phát ra tiếng rên rỉ.

“Đau quá.” Tay của nàng gắt gao nắm chặt chăn đệm, thân mình cuộn thành một đoạn, mỗi một cơ bắp đều co rút, ngay cả hô hấp cũng làm nàng đau.

“Cố chịu đựng, trước tiên huynh giúp muội giải độc.”

Thẩm Tướng Khuyết lấy ngân châm ra, đâm vài châm, đã thấy vết thương trên miệng nàng chảy ra máu tươi màu đen, hắn càng lo lắng.

Xem ra độc tố đã muốn bắt đầu xâm nhập ngũ tạng lục phủ của nàng .

“Rất khổ sở.” Hốc mắt Hoa Diệp tràn đầy nước mắt, bất lực nhìn Thẩm Tướng Khuyết trước giường, đôi môi mấp máy, “Muội. Sẽ chết sao?”

Gương mặt Thẩm Tướng Khuyết vận vẹo, trong mắt tràn ngập lửa giận.

“Huynh nói, huynh sẽ không để muội chết.” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Nhưng mà muội đau quá. đau đến không muốn sống” Nước mắt của nàng theo khóe mắt chảy xuống, hàm răng cắn chặt lấy đôi môi đỏ mọng.

“Muội cố chịu đựng, huynh lập tức thay muội điều phối giải được.”

Hoa Diệp lại lắc đầu, “Không còn kịp rồi, muội biết.”

Không đợi nàng nói hết lời, Thẩm Tướng Khuyết đã đánh gãy lời nói của nàng, “Không cho phép muội nói như vậy, muội vẫn sẽ sống, tiếp tục lớn lên”

“Tướng Khuyết ca.Huynh để uội nói hết. Muội sợ. Muội không nói. Sẽ không kịp.”

“Muội còn nói những lời như vậy, huynh sẽ tức giận.” Thảm Tướng Khuyết nghiêm túc nói.

“Tướng Khuyết ca, huynh. Huynh đừng giận.” Nước mắt ở trong hốc mắt tràn ra, Hoa Điệp run rẩy vươn tay xoa đường nét như đao gọt thành trên khuôn mặt của hắn.

Lần này Thảm Tướng Khuyết không có tránh ra, hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn gần như xanh mét của nàng, ngực truyền đến từng trận co rút đau đớn.

Dùng tay mềm nhũn chạm vào da mặt hắn, ánh mắt Hoa Điệp bắt đầu trở nên rời rạc.

“Huynh không tức giận.” Thảm Tướng Khuyết không được tự nhiên nói.

Nhìn nàng dần dần mất đi sức sống, lồng ngực của hắn liên đau. Hắn không biết đó là cảm giác gì, lần đầu tiên, hắn cảm thấy hoảng hốt, lo âu và bất an.

Vì sao?

Chỉ có thể đổ lỗi cho cảm giác này nếu hắn để Hoa Điệp chết, nhị tỷ phu cùng nhị tỷ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn, hơn nữa, hắn nhìn nàng từ nhỏ lớn lên, dù hai người đã nhiều năm không gặp, nhưng hắn làm sao có thể trở mặt nhìn nàng hương tiêu ngọc vãn?

Thảm Tướng Khuyết nắm chặt quả đấm, cắn chặt hàm dưới, lần đầu tiên, hắn cảm giác được chính mình bất lực.

Chế giải được cần phải có thời gian, mà thời gian còn lại thì không đủ.

Nếu chờ hắn chế được giải được, nàng đã sớm phát độc mà chết.

“Tướng Khuyết ca, huynh không tức giận. Đừng xù mặt nữa được không?”

Hắn cúi đầu, nhìn thấy tình ý dạt dào trong mắt nàng, ngực lại truyền đến một loại cảm giác nhói đau khó hiểu..

“Muội không muốn thấy huynh nhăn nhó như vậy, muội. Muội biết huynh tự trách. . . không có biện pháp cứu muội. Nhưng mà muội không trách huynh, muội.”

Lúc nàng nói chuyện, vẻ mặt nàng cực kì thống khổ, một bên thở phì phò, một bên chịu đựng đau khổ mà mở miệng.

Thảm Tướng Khuyết kim lòng không được, nắm chặt tay của nàng, hắn cảm giác được thân thể nàng không ngừng co rút, theo thời gian trôi qua, mặt của nàng cũng hiện ra màu sắc của người bị trúng độc.

“Được rồi, đừng nữa nói, chừa chút khí lực. Huynh nói, huynh sẽ chữa khỏi uội.” Trong tim của hắn tràn ngập hối hận. Hắn làm sao có thể tin tưởng lời nói của tên Tùng Bách kia, mà cho rằng còn hai canh giờ nữa độc mới phát tác, thấy dấu hiệu trúng độc của nàng càng ngày càng nặng, hắn lại bó tay chịu trời.

Thảm Tướng Khuyết ngoài mặt thì tức giận, nhưng trong lòng lại ẩn chứa một cảm giác sợ hãi.

Nhìn sinh mệnh của nàng mất đi từng chút từng chút một, hắn lại không thể cứu nàng, hắn được xem là đại phu gì chứ?.

“Đừng phí công vô ích, huynh đã nói chế giải được. Cần thời gian, muội biết. Thời giờ của muội không còn nhiều lắm.”

“Huynh không phải bảo muội đừng nói nữa sao?” Hắn tức giận nói.

Biết nàng nhìn thấy hắn tức giận, sẽ không nói nữa. Nhưng lần này lại lại cười để lộ ra lúm đồng tiền yếu ớt, như cũ mở miệng nói: “Tướng Khuyết ca, muội sợ muội không nói. Sẽ cũng không còn cơ hội.”

“Muội còn sống rất lâu, cho nên không cho phép muội nói cái gì mà rốt cuộc không có cơ hội để nói.” Sắc mặt hắn nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn găm to, không muốn thừa nhận chính mình bất lực, ngược lại truyền đến từng trận đau đớn.

Hoa Diệp lắc đầu, nước mắt ở trong hốc mắt lăn lộn.

“Muội cũng không muốn. Nhưng mà muội.” Còn chưa nói xong, từ miệng nàng lại nôn ra rất nhiều máu..

“Không, huynh không cho phép muội rời huynh đi, cố gắng chống đỡ!” Sắc mặt Thẩm Tướng Khuyết đại biến.

Rốt cuộc có phương pháp gì có thể cứu nàng?

Trong đầu hắn loạn thành một đoàn, từ trong quần áo hắn tìm ra bình dược đủ loại kiểu dáng, chai chai lọ lọ, các loại viên thuốc có màu sắc khác nhau lần lượt đổ ra.

“Cái này không được. cái này không phải.” Mỗi viên thuốc hắn đều xem qua một lần, không phải thì ném qua một bên, cho đến khi hắn tìm thấy một bình thuốc nhỏ màu xanh từ trong cổ tay áo, trong mắt của hắn mới dấy lên hi vọng.

Hắn nhớ rõ đây là thuốc hắn cẩn thận cất giữ. Vạn Linh Giải Độc Đan, lúc trước hắn cũng rất tò mò thành phần và hiệu quả của thuốc.

Trong lòng hắn rối bời, hắn chưa từng nghĩ đến, sẽ đem thuốc này để giải độc cho Hoa Diệp.

Nhưng vấn đề là thuốc này có tác dụng phụ rất mạnh, đó là có thể đem xử nữ biến thành dâm phụ.

Hắn do dự, rốt cuộc có nên cho nàng dùng thuốc này hay không?

Trong lúc hắn do dự, thì Hoa Diệp lại nôn ra ngụm máu tươi, hắn cắn răng, không thể kéo dài thêm nữa.

“Nhanh, đem dược này ăn hết.”

Hoa Diệp không mở nổi hai mắt, chỉ có thể cảm giác được hắn dứt cho nàng mấy viên thuốc, nhưng nàng không có cách nào nuốt xuống. Nhẹ nhàng ho một cái, viên thuốc theo máu tươi chảy ra, nàng nghe được âm thanh sột ruột của hắn.

“Không cho phép nhổ ra, nuốt xuống, nếu lại nhổ ra, huynh sẽ tức giận.” Hắn mặc kệ nàng có nghe được hay không, găm nhẹ ở bên tai của nàng.

Xem ra nàng nghe được, bởi vì khi hắn đem viên thuốc dứt vào trong miệng nàng thì thấy nàng cố gắng nuốt xuống.

Thẩm Tướng Khuyết cuối cùng cũng yên tâm, tảng đá lớn trong đầu hắn cũng được dỡ xuống, sau đó sẽ tốt hơn rồi.

Hắn bế cả người nàng ngồi ở trên giường dùng nội công thúc giục dược hiệu hoá giải, qua một lúc sau, nàng không phun ra máu tươi nữa, sắc mặt cũng khôi phục bình thường, chỉ là có chút tái nhợt.

Hắn nhẹ nhàng đem nàng đặt ở trên giường, nhìn vẻ mặt yên tĩnh của nàng, không vì độc tố mà thống khổ nữa, hắn mới dịu dàng thay nàng lau mồ hôi cùng vết máu trên mặt nàng.

Không biết qua bao lâu, Hoa Diệp tỉnh lại.

Lúc nàng chớp đôi mi mở to hai mắt thì nhìn thấy vẻ mặt ôn hoà của Thẩm Tướng Khuyết, biết mình trở về từ Quỷ Môn Quan, nàng bỗng thấy sợ hãi.

“Tướng Khuyết ca.” Hoa Diệp gọi, nàng muốn giơ tay lên, lại phát hiện một chút sức lực cũng không có.

Thẩm Tướng Khuyết cầm tay nàng, “Muội cần nghỉ ngơi nhiều, đừng nói chuyện.”

“Là huynh cứu muội về từ Quỷ Môn Quan sao?” Trên mặt nàng hiện ra nụ cười tái nhợt.

Hắn gật đầu, “Thân thể của muội còn rất yếu, cần nghỉ ngơi nhiều, có lời gì, chờ muội hết bệnh rồi nói sau.”

“Nhưng mà” Trên gương mặt phấn nộn của Hoa Diệp dâng lên một chút thẹn thùng, nàng mấp máy đôi môi, muốn nói lại thôi.

“Nhưng mà cái gì?” Hắc nhú mày, chẳng lẽ.

“Muội đột nhiên cảm thấy cơ thể nóng quá.” Nàng lẩm bẩm mê sảng nói, tiếng khêu gợi ngâm nga phát ra từ miệng nàng, thân thể mềm mại vờn vẹo ở trên giường.

Tâm Thảm Tướng Khuyết trầm xuống, chuyện hắc lo lắng đã xảy ra.

“Tướng Khuyết ca.” Thanh âm của Hoa Diệp trở nên yếu ớt, nhưng càng thêm động lòng người, sương mù trong đôi mắt tinh khiết càng thêm mị hoặc.

Chẳng biết tại sao, Thảm Tướng Khuyết lại cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, một dòng khí nóng từ dưới bụng dâng lên, bởi vì nàng gọi “Tướng Khuyết ca” mà thân thể hắc nổi lên phản ứng.

“Có chuyện gì?” Hắc nghe được thanh âm của mình trở nên khàn khàn, không giống như là thanh âm vốn có của hắc.

Hoa Diệp ở trên giường uốn éo người, da thịt tuyết trắng nhiễm lên một tầng hồng nhạt, khuôn mặt tái nhợt cũng bởi vì tình dục mà trở nên đỏ ngầu.

“Tại sao thân thể của muội nóng quá, nóng quá, giống bị lửa đốt, thật là thống khổ. . . .Tướng Khuyết ca. . Cứu muội. . .” Nàng không biết mình bị làm sao, chỉ cảm thấy thân thể mỗi một chỗ đều truyền đến cảm giác nóng bỏng, nàng không hiểu được dục vọng đang chạy loạn trong cơ thể mình.

Chỉ có thể giãy dụa thân thể, cọ xát làn da trên nhuyển tháp, nàng mới có thể cảm thấy thoải mái một chút, nhưng là thân thể của nàng bị lửa nóng thiêu đốt, cho dù đem làn da mài rách, cũng không giải quyết được cảm giác khô nóng trong cơ thể.

Hoa Diệp không chịu được liền cầu cứu Thảm Tướng Khuyết, ánh mắt luống cuống.

Hắc dĩ nhiên biết nàng bị gì, nhưng không thể mở miệng nói với nàng đây là do tác dụng phụ của thuốc được.

Thảm Tướng Khuyết cắn răng nói, “Muội kiên nhẫn một chút.”

Ngoài bảo nàng kiên nhẫn chịu đựng ra, hắc cũng không biết nên làm cái gì nữa? Chẳng lẽ muốn hắc. . . .

Thảm Tướng Khuyết vội vàng lắc đầu, ngăn lại ý nghĩ ở trong lòng.

“Tướng Khuyết ca. Muội không được, khó chịu quá.” Hoa Diệp phát ra tiếng khóc nhỏ, tay nhỏ bé không ngừng kéo chăn đệm, quần áo trong lúc cọ xát, bất tri bất giác càng lúc càng xốc xếch, để lộ ra bờ vai tuyết trắng.

Mặc dù Thảm Tướng Khuyết hiểu phi lễ chớ nhìn, nhưng hắc vừa xoay đầu, liền nhìn thấy phần lớn làn váy trên đùi nàng bị vén lên. Trời ạ! Không biết từ lúc nào ánh mắt hắc đã dời đến xiêm áo

Khi hắc hít sâu, cả người xoay qua chỗ khác, đưa lưng về phía cảnh tượng mê người trên giường thì Hoa Diệp lại lúng túng kéo chéo áo hắc hỏi: “Tướng Khuyết ca. Vì sao huynh không để ý tới muội?”

Nàng lã chã chực khóc, trong thanh âm còn mang theo mùi vị đáng thương, làm cho người ta nghe, lòng cũng mềm ra.

“Huynh không có không để ý tới muội.” Thảm Tướng Khuyết căng thẳng nói, Lòng của hắc trở nên thấp thỏm phập phồng vì âm thanh đáng thương của nàng, ngay cả chính hắc cũng không hiểu được vì sao lại cảm thấy phiền muộn.

“Nhưng huynh xoay đầu qua chỗ khác, không phải là không để ý muội sao?” Hoa Diệp nhìn bóng lưng của hắc, lưng hắc rất rộng lớn.

Không biết từ đâu dâng lên một cỗ xúc động, nàng đột nhiên xuống giường, từ phía sau ôm lấy hắc.

Thân mình Thảm Tướng Khuyết đột nhiên cứng đờ, thanh âm trở nên khàn khàn, “Muội đang làm cái gì?”

“Muội.” Hoa Diệp hoang mang nói: “Muội cũng không biết, muội cảm thấy ôm huynh như vậy thật thoải mái.. . . .” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cọ xát trên lưng hắn, tiếng rên rỉ khêu gợi truyền ra từ cái miệng nhỏ nhắn của nàng.

Đối với Thẩm Tướng Khuyết mà nói, đây không khác nào là đòn kích thích nghiêm trọng, hô hấp của hắn dần dần trở nên vấp đục nặng nề, thân mình trở nên cứng ngắc.

“Muội có biết muội đang đùa với lửa hay không?”

“Nghịch lửa?” Hoa Diệp ngẩng đầu, hoang mang nhìn bóng lưng của hắn. Từ bóng lưng của hắn nàng không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, nhưng lại có thể nghe ra được hắn đang dè dặt.

“Trước hết muội buông huynh ra.” Thẩm Tướng Khuyết sợ nếu cứ tiếp tục như vậy nữa, hắn sẽ không khống chế được dục vọng của mình mất, hắn có thể cảm giác được hai ngực mềm mại của nàng đang dán lên lưng hắn..

Khi nàng cọ xát thì tuyết phong mềm mại liên tục trượt trên lưng hắn, thoáng chốc, mũi hắn tràn đầy thỏa mãn, ngửi thấy hương thơm chỉ thuộc về nàng.

Hoa Diệp muốn nói lại thôi, “Muội.”

“Rốt cuộc muội muốn nói cái gì?” Hắn quay nửa người lại, nhìn gương mặt ửng hồng của nàng, đầu nàng hơi hạ, sợi tóc dài mảnh tuý ý buông xuống.

“Muội không buông ra được. Ôm huynh. Thật thoải mái.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trở nên thật là đỏ, thật là đỏ, biết rõ nói ra sẽ rất thẹn, nhưng buông hắn ra thì cảm giác khó nóng đó lại sẽ chạy loạn trong cơ thể, chỉ có tựa vào trên người hắn như vậy, mới có thể hoá giải được.

Thẩm Tướng Khuyết đương nhiên biết nàng làm như vậy là vì dục hiệu đang tác quái trong cơ thể nàng, nhưng hắn không phải thánh nhân, cũng không phải là Liễu Hạ Huệ, dục vọng trong cơ thể bắt đầu từ bụng xông thẳng lên.

“Muội có thể ôm huynh, nhưng không được lộn xộn.” Hắn bắt đầu dĩ nói.

Nhưng Hoa Diệp làm sao có thể ngoan ngoãn đứng im, hắn có thể cảm giác được thân thể mềm mại của nàng không ngừng vụng về, tiếng rên rỉ phát ra từ miệng nàng, từng tiếng thở gấp làm cho người ta không kiềm chế được sự kích thích.

“Tướng Khuyết ca.”

Khi nàng gọi tên hắn thì thân thể hắn đột nhiên cứng đờ. Mùi hương thơm ngát nhẹ nhàng vây quanh hắn, trong chớp mắt, cả người nàng liền dựa lên bờ vai hắn, cơ thể mềm mại không xương kẻ sát thân thể hắn, cánh tay tuyết trắng từ phía sau vòng lên cổ hắn.

“Muội đang làm gì?” Thẩm Tướng Khuyết cảm thấy mình sắp phát điên rồi, động tác của nàng càng lúc càng táo bạo, hắn đã sắp không kiểm soát được.

“Muội rất khổ sở. Cứu muội.” Giọng nói của nàng mang theo tiếng nức nở.

Nàng không biết rốt cuộc mình bị làm sao nữa, trong cơ thể giống như có ngọn lửa mang theo cảm giác tê dại cháy khắp nơi, mặc dù tựa lên trên người hắn có thể thoải mái được một ít, nhưng hỏa diễm không ngừng thiêu đốt tán loạn trên người nàng, hoàn toàn không thể dập tắt.

“Muội kiềm chế chút.” Hắn cắn răng nói. Nghe tiếng khóc nghẹn ngào của nàng, tim của hắn chợt thấy đau đớn.

“Muội thật sự rất khổ sở. Đau khổ quá. Nóng quá.” Đầu Hoa Diệp làm loạn ở hõm vai hắn, hít vào mùi vị nam nhân chỉ thuộc về hắn, cổ họng dâng lên một trận khô nóng, ánh mắt trở nên mờ mịt.

Tay nhỏ bé của nàng ôm cổ hắn, càng ôm càng chặt, tưởng chừng như xiết chặt làm hắn hít thở không thông.

5. Chương 5

“Hoa Diệp, mau buông tay, muội sắp siết chết huynh rồi.” Thẩm Tướng Khuyết nhíu mày, nhanh chóng xoay người, gỡ cánh tay nàng xuống, tránh ình bị nàng siết đến không thở được.

Hoa Diệp lấy lại tinh thần, vừa nhìn thấy biểu tình khổ sở của hắn, lập tức buông tay, chột dạ nói: “Thực xin lỗi.”

Thấy vẻ mặt áy náy của nàng, cho dù Thẩm Tướng Khuyết có muốn tức giận cũng không giận được, nhìn thấy hai tròng mắt trong suốt của nàng tràn ngập nước mắt thì tim hắn khẽ động, tựa hồ ở nơi sâu nhất trong lòng bị ai đó chạm vào.

“Đừng khóc.” Thẩm Tướng Khuyết lau nước mắt nơi khoé mắt nàng, thanh âm khàn khàn. Nhìn nàng khóc sướt mướt, lồng ngực của hắn không hiểu vì sao lại nổi lên một trận đau đớn.

“Huynh có đau không?” Nhìn thấy vết hằn trên cổ của hắn, có thể là do vừa rồi nàng dùng sức mà ra, nàng cảm thấy buồn vì “Kiệt tác” của chính mình.

“Huynh không đau.” Thẩm Tướng Khuyết thản nhiên nói.

“Thực xin lỗi. Muội không cố ý.”

“Đã không cố ý thì muội cũng không cần khổ sở.” Hắn vụng về an ủi nàng, vẻ mặt có chút mất tự nhiên, bởi vì nàng dựa vào rất gần, gần đến nỗi hắn có thể phảng phất ngửi được mùi hương từ trên người nàng

“Tướng Khuyết ca, vì sao cơ thể của muội. Rất nóng. Hơn nữa.” Gò má nàng đỏ bừng, hai chân nàng như nhũn ra, u cổ thần bí giữa hai chân chậm rãi tiết ra dịch mật, thấm ướt cả tiết khô.

“Hơn nữa cái gì?” Thấy nàng ngượng ngùng dường như có lời gì khó nói, Thẩm Tướng Khuyết nheo mắt hỏi.

Nàng cắn môi đỏ mọng, nhìn hắn bằng vẻ mặt đáng yêu.

“Muội cảm thấy thân thể rất kì quái. Tướng Khuyết ca, huynh có thể giúp muội không?” Từ miệng nàng thoát ra hơi thở Như lan.

Ánh mắt Thẩm Tướng Khuyết trở nên thâm trầm, “Muội muốn ta giúp muội thế nào?”

“Muội. Muội cũng không biết.” Ánh mắt của nàng mù mịt, cầu khẩn nói: “Tướng Khuyết ca, huynh nhất định có biện pháp giúp muội, đúng không?”

Thẩm Tướng Khuyết chặt vật quay đầu, ánh mắt tín nhiệm của nàng, làm cho hắn cảm thấy chột dạ.

Nàng trở thành như vậy, hắn phải chịu phần trách nhiệm rất lớn.

“Muội đừng xem huynh như thần, huynh không có cách.” Hắn lạnh lùng cự tuyệt.

Không bao lâu, hắn chợt nghe thấy tiếng khóc nức nở và tiếng rên rỉ phát ra từ miệng Hoa Diệp.

“Tướng Khuyết ca. Muội thật sự rất khổ sở, cầu huynh.” Hoa Diệp cũng không biết mình muốn cái gì, chỉ là vận vẹo thân thể mềm mại, cảm giác được ngọn lửa không ngừng cháy trong thân thể, thật là thống khổ.

Nàng bắt được bàn tay của hắn liền xoa lên mặt của mình, cái cảm giác thoải mái này làm cho nàng nhin không được phát ra tiếng thở dốc.

Trong lúc vô tình Thẩm Tướng Khuyết cúi đầu, vừa lúc nhìn thấy vạt áo của nàng mở rộng, lộ ra cả bộ ngực sữa phỉm hồng, thoáng chốc, ánh mắt hắn trở nên thâm trầm.

“Muội đang làm gì?” Thanh âm của hắn trầm thấp đến không thể thấp hơn, một cỗ xúc động chạy thẳng về phía bụng, làm dục vọng giữa hai chân hắn lạng lẽ thức tỉnh.

Ánh mắt của hắn có phần bối rối, nghiêng mình đi, không muốn để nàng nhìn thấy phản ứng của thân thể hắn.

Chính là không nghĩ tới nàng lại đem bàn tay của hắn kéo xuống, chạm đến hai khoả núi tròn trước ngực của nàng.

“Thật thoải mái.”

Nàng nhẹ giọng thở dài, vẻ mặt giống như rất hưởng thụ, làm cho lý trí của Thẩm Tướng Khuyết thiếu chút nữa hồng mất.

“Muội vốn là chơi với lửa.”

“Tướng Khuyết ca. Giúp muội.” Hoa Diệp bị dục hỏa đốt cháy căn bản không biết mình đang làm cái gì, chỉ có thể theo bản năng, kéo quần áo trên người xuống, trong nháy mắt, nửa người trên nàng chỉ còn lại cái yếm.

Thân mình Thẩm Tướng Khuyết trở nên cứng ngắc.

Nhìn dáng người uyển chuyển thon dài, bờ eo mảnh khảnh của nàng, da thịt tuyết trắng nhuộm đỏ, khoả phần nộn giống như quả đào ngon miệng, làm cho người ta nghĩ muốn cắn một ngụm.

Bất tri bất giác, toàn bộ thân thể mềm mại của nàng dán vào, uốn éo trong lòng ngực hắn, ánh mắt đáng yêu tràn ngập dục vọng, môi anh đào hé mở, muốn nói lại thôi.

“Muội mà không dừng tay, nếu phát sinh chuyện gì, thì muội tự chịu trách nhiệm” Thanh âm của Thẩm Tướng Khuyết trở nên càng thêm thấp, bị nàng khơi mào trong đôi mắt tối tăm của hắn tràn ngập tình dục..

Hắn cố gắng khắc chế chính mình, không muốn thừa dịp người gặp nạn, hắn biết cho dù hắn chạm vào nàng, nàng tuyệt đối sẽ không có một tí oán hận, nhưng chỉ cần nghĩ đến chính mình như vậy tùy ý phụ thân và tỷ tỷ sắp đặt, hắn vẫn là không cam tâm tình nguyện.

“Muội biết. Tướng Khuyết ca, cầu huynh. Nhanh chút, muội chịu không nổi.” Hoa Diệp phát ra tiếng khóc nức nở, ở trong lòng hắn không ngừng vụn vỡ.

Cặp mắt tròn xinh đẹp cọ xát đến dục vọng của hắn, làm cho hắn khàn giọng, thở hổn hển giọng điệu trở nên hung ác, “Nếu muội cầu huynh, đợi lát nữa muội nếu nói không muốn, huynh cũng sẽ không dừng tay.”

Trên thực tế, hắn đã không thể kiềm chế được dục vọng trong thân thể, đến lúc đó muốn hắn dừng tay cũng không có khả năng.

“Muội biết, cầu huynh nhanh lên.” Hoa Diệp nhịn không được mở miệng khẩn cầu.

Nàng diễm đam đáng yêu trong đôi mắt tràn đầy khô nóng, dục vọng cùng nước mắt, thân mình nhỏ bé yếu ớt run rẩy, không biết là bởi vì sợ hãi, hay là do Thẩm Tướng Khuyết tới gần.

Hơi thở nam nhân truyền đến, làm cho đầu óc Hoa Diệp càng thêm mê man.

Nàng có thể cảm giác cơ thể của hắn nóng rực, làm cho thân thể nàng lại nóng dọ người, hơi thở từ miệng nhỏ nhắn thổi ra trở nên vô cùng lộn xộn.

“Dừng gấp.” Thẩm Tướng Khuyết cũng không vội muốn thân thể của nàng, bởi vì biết nàng còn là một xử nữ, hắn là chạm rãi chỉ dẫn nàng. Nhưng xem nàng bộ dáng nồn nóng, hắn hoài nghi có biện pháp chậm lại sao?

“Tướng Khuyết ca, huynh đang làm gì? Tại sao không thoải mái chút nào?” Hoa Diệp khóc nức nở, nồng đậm hương vị làm nũng đủ để làm ột đại nam nhân đầu hàng.

Xem nàng bị dục hỏa đốt người, bộ dạng thống khổ, Thẩm Tướng Khuyết híp lại mắt, nâng hàm dưới của nàng lên, được lợi thế bao trùm đôi môi của nàng.

Hai tròng mắt Hoa Diệp trừng to, không nghĩ tới hắn lại đột nhiên hôn nàng.

Đầu lưỡi trơn trượt xông vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng, tận tình hút lấy mật ngọt trong đó, như cổ vũ đầu lưỡi rụt rè của nàng, không ngừng quấy, dây dưa.

Nàng bị hân hôn đến choáng váng đầu óc, hai chân mềm nhũn, chỉ có thể bắt lực bắt được cánh tay hân, cả người ngồi phịch ở trong ngực của hân.

Một dòng nước ấm ấm áp, không ngừng rót vào bụng, Hoa Diệp có thể cảm giác được giữa hai chân của nàng đã muốn ướt át, thân thể có một loại ham muốn.

“Tướng Khuyết ca.” Trong mắt nàng tràn ngập sương mù tình ý dạt dào nhìn hân.

Nhìn gương mặt tuấn dật trước mắt này. Từ mười tuổi năm ấy, nàng gặp được hân và khi hân cứu vớt mạng nhỏ của nàng thì lòng của nàng cũng chỉ có sự hiên hữu của hân.

Cho dù biết hân chẳng qua xem nàng như một đứa nhỏ, nhưng trong thời gian ở cùng hân, đã phát sinh ra tình yêu, mặc dù cách biệt bốn năm, trong lòng của nàng vẫn chỉ tồn tại hình bóng của hân.

Thẩm Tướng Khuyết không ngừng cướp lấy nước bọt trong miệng nàng, chơi đùa cùng đầu lưỡi nàng. Nàng học được rất nhanh, lập tức cũng hôn trả lại hân.

Hai cái đầu lưỡi vẫn nhảy múa, tách ra lại cuốn lấy, giống hạn hán gặp mưa phùn, hôn khó khăn chia lìa.

Cho đến khi hai người hít thở không thông thì bọn họ mới tách ra thở hổn hển, đôi môi Hoa Diệp bị hôn đến sưng lên, hai gò má đỏ tươi, ánh mắt trở nên quyến rũ hơn.

“Muội còn muốn. Tiếp tục hôn.” Nàng thích cảm giác hân hôn nàng, như là được quý trọng.

Trong mắt Thẩm Tướng Khuyết hiện lên một chút dị sắc, tay vỗ về hai má đỏ bừng của nàng, khoe miệng cong lên, thấp giọng khẽ nói, “Xem ra huynh dạy hư muội rồi.”

“Muội học xấu sao?” Nàng nhìn hân, thì thào hỏi.

“Cô nương tốt không nên chủ động đòi nam nhân hôn” Thẩm Tướng Khuyết một bên nói nhỏ, một bên hôn lên gáy nàng.

Hoa Diệp nhìn không được rên rỉ, nụ hôn của hân làm cho nàng cảm thấy ngứa ngáy, giống như gieo xuống ngọn lửa, trong nháy mắt biến thành lửa cháy lan ra đồng cỏ đại hỏa: hỏa hoạn.

“Nếu.” Nàng ý loạn tình mê nói: “Nếu làm cô nương tốt không được huynh hôn, muội đây.” Tình nguyện làm một cô nương hư hỏng.”

Thân thể trắng ngần của nàng cong lên, bộ ngực rắn chắc càng dán vào hân.

Trong không khí tràn ngập một hương vị ngọt ngào, là từ trên người nàng truyền tới .

Thẩm Tướng Khuyết ngửi được mùi thơm nhàn nhạt toả ra từ trên người nàng, đầu lưỡi trượt trên da thịt non mềm, đôi môi liên tiếp hôn lên thân thể trắng nõn của nàng, gieo xuống một đám dấu vết rõ ràng, rất nhanh, trên da thịt tuyết trắng có vô số dấu hôn đậm màu.

“Tướng Khuyết ca. Muội rất khổ sở.” Trong mắt Hoa Diệp tràn ngập sương mù, theo hành động của hân, thân thể của nàng giống như một ngọn lửa. càng đốt càng tràn đầy, hoa huyết chậm rãi tiết ra mật dịch, toàn bộ tiết khô bị ướt, thậm chí còn theo bắp đùi trượt ra ngoài.

Nàng cảm thấy quá mất mặt, càng thêm ngượng ngùng.

Thẩm Tướng Khuyết không nói hai lời dùng đôi môi bao trùm lên môi nàng, đầu lưỡi nhẹ nhàng tách hàm răng của nàng ra, làm cho hân thuận lợi tiến vào miệng của nàng, tận tình dây dưa cùng cái lưỡi thơm tho của nàng.

“A.” Nàng bị hân hôn đến tứ chi xụi lơ.

Bàn tay to của hân nhẹ nhàng phủ lên bộ ngực tròn trịa của nàng, lấy tốc độ chậm chạp bóp nhẹ.

Hoa Diệp then thùng, nụ hoa trước ngực được hân nhẹ mơn trớn mà trở nên cứng hơn.

Trong cơ thể dâng lên một loại khoái cảm, khiến nàng ngâm nga ra tiếng, hân khiêu khích làm cho nàng cảm thấy hưng phấn, thân thể tuyết trắng trong lòng hân run rẩy kịch liệt

“Thích không?” Thẩm Tướng Khuyết thấy nàng kích động, ở bên tai nàng thổi khí nóng, nhẹ giọng hỏi.

“Thích. . . .” Hoa Điệp đỏ mặt, nhẹ nhàng nói.

Tốc độ vuốt ve của hắn càng lúc càng nhanh, lực đạo cũng tăng thêm làm khoái cảm trong cơ thể nàng dâng lên, nàng nhắm mắt lại, tùy ý chính mình nước chảy bèo trôi, cảm thụ được sự vui sướng không ngừng, từ bản năng nàng ngâm nga ra tiếng rên rỉ làm áu trong người hắn sôi trào.

“Vậy muội có muốn nhiều hơn nữa không?” Hắn cắn vành tai mượt mà của nàng, ở bên tai nàng nhẹ giọng lẩm bẩm, mang theo vô hạn dụ hoặc.

“Nhiều hơn?” Trong mắt nàng tràn ngập nghi ngờ.

“Đúng vậy, càng thích. Muội muốn không?” Cách cái yếm, hắn bóp chặt nhũ phong tròn trịa, nghe được nàng thở gấp một tiếng, sau đó cuồng loạn gập đầu.

“Muội muốn. . . .”

“Muốn cái gì?”

“Không phải huynh nói” Hoa Điệp kinh ngạc nhìn hắn.

“Huynh muốn muội nói ra.”

Khuôn mặt Hoa Điệp càng thêm đỏ, ngượng ngùng cúi đầu.

“Muội không dám. . . .” Nàng thấp giọng ngập ngừng

“Vì sao không dám?” Hắn nâng hàm dưới của nàng lên, nhìn vẻ mặt đầy thẹn thùng của nàng, ánh mắt hắn trở nên u ám.

“Muội không biết phải nói gì.”

“Nói muội muốn ta, muốn ta sờ thân thể của muội, uội được thỏa mãn.”

Mỗi câu hắn đều nói rõ ràng, Hoa Điệp hận không thể tìm một cái động để chui vào.

Mà mấy câu nói của hắn, cũng làm cho thân thể của nàng nổi lên phản ứng, hạ thể không ngừng tuôn ra dịch mật.

Khi hắn nhìn thấy dòng chất lỏng trong suốt chảy ra giữa hai đùi trắng nõn của nàng thì liền lộ ra vẻ mặt hiển nhiên.

“Thân thể của muội đều có phản ứng, muội còn không nói sao?”

“Tướng Khuyết ca, huynh không cần trêu chọc muội.” Hoa Điệp ở trong lòng ngực của hắn thở gấp nói, thân mình trần đầy thỏa mãn đang run rẩy.

“Huynh sao lại đành lòng trêu chọc muội? Huynh chỉ muốn biết muội muốn hay không mà thôi.”

Nhìn biểu tình nghiêm túc của hắn, mí mắt Hoa Điệp buông xuống, dùng giọng điệu muỗi kêu nói ra lời thẹn thùng, “Muội muốn Tướng Khuyết ca. . . Muội muốn huynh. Sờ. Sờ cơ thể của muội, để uội được thỏa mãn.”

Vừa nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn kiều diễm của nàng trở nên hồng nhuận, ngay cả hai bên tai đều đỏ lên.

Mâu quang Thẩm Tướng Khuyết chợt lóe, đột nhiên hắn đè nàng xuống giường.

Hoa Điệp kêu lên một tiếng, cả người choáng váng, chờ nàng định thần lại thì thân hình to lớn của hắn đã đè lên trên người nàng.

Đôi mắt hắn lấp lánh như những ngôi sao của bầu trời đêm, bàn tay thô to vỗ về chơi đùa khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, ngón tay khê rầy mạnh đôi môi hồng nhuận của nàng, “Muội sợ sao?”

“Muội không sợ, bởi vì muội tin tưởng Tướng Khuyết ca sẽ không làm tổn thương muội.” Đôi mắt thâm tình chân thành nói rõ ràng sự tin tưởng vô tận, nàng chém đinh chặt sắt tin tưởng hắn.

Khuôn mặt tuấn tú của Thẩm Tướng Khuyết tới gần nàng, đôi mắt híp lại, “Có lẽ. . . . Muội nghĩ sai rồi, nếu như huynh tổn thương muội thì sao?”

Nàng không hề hoài nghi mà tin tưởng hẳn, trong đầu của hẳn có một loại áp lực vô hình, làm cho hẳn có một loại suy nghĩ muốn hung hăng làm thương tổn suy nghĩ của nàng.

Hoa Diệp nở nụ cười, cười thật ngọt ngào, “Nếu như huynh làm tổn thương muội, muội cũng không trách huynh, bởi vì muội biết Tướng Khuyết ca cũng không phải là cố ý muốn đả thương muội.”

“Muội tin tưởng huynh như vậy, làm cho huynh rất áp lực.”

“Thực xin lỗi.”

“Vì sao xin lỗi?”

“Muội không nghĩ tới sẽ gây áp lực cho huynh.” Ánh mắt của nàng trở nên mờ mịt.

Đột nhiên Thẩm Tướng Khuyết nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, nhìn thẳng vào mắt nàng, “Muội không cần xin lỗi, chỉ cần đợi lát nữa.”

“Đợi lát nữa như thế nào?”

“Đợi lát nữa huynh có làm đau muội thì muội cũng đừng trách huynh.”

Nói hết lời, hẳn xé cái yếm của nàng xuống, thoáng chốc, trước ngực của nàng chợt mát mẻ, hai khỏa gò núi tuyết trắng bật ra ngoài.

Hoa Diệp kêu một tiếng, không nghĩ tới hẳn lại thô bạo như thế.

Theo bản năng nàng lấy tay che khuất bộ ngực, mặt đỏ lên.

“Muội then thùng sao?” Bên tai truyền đến tiếng hẳn trêu chọc.

“Muội.” Cổ họng một trận khô khan, hoa kính không ngừng co rút, hoa dịch ngọt ngào chảy xuống, theo bản năng nàng liền kẹp chặt hai chân.

Bàn tay hẳn cầm lấy tay nàng ra, ánh mắt hẳn chuyên chú nhìn trên nhũ phong tuyết trắng của nàng.

Dưới ánh mắt nóng chảy của hẳn, Hoa Diệp thở hổn hển, cảm giác quả mâm xôi trên nhũ phong càng thêm thăng đứng, đồ tươi.

Hắn cúi đầu, dùng miệng ngậm đầu vú của nàng.

“A.” Từ nơi hẳn khiêu khích có một làn sóng sung sướng lây lan khắp toàn thân, Hoa Diệp nhận không được thét chói tai, thanh âm phóng đảng quanh quẩn trong phòng nhỏ hẹp.

Thẩm Tướng Khuyết không ngừng dùng đầu lưỡi liếm khối nhỏ tròn trên đầu ngực, hàm răng cắn lên ngực lưu lại vài vết cắn rõ ràng.

Hoa Diệp cũng không cảm thấy đau, ngược lại có một loại cảm giác kích thích.

“Ngực của muội thật đẹp.” Hẳn dùng ánh mắt thưởng thức đánh giá nhũ phong của nàng, ngón cái cùng ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt ve nụ hoa, nhìn thân hình nhạy cảm của nàng cong lên, móng tay đâm thật sâu vào cơ thể của hẳn.

“Tướng Khuyết ca, cơ thể của muội rất tê.” Nàng phát ra một tiếng khê nắc, cảm thấy thân thể hệt tờ lụa ma.

Nàng ngưng mắt nhìn ánh mắt đen tối của hẳn, mồ hôi cỡ hạt đậu từ thái dương của hẳn chảy xuống.

“Muội như vậy liệu không chịu nổi sao?” Hẳn không ngừng khiêu khích thân thể của hẳn, nhìn nàng ý loạn tình mê, không thể tự kiềm chế dưới sự xoa nắn của hẳn.

“Muội muốn.” Nàng hò hét, nhưng không biết chính mình muốn là cái gì? Nước tràn đầy trong hốc mắt, răng gắt gao cắn lấy đôi môi đỏ mọng, từ miệng thở ra hơi thở nóng rực.

“Muốn huynh phải không?” Thẩm Tướng Khuyết tà mị tươi cười, ngón tay từ trên bụng bằng phẳng của nàng đi xuống, cho đến khi trên người của nàng chỉ còn lại tiết khối.

Hoa Điệp ngượng ngùng, không dám nhìn hắn.

Bàn tay hắn cách một tầng để khối mỏng, trên đầu tiểu hoa hạch nhạy cảm của nàng.

Nàng thở hổn hển, khoái cảm truyền khắp cả người, nàng giãy dụa thân thể mềm mại.

“Thoải mái sao?” Hắn nhìn nàng đỏ mặt, trên mặt hiện đầy mồ hôi, toàn thân da thịt trắng như tuyết bởi vì kích thích mà nhiễm hồng.

“Thoải mái. . . .” Hoa Điệp rên rỉ, vịn bờ vai của hắn, vẻ mặt say mê. Khoái cảm ở trong thân thể chạy loạn từng nơi, đem nàng đẩy đến đỉnh.

Hắn không ngừng ép sát để khối vào tiểu hoa hạch của nàng, cho đến khi hoa dịch từ trong để khối chảy ra, hắn nở nụ cười tà ác, nhìn nàng tím quẩn.

“Thân thể của muội so với tưởng tượng của huynh còn nhạy cảm hơn, nơi này cũng ướt như vậy, muội đã rất muốn phải không?”

“Tướng Khuyết ca, huynh biết rõ. . . .”

“Biết cái gì?” Hắn hơi khiêu mi hỏi.

“Muội. . . .” Nàng cắn môi đỏ mọng, khó khăn nói, “Huynh biết rõ tình cảm muội đối với huynh. . . .”

Nàng còn chưa nói hết lời, đôi môi đã bị cướp lấy.

Đầu lưỡi không ngừng quăn quít, hắn hôn làm cho đầu óc nàng choáng váng, một bàn tay xoa ngực nàng, cái tay còn lại là bắt đầu kéo để khối của nàng xuống.

Cảm giác được phía dưới chợt lạnh, Hoa Điệp chợt thức tỉnh từ trong mê tình, nàng cúi đầu nhìn, nửa người dưới đã trần trụi phơi bày trước mặt hắn.

Thẩm Tướng Khuyết nhìn chăm chăm vào u cốc rậm rạp nữ tính của nàng, tròng mắt trở nên đen nhánh thâm thúy.

“Huynh đừng nhìn.” Hoa Điệp dùng tay che đôi mắt hắn, nhìn ánh mắt nóng bỏng của hắn làm lòng nàng hoảng sợ.

“Vì sao đừng nhìn?” Hắn đem tay nhỏ bé của nàng kéo xuống, dò hỏi.

“Muội sẽ xấu hổ.” Mặt của nàng nóng lên.

“Thân thể của muội đã bị huynh xem sạch, bây giờ còn xấu hổ sao?” Bên tai nàng vang lên tiếng cười của hắn.

Hoa Điệp quay đầu, mắc cỡ không dám nhìn hắn, gương mặt tuyết trắng nhiễm đỏ trông vô cùng quyến rũ.

“Tướng Khuyết ca. . . .” Hoa Điệp hờn dỗi nói.

“Thế nào? Huynh nói không đúng sao?” Hắn lưỡi biếng nói.

Bàn tay ấm áp của hắn mơn trớn vòng eo nhỏ nhắn của nàng, tới bụng bằng phẳng, cuối cùng đi đến u cốc thâm bí của phái nữ, màu đen tuyền lâm còn dính một chút nước, đó là dịch mật của cơ thể nàng.

“Tướng Khuyết ca, huynh đừng nhìn.” Hoa Điệp cực kì thẹn thùng. Ánh mắt của hắn vẫn nhìn chăm chăm hoa huyết của nàng, mà thân thể nàng cũng nổi lên phản ứng xa lạ.

Làm cho người ta xấu hổ vô cùng!

6. Chương 6

“Tại sao không được?” Ánh mắt Thẩm Tướng Khuyết càng trở nên thâm thúy, nhìn u huyết của nàng đang chậm rãi tiết ra nồng nặc hoa dịch ngọt ngào.

Ngón tay của hắn nhẹ nhàng thăm dò vào hoa huyết chặt chẽ của nàng, nghe thấy nàng thở hổn hển.

“Đau quá!” Móng tay hăm sâu vào xương bả vai của hắn, vành mắt chứa đầy nước mắt, khẽ khóc.

“Đau lắm hả?”

Nhìn vẻ mặt thống khổ của nàng, đáy mắt Thẩm Tướng Khuyết hiện rõ sự đau lòng.

Nàng khổ sở gật đầu, thỉnh thoảng giãy dựa thân thể mềm mại.

Giống như có vật gì đó tồn tại trong cơ thể nàng, thật không thoải mái!

“Thân thể của muội quá chặt, thả lỏng một chút.”

Làm thế nào mới có thể thả lỏng đây?

Hoa Diệp thở gấp, ngón tay của hắn của bị vách tường mềm mại của nàng nuốt chặt, chỉ cần hít thở, là có thể cảm giác được sự tồn tại của ngón tay hắn.

“Muội có khỏe không?” Nhìn nàng thống khổ, Thẩm Tướng Khuyết thấp giọng hỏi.

“Khó chịu.” Nàng đem khuôn mặt nhỏ nhắn chôn ở cổ của hắn.

“Vẫn chưa quen sao?” Thẩm Tướng Khuyết dùng ngón cái đẩy vườn hoa bé nhỏ của nàng ra, nhìn đến mặt dịch của vườn hoa, ngón tay nhẹ nhàng đùa bỡn.

“A.” Tất cả chú ý lực đều bị trận run rẩy làm cho hấp dẫn, Hoa Diệp kìm lòng không đậu phát ra tiếng rên rỉ.

“Có cảm giác gì?”

“Tê dại. Rất tê dại.” Đầu ngón chân của nàng cũng cong lên.

“Không đau nữa?” Hắn nhìn khuôn mặt nhỏ bé của nàng tràn đầy tình dục, không còn thống khổ, ngược lại còn hết sức hưởng thụ.

Hoa Diệp gật đầu, “Không đau.”

“Huynh còn đang nghĩ, nếu như muội còn đau, thì huynh phải dùng phương pháp khác mới có thể làm uội hết đau.”

“Phương pháp gì?” Nàng tò mò hỏi.

Trong mắt Thẩm Tướng Khuyết lóe lên một chút quỷ dị, “Giống như là như vậy.”

Hắn đột nhiên đem bắp đùi nàng mở ra, chọc cho nàng kêu lên một tiếng, vì hành động của hắn mà giật mình.

“Huynh làm cái gì?” Hoa Diệp cảm thấy rất túng quẫn, tư thế này thật là khó nhìn, nàng không hiểu tại sao hắn muốn làm như vậy?

“Muội chỉ cần nhìn là được.”

Nhìn? Nhìn cái gì?

Ban đầu vẻ mặt Hoa Diệp còn mờ mịt, nhưng khi nhìn thấy mâu trung trong mắt của hắn ẩn chứa sự thần bí, thì tim của nàng nhất thời đập như đánh trống, tựa hồ có một loại linh cảm bất thường.

Hắn dùng ngón tay trước ấn lên tiểu huyệt của nàng, sau đó cúi đầu, dùng đầu lưỡi liếm lấy.

“A. Không muốn! Tướng Khuyết ca, dừng tay!” Hoa Diệp giật mình, tay nhỏ bé đẩy đầu của hấn ra, không muốn để cho hấn trêu chọc như vậy, “Tướng Khuyết ca. Nơi đó rất dơ. Mau, mau dừng lại.”

Một khoái cảm xâm nhập linh hồn của nàng, nàng ngước đầu, phát ra tiếng khóc nghẹn ngào cùng tiếng rên rỉ.

Rất tê dại.

Dịch mật tràn ra, dính ướt cả mặt hấn.

Mùi xạ hương tràn ngập ở trong phòng, thỉnh thoảng phát ra tiếng khóc nghẹn ngào cùng tiếng rên rỉ của nữ nhân.

“Tướng Khuyết ca, mau dừng tay, đừng liếm nơi đó nữa. Ừ.” Thanh âm yêu kiều kia lại làm cho người nghe dục hỏa đốt người.

“Hừ! Im lặng, đừng nói chuyện.” Thảm Tướng Khuyết ngẩng đầu lên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy tình dục của nàng, đầu lưỡi nhẹ nhàng đâm vào hoa huyết của nàng.

“A.” Tay Hoa Diệp nắm chặt lấy đệm, cả người chìm đắm trong cảm giác vui sướng, hoa dịch cũng theo bắp đùi chảy ra.

Hoa kính mềm mại không ngừng co rúc lại, nàng cảm thấy dị thường trống không, rốt cục không nhận được hướng Thảm Tướng Khuyết cầu khẩn nói: “Cầu xin huynh. Tướng Khuyết ca, thân thể của muội thật là khó chịu.”

Thảm Tướng Khuyết ngẩng đầu lên từ hai chân của nàng, ngón tay lần nữa đâm vào hoa của nàng huyết, nghe nàng thỏa mãn tiếng rên rỉ.

“Ừ.” Trong cơ thể trống không tựa hồ bị lấp đầy một nửa, nhưng một lát sau, Hoa Diệp lại cảm thấy không cách nào thỏa mãn.

Nàng di chuyển mông, khóc kêu, “Van cầu huynh.”

“Muội muốn cái này sao?” Hấn bắt đầu di động ngón tay, ở trong hoa huyết của nàng chậm rãi ra vào, mang đến cho nàng khoái cảm mãnh liệt.

“A. Ừ.” Theo tốc độ của hấn mà co rút, Hoa Diệp phát ra tiếng nũng nịu rên rỉ.

Thảm Tướng Khuyết cảm thấy dục vọng giữa hai chân hấn sắp bùng phát, hô hấp càng lúc càng nặng nề, mồ hôi hột lớn chùng hạt đậu từ cái trán theo góc cạnh trên mặt chảy xuống.

“Huynh không được.”

Tay hấn càng lúc càng nhanh, tuyết đồn của Hoa Diệp cũng theo tiết tấu của hấn mà ngoạ nguậy, vách tường mềm mại không ngừng hấp thụ ngón tay của hấn.

“Thế này được không?” Nhìn thấy hoa huyết của nàng đã vận vẹo biến hình, vẻ mặt giống như là thống khổ hoặc là vui thích.

“Không. Muội không được.” Hoa Diệp ở trên giường hẹp liều mạng lắc đầu, không ngừng gạt ra ngón tay của hấn đang chôn chặt trong vách tường.

Vẻ mặt Thảm Tướng Khuyết mang theo vài phần tiếc hận, tà ác nói: “Muội còn không có hưởng thụ đến cực lạc, thế nào nhanh như vậy đã đầu hàng?”

“Ừ. Cầu xin huynh dừng. Đùa bỡn muội.” Hoa Diệp vừa nói, vừa cong lên thân thể tuyết trắng, trong mắt là một mảnh đau khổ.

“Chẳng lẽ muội không biết huynh làm như vậy là thương muội sao?” Thảm Tướng Khuyết nhướn mày, mặt vô cảm nói.

“Nếu như Tướng Khuyết ca thương Hoa Diệp, cũng sẽ không làm cho. Hoa Diệp thấy khó chịu. Tướng Khuyết ca, muội nóng quá. Sắp không chịu nổi.”

“Không nghĩ muội còn có thể nói ra đạo lý rõ ràng như vậy.” Khoé miệng hắn cong lên, vô cùng tà mị.

Hoa Diệp nín thở, không biết bước tiếp theo hắn sẽ làm gì, tâm tình có chút khẩn trương, “Huynh. . . .
.Huynh lại muốn làm cái gì?”

Đột nhiên hắn rút ra ngón tay từ trong hoa huyết chặt chẽ của nàng, ngón tay ướt nhẹp, phía trên còn lưu lại hoa dịch của nàng.

“Vì sao lại sợ như vậy? Chẳng lẽ muội sợ huynh sẽ hại muội sao?” Hắn hỏi ngược lại nàng, vẻ mặt tà nịnh vô cùng.

“Tất nhiên muội biết Tướng Khuyết ca sẽ không hại muội, chỉ là.”

“Chỉ là cái gì?” Mặt của hắn tiến tới gần nàng.

“Là lần đầu tiên của muội. tất nhiên sẽ sợ.”

“Bởi vì lần đầu tiên sao?” Hắn chậm rãi nói, bàn tay bao trùm lên hai viên tròn trước ngực nàng, bắt đầu vuốt ve.

Theo tốc độ ma sát của hắn, nàng cảm thấy môi đỏ mọng, vẻ mặt vui sướng.

“Lần đầu tiên mà có thể thư thái như vậy, có thể thấy được thân thể của muội rất nhạy cảm.”

Bên tai truyền đến thanh âm nhạo báng của hắn, để cho Hoa Diệp cảm thấy xấu hổ, mất thể diện.

“Tướng Khuyết ca, đừng nói nữa.” Nếu hắn nói thêm nữa, nàng sẽ vùi đầu vào trong động mát, đáng tiếc chung quanh đây không có cái động nào, bằng không nàng sẽ lập tức chui vào.

“Huynh không nói, huynh làm là được.” Thấm Tướng Khuyết thản nhiên nói, sau đó chậm rãi cởi ra áo ra, lộ ra bộ ngực bền chắc có lực.

Hoa Diệp trợn mắt hốc mồm.

Nhìn thân thể tráng kiện của hắn, nàng cảm thấy không thể tin được, thoát nhìn hắn ốm yếu như thế vậy mà dưới lớp quần áo vóc người của hắn lại hoàn mỹ đến vậy.

Bụng bằng phẳng không có một vết sẹo lồi, lồng ngực vững chắc, cánh tay nổi lên cơ bắp, cho thấy hắn cũng không phải là một người đàn ông bình thường.

“Muội thích chỗ vừa thấy sao?”

Mặt Hoa Diệp đỏ lên, biết là không nên nhìn chăm chăm vào hắn, nhưng mà ánh mắt của nàng lại không nghe lời, hoàn toàn bị thân thể hoàn mỹ của hắn hấp dẫn.

Thấm Tướng Khuyết tươi cười lộ ra lúm đồng tiền, thấy nàng bị hắn mê hoặc, trong lòng hắn dâng lên cảm giác thỏa mãn.

Hắn ngoắc ngoắc ngón tay với nàng, “Muội muốn sờ một chút không?”

“Có thể sao?” Hoa Diệp có chút sợ.

“Có gì mà không thể?” Hắn khiêu mi hỏi ngược lại.

Nàng rút rờ đi lên trước, đặt tay lên ngực hắn, cảm nhận được da thịt hắn co giãn bóng loáng, bắp thịt cứng rắn bền chắc.

Hoa Diệp tò mò lấy ngón tay đâm, phát hiện bắp thịt của hắn không chỉ tráng kiện, còn hết sức căng. Nàng lấy tay vuốt ve, da của hắn hết sức mềm mại, làm nàng yêu thích không buông tay.

“Thế nào? Sờ đến nghiện rồi sao?”

Gò má nàng đỏ lên, “Mới không có!”

“Muội muốn sờ vào nơi làm muội tò mò hơn không?” Ở bên tai nàng hắn nói lời cám dỗ.

“Nơi nào?”

Khi hắn đem tay nàng chạm vào nơi nóng rực trên người hắn, nàng trừng to mắt, thở dốc vì kinh ngạc.

“Trên người huynh sao lại giấu một cây gậy?”

“Cây gậy?” Thẩm Tướng Khuyết cười rộ lên.

“Không đúng sao?” Về mặt Hoa Diệp mờ mịt hỏi.

“Không sai, chỉ là bây giờ huynh mới biết được thì ra khả năng tưởng tượng của muội lại đáng yêu đến như vậy.” Nàng vậy mà lại đem tượng trưng cho phái nam của hắn thành cây gậy.

Nghe hắn khen, mặt Hoa Diệp đỏ lên, “Đây là lần đầu tiên muội nghe huynh nói muội khả ái.”

Nàng rất vui vẻ.

“Muội cảm thấy nó là cây gậy sao?” Hắn ở bên tai của nàng thấp giọng hỏi.

“Nếu không phải cây gậy, vậy là cái gì?” Hoa Diệp nghi ngờ, thấy nụ cười thần bí của hắn, nàng có cảm giác không rét mà run.

“Sao muội không sờ xem một chút?” Hắn mỉm cười.

“Sờ xem một chút?”

Khi Hoa Diệp dùng sức cầm cây gậy hắn giấu ở trên người, liền nghe hắn rên lên một tiếng.

Nàng không rõ cho nên nhìn hắn, hỏi: “Huynh làm sao vậy?”

“Muội quá dùng sức.” Ngũ quan tuấn dật của hắn hơi vặn vẹo.

“À?” Hoa Diệp bị dọa sợ lập tức buông tay, “Chuyện gì xảy ra?”

Về mặt nàng hoang mang, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Trong mắt Thẩm Tướng Khuyết loé lên ánh sáng quỷ dị, nghe giọng hỏi: “Muội có biết muội vừa cầm vật gì không?”

Hoa Diệp ngu ngốc gật đầu.

Khi hắn cúi đi quần áo nửa người dưới, trần như nhộng ở trước mặt nàng, mặt nàng trở nên đỏ tới mang tai, xấu hổ cúi đầu, ánh mắt lại tò mò len lén liếc nửa người dưới của hắn.

Thẩm Tướng Khuyết nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, ánh mắt chứa ý cười, “Nếu như muốn nhìn, liền quang minh chính đại nhìn.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Diệp càng đỏ hơn. Không nghĩ tới lại bị hắn bắt gian tại trận, thật là mất hết thể diện.

Đột nhiên, ánh mắt của nàng liếc về dục vọng giữa hai chân hắn, hai mắt nàng trừng thật lớn.

Đó. đó là cái gì?

Thật dài, rất giống một cây gậy, hơn nữa, nó lại vênh lên!

Hoa Diệp ngây ngẩn cả người, không cách nào tưởng tượng được đến tột cùng nó là cái thứ gì?

“À. Chẳng lẽ. Muội vừa rồi bắt được, chính là cái này?”

“Đúng vậy, không sai.” Hắn hôn môi của nàng, nhìn về mặt ngọc trệ của nàng, khóe miệng lộ ra nụ cười thú vị.

“Vậy là cái gì?” Nàng càng xem càng cảm thấy thần kỳ.

“Một lát nữa nó sẽ uội nếm được mùi vị sung sướng.” Từ cổ nàng, hắn hôn một đường xuống, miệng ngậm lấy quả mân xôi trên ngực nàng, dùng đầu lưỡi trêu chọc.

Rất nhanh thân thể của nàng nổi lên phản ứng, hoa huyết không ngừng chảy ra chất lỏng trong suốt, trong không khí trôi nổi mùi xạ hương nồng nặc, mà cái miệng nhỏ nhắn của nàng thì rên rỉ ra nhạc khúc tuyệt vời.

Tay của hắn đi xuống, trên đầu hoa viên miễn cảm của nàng, phái nam kiên định của hắn chĩa vào bụng nàng, để cho nàng cảm giác được sự nóng rực cùng to lớn của nó.

“Muội cảm nhận nó.” Hắn cười, đem tay nàng đặt lên cứng rắn của hắn.

Mặt Hoa Diệp đỏ lên, không cách nào khác hơn là nhìn dục vọng của hắn nằm trong tay nàng từ từ phình to, trở nên cứng rắn, nàng nhịn không được nắm chặt, muốn nhìn một chút đến cùng nó có bao nhiêu to lớn.

Khóe miệng Thẩm Tướng Khuyết co quắp, thanh âm trở nên trầm thấp, “Muội trên đầu huynh sao?”

“Muội không có” Nàng đỏ mặt phủ nhận, muốn buông tay ra, nhưng hắn đè lại tay nhỏ bé của nàng, không để cho nàng buông ra.

Hoa Diệp mờ mịt ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt của hắn trở nên thâm thúy hơn.

“Tiếp tục” Hắn ra lệnh.

“Tiếp tục?” Nàng ngây ngẩn cả người, không hiểu hắn muốn nàng tiếp tục cái gì?

“Tay của muội.”

“Tay của muội?”

“Đùa giỡn nó như vừa rồi.” Thanh âm Thẩm Tướng Khuyết càng thêm khàn khàn, trong mắt lóe lên thống khổ và vui thích.

“Huynh thích?” Hoa Diệp mở to hai mắt, nhìn hắn hết sức hưởng thụ, nàng cẩn thận mở miệng hỏi thăm hắn.

“Ừ!” Hắn nhẹ nhàng đáp một tiếng, đồng thời chỉ dẫn tay nàng, “Muội thử cử động lên xuống, không cần phải quá dùng sức.”

Hoa Diệp cử động theo chỉ dẫn của hắn, tay nhỏ bé cầm lấy cứng rắn của hắn, cảm giác được hắn to lớn nóng rực.

Khi nàng chậm rãi cầm cái to lớn kia lên xuống, chỉ thấy hắn nhắm mắt lại, vẻ mặt hơi vặn vẹo, từ trong cổ họng dật phát ra tiếng thở dốc, “Ừ.”

Nghe âm thanh khàn khàn rên rỉ của hắn, Hoa Diệp giật mình, nàng đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn thấy bộ dáng cực kỳ đau khổ của hắn.

“Có đau không?” Hoa Diệp lo lắng nhìn hắn.

“Không, không phải là đau.”

“Nhưng mà vẻ mặt huynh giống như là rất thống khổ?”

“Đó không phải là thống khổ, cũng giống như muội sung sướng vừa rồi, muội cũng cho huynh cảm thụ giống như vậy.” Thẩm Tướng Khuyết nói nhỏ .

Hoa Diệp mừng rỡ tươi cười lộ ra lúm đồng tiền, “Muội cũng làm cho huynh vui vẻ?”

“Đúng vậy, không sai.”

Hoa Diệp hưng phấn, bàn tay cầm lấy bộ vị của hắn càng thêm tăng nhanh tốc độ.

Sắc mặt Thẩm Tướng Khuyết trở nên ửng hồng, dữ tợn nói, “Đủ rồi, đừng làm nữa, tiếp tục nữa huynh sẽ.”

Hắn còn chưa có nói xong, cứng rắn nóng bỏng của hắn liền bắn ra chất lỏng màu trắng, làm Hoa Diệp ngây ngẩn cả người.

Nàng cảm thấy mình giống như vừa gây ra họa?

7. Chương 7

—
“Thật đáng chết, muối...!” Trong mắt Thẩm Tướng Khuyết dấy lên lửa giận. Hắn thề mà dễ dàng ra như vậy

Đối với hắn mà nói, chuyện này đã kích đến tự tôn và mặt mũi.

“Tướng Khuyết ca, huynh tức giận sao?” Hoa Diệp rúc cổ, trong mắt mang theo áy náy, mặc dù nàng không biết mình đã gây ra họa gì.

“Huynh muốn muối phải chịu trách nhiệm.”

“Chịu trách nhiệm cái gì?” Nàng cẩn thận hỏi.

Đột nhiên Thẩm Tướng Khuyết đẩy nàng ngã xuống giường, vẻ mặt âm u, rất dọa người.

Hoa Diệp nằm ở trên giường, tâm tình thấp thỏm bất an, ngửa đầu nhìn khuôn mặt âm tình bất định của Thẩm Tướng Khuyết, ngực liên tục kinh hoàng.

Gương mặt tuấn tú của hắn tối gần, không nói một lời đôi môi đột nhiên phủ lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, đầu lưỡi ngang ngược đoạt lấy mùi vị ngọt ngào của nàng.

Hoa Diệp ưm một tiếng, thân thể căng thẳng bắt đầu buông lỏng.

Đột nhiên, nàng cảm thấy hạ thể bị cái gì đó ma sát, mà khi nàng đắm chìm trong nụ hôn mãnh liệt của hắn, cũng không để ý nhiều như vậy.

Từ từ, nàng lại cảm thấy phía dưới có vật gì đó đang từ từ lớn mạnh, nàng muốn xem, nhưng nam nhân đè ở trên người nàng vẫn không ngừng cướp lấy ngọt ngào của nàng.

Nàng bị hôn đến đầu óc choáng váng, đã phân không rõ đông tây nam bắc, trước mắt chỉ có tên nam nhân tà nịnh này làm nàng say mê.

“Tướng Khuyết ca.” Nàng rên rỉ một tiếng, ánh mắt ảm tình đủ để cho tất cả nam nhân mê say không dứt.

Thẩm Tướng Khuyết nói nhỏ ở bên tai nàng, “Muội xem xem, nhờ sự giúp đỡ của muội, huynh lại khôi phục giống vừa rồi, muội có vui không?”

Hoa Diệp cúi đầu, thấy phái nam to lớn giữa hai chân hắn không ngừng lớn mạnh, không nhận được thỏa dục.

Nàng không tưởng tượng được mới vừa rồi còn mềm nhũn ngã xuống, như thế nào lập tức lại trở nên to lớn như vậy, thậm chí so lần đầu tiên còn cứng rắn hơn.

“Muội vui vẻ không?” Hắn mỉm cười.

Hoa Diệp không hiểu hắn hỏi câu này là có ý gì, nhưng thấy nụ cười trên mặt hắn, nàng không thể làm gì khác hơn là lúng túng gật đầu một cái.

“Ừ!”

“Phải không?” Nụ cười trên mặt hắn càng quỷ dị hơn .

Đột nhiên, hắn nâng hông nàng lên, đem hai bắp chân nàng để lên bả vai hắn.

Hoa Diệp kêu lên một tiếng, không hiểu hắn muốn làm cái gì, nhìn thấy tư thế lúng túng này, ánh mắt của nàng có chút xấu hổ, cảm giác được cửa u huyệt của nàng không ngừng bị vật to lớn của hắn ma sát.

Một lần lại một lần, hắn dùng vật nam tính của hắn cọ xát vào nàng, làm cho nàng cảm nhận được một trận tình cảm mạnh mẽ như sóng biển, cơ hồ muốn nhấn chìm nàng.

“Tướng Khuyết ca, không.” Nàng bắt lực la hét, thậm chí nàng cũng không biết vì sao nàng lại la hét, hai tay vô lực bám vào bờ vai của hắn.

“Muội thật sự không muốn?” Dù đang bận nhưng hắn vẫn ung dung hỏi, cũng không ngừng hành hạ nàng, dùng hai tay cùng vật to lớn khiêu khích nàng, khiến nàng liên tục thở gấp, u kính xinh đẹp ướt nhẹp một mảnh, ngay cả vật to lớn của hắn cũng bị hoa dịch dính ướt.

“Ồ. Tê dại. Rất tê dại.”

“Muốn? Hay không muốn?” Hắn nghe giọng hỏi.

Hoa Diệp gật đầu, “Muốn. Muội muốn.”

Nàng thấp giọng nức nở, cảm thấy rất khổ sở, rất thống khổ, hoa huyết không ngừng run rẩy, mãnh liệt đòi hỏi làm cho nàng sắp phát điên.

“Muội thật là thích khóc.” Hắn hôn lên nước mắt nàng, nhìn ánh mắt đẹp của nàng nổi lên một tầng sương mù, bộ dạng này của nàng khiến người ta đau lòng.

“Tướng Khuyết ca.” Nàng nhìn hắn, nước mắt rơi lã chã.

“Đừng khóc, huynh sẽ giúp muội.”

Hắn hôn môi của nàng, sau đó đem vật tượng trưng cho phái nam nhẹ nhàng đâm vào.

“Ồ.” Khi dị vật tiến vào, nàng cảm giác được thân dưới của mình từ từ bị xé ra, nàng khóc lên, móng tay đâm sâu vào trong cánh tay của hắn, thở hổn hển

“Muội sẵn sàng chưa?” Hắn kề môi nàng, nói nhỏ .

Sẵn sàng? Sẵn sàng cái gì? Trong mắt Hoa Diệp hiện lên một tia mờ mịt.

Không đợi nàng hiểu, đột nhiên hắn đâm vào, nàng trừng to hai mắt, nàng muốn hét chói tai, nhưng lại bị hắn phủ môi lên.

“Ưm ưm. Tránh ra.” Đầu nàng đầy hoảng loạn, tay nhỏ bé ra sức đánh vào lồng ngực của hắn.

Thật là đau! Đau chết người!

Tròng mắt Hoa Diệp chứa đầy nước mắt, nàng bối rối, thống khổ, không hiểu vì sao hắn lại tổn thương nàng?

“Đừng nhúc nhích.” Thấm Thướng Khuyết cảm giác được vách tường mềm mại của nàng đang không ngừng đè ép vật to lớn của hắn, thiếu chút nữa hắn lại muốn tiết .

Hơn nữa nàng còn vùng vẫy giãy dụa, hắn không thể làm gì khác hơn là dùng thân thể nặng nề của mình ngăn lại động tác của nàng.

Nước mắt bao phủ toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, thân thể mềm mại không ngừng khẽ run.

“Thật là đau!” Hoa Diệp cắn môi đỏ mọng, nửa người dưới bị xé rách truyền đến từng trận đau đớn, nước mắt tuôn trào.

Thấm Thướng Khuyết liên tục hôn lên nước mắt của nàng, thấp giọng an ủi: “Đợi một lát, vừa mới bắt đầu sẽ có chút đau.”

Gì mà một chút, căn bản là đau chết người!

Hoa Diệp cắn răng, ánh mắt buồn bã liếc nhìn nam nhân ở trên, lại phát hiện khuôn mặt Thấm Thướng Khuyết cực kì vận vẹo, cho thấy hắn đang hết sức thống khổ.

“Tướng Khuyết ca, huynh làm sao vậy?” Nàng giãy giụa muốn giúp hắn lau đi mồ hôi trên trán, không nghĩ tới nàng mới vừa động, liền bị hắn đè ép trở về.

“Đừng nhúc nhích!” Hơi thở của Thẩm Tướng Khuyết phả vào bên cổ nàng, chỉ cần nàng vừa động, liền liên lụy đến vách tường bên trong hoa huyết mềm mại, hần cơ hồ không kìm chế được, muốn vọt vào.

Hần mạnh mẽ kiềm chế dục vọng của mình, không muốn làm cho tiểu nữ nhân bên dưới sợ hãi.

Hần đưa tay vuốt ve chỗ giao hợp của hai người, từ nơi hắn vuốt ve truyền đến một trận tê dại, Hoa Diệp rung mình, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ bừng.

Hần dùng ngón tay đẩy cánh hoa ra, tìm được tiểu châu nhạy cảm, nhẹ nhàng lay động, Hoa Diệp liền kêu lên một tiếng, một loại khoái cảm nhanh như tia chớp không ngừng lên vào cơ thể.

“Ừ. Rất tê dại.” Ánh mắt của nàng đầy sương mù, tay nhỏ bé thật chắc vịn đầu vai hắn, giống như người chết đuối vớ được cái cọc gỗ.

“Còn đau không?” Hắn phả ra hơi thở ấm áp ở bên tai nàng.

Hoa Diệp lắc đầu, cong người lên, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ làm lòng người mềm nhũn.

“Tướng Khuyết ca.” Ham muốn đốt cháy cơ thể, nàng không biết phải làm gì.

Trong mắt Thẩm Tướng Khuyết loé lên tia sáng quái dị, nhìn nàng bị tình dục thiêu đốt khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ, hần hôn môi của nàng, chậm rãi rút ra vật to lớn từ trong hoa huyết chặt chẽ.

Hoa Diệp cảm thấy thoải mái đồng thời tức giận vì cảm giác trống rỗng trong cơ thể.

Nàng không tự chủ lắc mông, đáng thương nhìn nam nhân phía trên.

Trong cơ thể trống không chỉ có hắn mới có thể lấp đầy.

“Tướng Khuyết ca.” Hoa Diệp muốn nói lại thôi, không biết nên nói như thế nào. Vừa rồi rõ ràng là nàng kêu hắn tránh ra, bây giờ làm sao có thể yêu cầu hắn lấp đầy vào khoảng trống đó cho nàng sao?

“Làm sao vậy?” Hắn nhìn gương mặt đỏ bừng của nàng, khoe miệng hiện lên nụ cười quỷ dị, hần nhẹ giọng nói nhỏ, “Muốn sao?”

“Ừ.” Nàng xấu hổ dúi đầu vào trong ngực của hắn, không dám nhìn hắn.

Hắn lập tức đem phái nam to lớn đưa vào trong cơ thể nàng, bắt đầu lắc lư cái mông, chậm rãi tiến vào, từng trận bù đắp làm cho nàng hét rầm lên.

“Tốt. Cảm giác kỳ quái.” Giống như là dạt dào lại là lấp đầy tất cả trống không.

“Bây giờ mới bắt đầu.”

Tòng mắt Thẩm Tướng Khuyết trở nên đen sẫm, dùng sức cử động, một lần lại một lần xâm lấn thân thể của nàng, cơ thể hai người va chạm phát ra âm thanh mập mờ.

Mỗi lần hắn rút ra đều đem theo một lượng lớn dịch mật trong suốt, tí tách rơi xuống trên giường.

“A. A.” Một tiếng lại một tiếng yêu kiều, không ngừng vang vọng ở trong phòng hẹp, cùng với vẻ mặt đau khổ của nữ nhân, khi thì thỏa mãn thoải mái, khiến người ta không biết rốt cuộc là nàng đau đớn hay là vui vẻ.

“Thích không?” Hắn vừa động, vừa quan sát nét mặt của nàng.

“Thích.” Hoa Diệp không ý thức đuối theo nhịp của hắn, toàn thân phủ một lớp mồ hôi, trong không khí trôi nổi mùi vị hoan ái.

“Cần huynh nhanh hơn không?” Thịnh thoảng đầu lưỡi hắn liếm mồ hôi còn sót lại trên vành tai của nàng.

Hoa Diệp cắn môi, cuồng loạn gật đầu, “Muốn. Muội muốn.”

Thẩm Tướng Khuyết tăng nhanh nhịp điệu, nâng mông nàng lên cao, dốc sức ra vào thân thể của nàng.

Bên trong gian phòng nhất thời vang lên tiếng thân thể mạnh mẽ vỗ vào nhau, tiếng trước so với tiếng sau càng thêm kịch liệt, tiếng nam nhân thổ dốc cùng tiếng rên rỉ của nữ nhân, không ngừng quanh quẩn trong phòng.

Thẩm Tướng Khuyết mở bấp đùi Hoa Diệp, nhìn cự vật to lớn của mình không ngừng qua lại với hoa kính của nàng, đầu cự vật được vách tường mềm mại bao quanh, cái tư vị tuyệt vời này làm cho hắn không thoát ra được.

“Muội không được.” Hoa Diệp ôm hắn thật chặt, thân thể không ngừng co quắp. Cự vật to lớn của hắn liên tục động đậy trong hoa huyết chặt chẽ của nàng, mang đến từng đợt cao triều, giống như sóng biển vỗ vào nàng, nhanh chóng nhấn chìm nàng.

Nàng thét chói tay, móng tay đâm thật sâu vào trong thịt hắn, thân thể run rẩy, vách tường bên trong hoa huyết mềm mại gắt gao co rúc lại .

“Nhịn một chút.” Giọng Thẩm Tướng Khuyết nhỏ đến không thể nhỏ hơn nữa, từ trong cổ họng phát ra tiếng than nhẹ cùng tiếng thở dốc.

Nhịn một chút?

Hoa Diệp cắn môi, thân thể không ngừng run rẩy.

Cự vật to lớn của hắn lần nữa chui vào trong thân thể nhạy cảm của nàng, trong phòng lại vang lên tiếng va chạm mập mờ. Chiếc giường đáng thương cũng không chịu nổi, phát ra tiếng bì bõm.

Cuối cùng, hắn đâm thật sâu, đem tinh hoa rót vào trong u huyết nàng, cả người mồ hôi nhễ nhại liền ngã vào trên người của nàng.

Nhất thời, trong phòng chỉ còn lại tiếng thở dốc của hai người.

Hoa Diệp lẳng lặng ôm lấy thân thể cường tráng của hắn, mặc cho âm hưởng vui sướng lần lượt ăn mòn bản thân, cho đến khi ý thức dần chìm vào bóng tối.

Thẩm Tướng Khuyết ổn định lại hô hấp rối loạn của mình, chậm rãi rút ra phân thân từ hoa huyết của hoa diệp, trong hoa huyết tràn ra rất nhiều chất lỏng.

Hắn thay nàng lau đi dấu vết trên đùi, nhìn khuôn mặt ngủ say của nàng, trong lòng hắn ngũ vị tạp trần.

Hắn không nên chạm vào nàng mới đúng, nghĩ đến vấn đề hai người sắp phải đối mặt, hắn liền cảm thấy phiền não.

Hắn không muốn làm theo kỳ vọng của người nhà, nhưng nghĩ đến hai người đã phát triển đến quan hệ như bây giờ.

Thẩm Tướng Khuyết thu lại suy nghĩ, dường như trong lòng đã quyết định.

Đau!

Vì sao sau khi tỉnh dậy, toàn thân đều đau nhức?

Hoa Diệp mù mịt mở mắt ra, nhưng lại thấy xung quanh hoàn toàn xa lạ.

“Đây là đâu?”

Trong nháy mắt, đầu nàng trống rỗng, đột nhiên, ý thức được mình trần trụi, nàng hoảng sợ, cả người trở nên mất bình tĩnh.

Một lúc sau, Hoa Diệp từ từ tỉnh táo lại, nhớ lại từng chuyện hôm qua, sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng trở nên đỏ bừng.

Nhìn bên giường đã không thấy bóng dáng của hắn, chỉ còn lại lưu lại độ ẩm cho thấy hắn vừa mới tỉnh lại không lâu, Hoa Diệp muốn xuống giường, không nghĩ tới vừa động, toàn thân liền đau xót không dứt.

“Ừm.” Nàng rên rỉ một tiếng, suýt nữa lại xụi lơ, “Thật là đau!”

Nàng chỉ cần động một cái, cả người liền đau nhói không chịu nổi.

Đột nhiên, trước mắt của nàng xuất hiện một cánh tay, bế cả người nàng lên.

Hoa Diệp kêu lên một tiếng, tay chân luống cuống ôm lấy người vừa tới, thấy trước mặt là khuôn mặt tuần tú đang tức giận, mặt của nàng lập tức đỏ lên, ngay cả bên tai cũng hồng.

“Tướng Khuyết ca.” Nàng nhếch khoé môi, nhìn Thẩm Tướng Khuyết tỉ mỉ dùng vải ướt lau thân thể giúp nàng, ngực của nàng không khỏi trường mãn tình ý.

Về mặt Thẩm Tướng Khuyết mờ mịt, đôi môi mân thành đường thẳng, nàng nhìn không hiểu hần đang nghĩ gì, trong lòng không khỏi có cảm giác bất an.

Trong phòng nhất thời trở nên yên tĩnh dị thường, chỉ còn lại tiếng hô hấp của hai người.

Hần trầm mặc giúp nàng lau thân thể, đem từng cái quần áo mặc vào thân thể nàng.

Hoa Diệp ngẩng đầu lên, chờ hần mở miệng.

“Sau khi trở về, hi vọng muội đừng nói với bất kì ai về quan hệ giữa chúng ta.”

Thẩm Tướng Khuyết lên tiếng, nhưng hần vừa mở miệng thì lại ném xuống những lời lạnh lùng này, về mặt bình tĩnh thờ ơ.

Trong nháy mắt khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch, nàng trừng to hai mắt, không dám tin nhìn nam nhân trước mặt, không thể tin được hần lại nói ra những lời như vậy!

“Tại. Tại sao?” Nàng cắn môi, mắt tràn đầy nước mắt, ngực truyền đến từng trận đau đớn rợn người, phảng phất lòng của nàng đã vỡ thành trăm mảnh.

Nàng thật không nghĩ tới Tướng Khuyết ca sẽ vội vã vứt đi quan hệ với mình, sợ phải chịu trách nhiệm với nàng sao?

Trên mặt Hoa Diệp hiện lên nụ cười khổ sở, tim đau nhói không dứt, nước mắt từ trên gương mặt trắng nõn rơi xuống, trước mắt nàng giờ là một bức tranh mờ nhạt.

Thẩm Tướng Khuyết nhìn nàng đau khổ, trong con ngươi thâm thúy hiện lên một chút buồn bã, nắm chặt hai quả đấm.

Làm sao nàng có thể biểu hiện vô tội như thế?

Rõ ràng là nàng cùng người nhà giở trò nhưng mà vừa nhìn thấy nàng khổ sở, thì ý nghĩ trong lòng lại dao động.

Cuối cùng, hần hạ quyết tâm, nói thẳng: “Muội cũng không hi vọng huynh bị bắt buộc phải cưới muội làm vợ?”

“Bị bắt buộc?” Vừa nghe đến ba chữ này, trong lòng của nàng càng thêm tuyệt vọng.

Thì ra ở trong lòng Tướng Khuyết ca, nàng chỉ đại biểu cho hai chữ phiền toái thôi sao? Là bởi vì nàng ngày hôm qua trúng độc, cho nên hần mới không thể không.

Nụ cười của Hoa Diệp ngày càng khổ sở, ánh mắt trong suốt bị nước mắt che dấu.

“Muội biết, Tướng Khuyết ca, muội sẽ không nói. Ngày hôm qua, là muội tự mình cam tâm tình nguyện, huynh không sai.” Nàng cố gắng không để cho nước mắt rơi xuống, nhưng làm thế nào cũng không đè nén được chua xót trong lòng, vì vậy nước mắt không nghe lời liền rơi xuống, Nụ cười trên khoé miệng liền biến mất.

Thấy nàng đau lòng, Thẩm Tướng Khuyết cảm giác được nồng hậu đắc tội ác cảm, thậm chí ngực có chút đau, hần không hiểu đây là vì sao?

“Nếu là cam tâm tình nguyện, tại sao lại khóc?” Thanh âm của hần khàn khàn. Từng giọt nước mắt của nàng giống như là lên án tội của hần.

“Muội. Chỉ là mắt muội. Khó chịu.” Hoa Diệp mím môi, dám cai đầu dài sau khi từ biệt, mở mắt nói mò.

Mắt khó chịu? Dĩ nhiên Thẩm Tướng Khuyết sẽ không tin chuyện hoang đường này, nhưng nhìn hai mắt nàng đầm lệ, lòng hắn cũng ngày càng không thoải mái.

Hốc mắt nàng đỏ, lỗ mũi hồng hồng, gương mặt cũng bởi vì khóc thút thít mà ửng đỏ, đáng vẻ điềm đạm cực kì đáng yêu.

Về mặt Thẩm Tướng Khuyết tràn đầy lo lắng, đột nhiên, hắn cúi đầu bắt lấy cái miệng nhỏ nhắn của Hoa Diệp.

Hoa Diệp ứng phó không kịp, sững sờ nhìn hắn dùng đầu lưỡi mở hàm răng nàng ra, cùng cái lưỡi thơm tho của nàng dây dưa ở một chỗ, hôn cho đến khi tay chân nàng mềm nhũn mới chịu buông ra.

Ánh mắt Hoa Diệp hoang mang, “Tướng Khuyết ca, vì sao lại hôn muội?”

Trong lòng nàng theo mong đợi rằng: hắn đối với nàng vẫn có tình cảm? Dù cho chỉ là một chút xíu.

“Cuối cùng muội cũng dừng khóc!” Thẩm Tướng Khuyết vô tình nói, tròng mắt ngăm đen làm cho người ta nhìn không ra tâm tư của hắn.

Hoa Diệp liền cảm thấy không thể chịu đựng được. Thì ra hắn chỉ là không muốn để nàng lại khóc mà thôi.

Nàng giận đến nâng tay lên, lại để ở giữa không trung, không dám đánh xuống, nước mắt lại tràn ra

“Huynh đi đi!” Nàng hô lên, nước mắt tràn mi, hàm răng cắn chặt lấy môi, trong miệng không ngừng nếm được mùi vị cay đắng, kèm theo mùi máu tươi.

“Muội thật muốn huynh đi?” Về mặt của hắn trở nên âm tình bất định.

Chẳng biết tại sao, vừa nghe đến nàng đuổi hắn đi, hắn liền cảm thấy tức giận. Hắn mím môi, ánh mắt trở nên rất đen tối.

“Đi! Huynh đi đi!” Nàng đẩy Thẩm Tướng Khuyết ra cửa.

Nàng không muốn hắn thấy nàng thương tâm khổ sở, ít nhất để lại cho nàng một chút tự tôn.

**

“Con trai à! Con cùng Tiểu Diệp xảy ra chuyện gì?” Thẩm gia lão gia cẩn thận hỏi con trai, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của hắn, ngay cả ông nhìn cũng thấy sợ.

“Không có gì.” Thẩm Tướng Khuyết lạnh lùng nói.

Không có gì mới là lạ! Thẩm gia lão gia trực tiếp lăm bằm trong lòng, Nghĩ rằng hắn không có mắt sao? Coi như là người mù, cũng có thể cảm giác được không khí kì quái giữa bọn họ.

Thẩm gia lão gia ho nhẹ một tiếng, cố ý nhắc nhở con trai, “Tướng Khuyết, người cũng đừng khi dễ Tiểu Diệp.”

Thẩm Tướng Khuyết liếc phụ thân một cái, châm chọc nói, “Nàng có các người làm chỗ dựa, con sao dám khi dễ nàng?”

Hắn tức giận, nếu không phải vì bọn họ, nói không chừng.

Thẩm Tướng Khuyết bị ý nghĩ của mình hù dọa.

Nói không chừng cái gì? Nói không chừng hắn đã sớm cùng Hoa Diệp ở chung một chỗ, phải không?

Hắn càng nghĩ, tâm tình càng chìm xuống, sắc mặt cũng ngày càng khó coi.

“Con không thích Tiểu Diệp sao?”

“Không phải là không thích, mà là con biết các người đang có âm mưu gì.” Thẩm Tướng Khuyết tức giận.

Chính là như vậy, hắn mới không muốn rơi vào cạm bẫy của bọn họ.

“Chủ ý? Bọn ta? Con đang nói ai?” Thẩm gia lão gia bối rối.

“Đừng giả bộ, cha cho rằng con không biết các người nghĩ gì sao?”

“Cha thật không hiểu con nói chúng ta là người nào?” Thắm gia lão gia thay mình kêu oan.

“Không phải là nói cha và hai vị tỷ tỷ thân ái nhà ta sao.” Thắm Tướng Khuyết ngoài cười nhưng trong không cười nói.

Về mặt Thắm gia lão gia lộ ra vẻ mờ mịt, “Cha lúc nào thì cùng các nàng thông đồng với nhau ?”

“Các người không phải là muốn con cưới Hoa Diệp làm vợ sao?” Thanh âm của hắn trở nên lạnh.

Vừa nghĩ tới cha cùng tỷ tỷ đánh chủ ý, tâm tình của hắn liền cực kỳ khó chịu.

“Cha có nói sao?”

“Nếu không phải, tại sao lại vội vả thúc giục con lấy vợ?”

“Con trưởng thành mạnh khỏe, không lập gia đình cưới vợ sinh con, chẳng lẽ phải chờ ta đuổi hai chân ra mới chịu cưới sao?” Thắm gia lão gia thở phì phò nói.

“Trùng hợp như vậy? Cha thúc giục con lấy vợ, qua ngày sau Hoa Diệp liền chủ động đưa tới cửa, nói là trùng hợp cũng không tránh khỏi quá trùng hợp.” Hắn lạnh lùng nói, ánh mắt càng thêm thâm trầm.

Thắm gia lão gia liên tiếp kêu oan, “Cha thúc giục con lấy vợ trước, nhưng mà không biết Tiểu Diệp sẽ đến. Hơn nữa, cho dù cha muốn con cưới Tiểu Diệp, cũng còn phải xem nhị tỷ phụ con có đồng ý đem Tiểu Diệp giao cho con hay không. Con đừng quên, Tiểu Diệp là bảo bối của hắn, nói không chừng hắn cũng không muốn giao Tiểu Diệp cho con.”

Sắc mặt Thắm Tướng Khuyết trầm xuống, đối với lời nói của cha hắn nửa tin nửa không, “Cha thề đi?”

Thật là hắn hiểu lầm Hoa Diệp sao?

“Con, cái tên tiểu tử thú vị này, con đang chất vấn lời nói của cha con sao?” Thắm gia lão gia thổi râu ria trộn mắt nói.

Thật là gia môn bất hạnh!

“Con làm sao dám hoài nghi.” Thắm Tướng Khuyết thản nhiên nói, ánh mắt lại trở nên âm trầm.

Là hắn suy nghĩ quá nhiều sao? Hiểu lầm Hoa Diệp cùng cha và tỷ tỷ thông đồng với nhau?

Nhớ tới bộ dáng hai mắt đầm lệ của Hoa Diệp, ngực Thắm Tướng Khuyết liền dâng lên một trận đau đớn.

Đây là có chuyện gì?

Hắn vuốt ngực, không hiểu cam giác đau nhói này từ đâu tới? Vì sao hắn cảm thấy đau lòng như vậy?

Về mặt Thắm Tướng Khuyết trở nên quỷ quyết khó dò, càng thêm âm u.

Lúc này, tỷ nữ được phái đến hầu hạ Hoa Diệp vội vàng chạy vào đại sảnh, vẻ mặt tràn đầy sợ hãi hét lớn:

“Thiếu gia, không xong, tiểu thư Hoa Diệp bị người bắt đi!”

8. Chương 8

—

“Mình đang ở đâu?”

Hoa Diệp vừa mở mắt ra, thấy mình đang ở trong một gian nhà lá rách nát.

Khắp nơi đầy cỏ khô, chẳng có gì khác ngoài một cái bàn lung lay sắp đổ, chỉ có thể nói là gia cảnh vô cùng thiếu thốn.

“Mình sao lại ở chỗ này?” Hoa Diệp hoảng sợ, không hiểu vì sao mình lại ở đây?

Nàng rõ ràng nhớ mình và tỷ nữ cùng đi ra cửa, sau đó liền.

Nàng trừng to hai mắt, nhớ ra tất cả.

Nàng gấp phải tên trung niên nam tử kia!

Hoa Diệp hoảng sợ run rẩy cả người, ánh mắt hiện lên sợ hãi, cả người co rút thành một đoạn.

Nghĩ đến sắp phải đối mặt với số mạng, cả người Hoa Diệp liền nóng nảy bất an, đầu óc hiện lên khuôn mặt của Thẩm Tướng Khuyết.

Nhưng mà chỉ cần vừa nghĩ tới hắn, lòng Hoa Diệp lại co rút đau đớn, hốc mắt phỉếm hồng, nước mắt tràn ra.

Nhìn bốn phía đen như mực, bất an trong lòng càng ngày càng nặng, nhưng mà nàng lại không dám khóc thành tiếng, chỉ sợ kinh động đến tên trung niên nam tử kia.

Thời gian từ từ trôi qua, không biết đã qua bao lâu, ở ngoài cửa sổ lộ ra ánh sáng bình minh, cuối cùng Hoa Diệp cũng thở phào nhẹ nhõm.

Đã qua một đêm, bây giờ trời đã sáng, chắc tên trung niên nam tử kia sẽ không đến.

Hoa Diệp chậm rãi nhắm mắt lại, trong mộng hiện lên là khuôn mặt tinh tế của Thẩm Tướng Khuyết, khóe mắt nàng còn treo giọt lệ.

Đột nhiên, một tiếng vang thật lớn làm cho Hoa Diệp tỉnh dậy từ trong mộng.

Khi nàng mở mắt ra, thấy bóng người xuất hiện ở cửa, trên mặt tràn đầy sợ hãi.

“Màu Diệp. Màu Diệp của ta.” Tùng Bách nhìn thấy nàng tỉnh lại, liền mừng rỡ như điên, “Màu Diệp của ta, cuối cùng nàng cũng tỉnh.”

Hắn từng bước từng bước đến gần, Hoa Diệp không ngừng lui về góc tường phía sau.

“Người. Người đừng qua đây!” Nàng la lớn, vẻ mặt tràn đầy khủng hoảng.

Hắn giống như biết nàng sợ cái gì.

“Màu Diệp, nàng yên tâm, ta sẽ không làm tổn thương nàng.” Tùng Bách nhìn nàng giống như động vật nhỏ hoảng sợ, liền cẩn thận vừa an ủi nàng, vừa đến gần nàng.

“Tránh ra! Không được đến gần ta!” Nàng thét chói tai, thân thể không ngừng phát run. Ánh mắt trong suốt tràn ngập sợ hãi.

Tùng Bách vừa nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của nàng, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, khuôn mặt vốn có chút tuấn tú liền trở nên vẩn vọ, “Màu Diệp, nàng tại sao lại ra như vậy?”

“Ta nói rồi, ta không phải là Màu Diệp.” Hoa Diệp nghẹn ngào khóc sùi, một phen nước mắt, nước mũi, bộ dáng thống khổ.

“Nói dối! Nàng rõ ràng là Màu Diệp, năm đó nàng lừa gạt ta, nàng không có chết, cho nên nàng là Màu Diệp của ta, nhất định là nàng!” Tùng Bách cuồng loạn nhìn Hoa Diệp.

Hoa Diệp mãnh liệt lắc đầu, thân thể cuộn thành một đoạn, “Không phải mà. Ta không phải mà.”

Mắt thấy hắn càng đến gần, nàng đã không còn đường lui.

“Là nàng, nhất định là nàng.” Hắn không nghe bất kỳ lời nào của nàng, trên mặt lộ ra vẻ tham lam, bỏ nhào lên người Hoa Diệp.

“A!” Nàng hét lên một tiếng, đột nhiên xoay người, tránh thoát đột kích của hắn, “Tránh ra! Người tránh xa ta ra!”

“Nàng kêu ta tránh xa nàng?”

Tùng Bách giống như là bị cái gì kích thích, khuôn mặt càng thêm dữ tợn, bộ dạng hung thần ác sát dọa Hoa Diệp sợ đến mất tinh thần.

Hắn nhào lên người nàng, lập tức đem nàng đè ở dưới thân.

Hoa Diệp liều mạng giãy giụa, “Buông ta ra! Người, tên bại hoại này, nhanh buông ta ra.”

“Ta không thả. Màu Diệp, đời này đừng nghĩ rời xa ta!” Tùng Bách phát ra tiếng điên cuồng, tay dùng chút lực, liền đem quần áo trên người nàng xé thành hai nửa.

“A!” Hoa Diệp che lại xiêm áo bị xé rách, thét chói tai.

“Màu Diệp, nàng là của ta.” Cái miệng của hắn dè lên gò má của nàng.

Hoa Diệp sắp ói ra, hận không được chết ngay lập tức.

Nghĩ đến cái chết, Hoa Diệp tuyệt vọng nhìn trung niên nam tử ở trên người nàng muốn làm gì thì làm.

Tướng Khuyết Ca, muội yêu huynh!

Trong đầu Hoa Diệp hiện lên gương mặt tuấn tú kiệt xuất của Thẩm Tướng Khuyết, nước mắt rớt xuống.

Cho dù chết, nàng cũng không muốn bị người làm nhục.

Tùng Bách kéo cái yếm nàng xuống, nhìn thân thể tuyết trắng của nàng, hắn càng thêm hưng phấn.

“A!” Đột nhiên, hắn cảm giác được cánh tay bị đau, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Hoa Diệp dùng răng cắn lên cánh tay của hắn.

“Đáng chết!” Hắn hung hăng tát Hoa Diệp một cái, làm cho khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng sưng đỏ một mảnh.

Hoa Diệp thừa dịp này xuất ra toàn lực, dùng sức đẩy, xô ngã nam nhân ở trên người nàng xuống, sau đó liều mạng chạy ra cửa.

“Đứng lại! Màu Diệp, nàng là của ta.”

Hoa Diệp nghe thấy tiếng reo hò điên cuồng của Tùng Bách ở sau lưng, nàng không dám dừng lại, cũng không dám quay đầu, chỉ liều mạng chạy, bắt chắp nhánh cây, cõ đại bên đường và chạm tạo nên từng đạo vết thương trên thân thể tuyết trắng của nàng.

Nghe được tiếng hắn điên cuồng la hét, nàng càng thêm sợ hãi.

Chân phát run, nhưng nàng không thể dừng lại, nếu không nàng không còn sức để chạy trốn.

“Hoa Diệp, đừng chạy!”

Trong lúc vội vàng, nàng phảng phất nghe được tiếng của Thẩm Tướng Khuyết.

Là Tướng Khuyết ca sao?

Không! Không phải! Nhất định là tên nam nhân kia, hắn lại đuổi tới.

Hoa Diệp chạy đến bên vách đá, nghe được tiếng bước chân vội vàng sau lưng, cả người nàng đều rối loạn.

Không thể! Tiếp tục như vậy nữa, nàng sẽ bị bắt.

Cho dù nàng chết, tuyệt đối cũng không để thi thể rơi vào tay hắn.

Hoa Diệp nhắm mắt lại, tung người nhảy xuống!

“Hoa Diệp!”

Hoa Diệp mơ hồ nghe được tiếng gào thét tan nát cõi lòng của Thẩm Tướng Khuyết.

Thẩm Tướng Khuyết không tin được, hắn lại bắt lực nhìn Hoa Diệp nhảy xuống!

Nghĩ lại cảnh tượng đó, toàn thân hắn trở nên cứng ngắc, hai tay hai chân bắt đầu phát run, hắn không ngăn được nỗi sợ hãi trong lòng.

Về mặt tuyệt vọng của Hoa Diệp khi đó đã ăn sâu vào trong não hần, nàng cho rằng kẻ đuổi theo nàng là Tùng Bách, mà không nghĩ đến hần đã chạy đến cứu nàng.

Nàng cứ như vậy, ở trước mặt hần mà nhảy xuống.

Lúc đó hần cũng đã ném được một mùi vị gọi là đau đến không muốn sống.

Thẩm Tướng khuyết nắm chặt quả đấm, mặt mũi xanh mét.

Hần hận mình, không có bảo vệ tốt cho Hoa Diệp, cho nên nàng mới bị thương tổn.

Cảm giác đau như cắt kia cũng làm cho hần hiểu rõ, tình cảm hần giành cho Hoa Diệp, đã không đơn giản như những gì hần đã nghĩ.

Có lẽ bốn năm trước, hần chỉ xem nàng như một tiểu cô nương mà đối đãi.

Nhưng bốn năm sau, Hoa Diệp duyên dáng yêu kiều đã làm lòng hần rung động.

Hần không muốn thừa nhận, cũng là bởi vì hần tự cho là đúng.

Thật may là ông trời thương tình, hần mới không mất đi nàng.

Một gốc cây tùng già sinh trưởng ở vách đá đã cản lại thân thể đang rơi xuống của Hoa Diệp, nàng mới không hương tiêu ngọc vãn.

“Tên đáng chết khốn kiếp này!” Ngôn Chấn đánh một quyền vào bụng Thẩm Tướng Khuyết, quyền còn lại đánh vào trên mặt hần, đánh đến khoe miệng của hần rách da chảy máu.

“Ngôn Chấn, chàng làm gì vậy?” Thẩm Hương Viện đứng che ở trước mặt đệ đệ, sợ tướng công đánh chết đệ đệ của mình.

“Ta đang dạy dỗ tên khốn kiếp này!” Ngôn Chấn nén giận nói.

“Xảy ra chuyện như vậy, chàng nghĩ là Tướng Khuyết muốn vậy sao?” Thẩm Hương Viện phản bác nói.

Dĩ nhiên nàng biết nguyên nhân Ngôn Chấn tức giận, nhưng chuyện xảy ra như thế này, cũng không phải bất luận kẻ nào cũng có thể ngờ đến hoặc là biết trước mọi chuyện.

“Ta đem Tiểu Diệp giao cho hần, kết quả thì sao? Hần hiện tại trả lại cho ta là người đang bị thương, không biết là sống hay chết.” Ngôn Chấn giận đến muốn đem Thẩm Tướng Khuyết đi làm thịt, nếu không phải hần gọi mình là anh vợ, nói không chừng đã sớm làm thịt hần.

“Nhị tỷ, tỷ tránh ra! Đệ không bảo vệ tốt an nguy của Hoa Diệp, đều là đệ đáng phải chịu.” Thẩm Tướng Khuyết yên lặng đứng dậy.

“Xem như ngươi còn có cốt khí.”

Thẩm Tướng Khuyết dám làm dám chịu, khiến Ngôn Chấn bớt giận.

“Họ Ngôn kia, chàng dám động đến một sợi tóc của tiểu đệ ta, ta tuyệt đối không để yên cho chàng.” Thẩm Hương Viện mở miệng uy hiếp.

Thẩm gia lão gia không thể không đứng ra hoà giải, “Tốt lắm, cũng đừng quấy rầy nữa, còn phải xem Tiểu Diệp thế nào.”

Tất cả mọi người đều đặt ánh mắt lên người Thẩm Tướng Khuyết, bởi vì hần chính là đại phu

Về mặt Thẩm Tướng Khuyết trở nên vô cùng nghiêm túc, “Tối hôm nay là giai đoạn nguy hiểm nhất, chỉ cần nàng có thể sống qua tối nay, bệnh tình có thể ổn định lại.”

“Tiểu Diệp bị thương ra sao?”

“Trên người nàng có vài vết thương, là kiệt tác của tên kia.” Trong mắt Thẩm Tướng Khuyết lóe ánh sáng lạnh, trên mặt hiện lên vẻ giết chóc.

“Những thứ khác?”

“Bởi vì nàng nhảy xuống vách đá, mặc dù được cây lớn cản lại, nhưng thân thể vẫn còn nội thương, đầu cũng bị đụng trúng, chỉ cần qua đêm nay, sau này yên tĩnh điều dưỡng thì thân thể sẽ không có chuyện gì.” Cái này cũng xem như trong cái rủi có cái may.

Thẩm Hương Viện thở phào nhẹ nhõm, thấy vẻ mặt thối của tướng công mình, liền kéo tay áo của hắn, “Tướng công, đừng nóng giận, Tướng Khuyết cũng đã rất cố gắng bảo vệ Tiểu Điệp mà!”

Ngôn Chấn hừ lạnh một tiếng, “Nếu Tiểu Điệp có mệnh hệ gì, ta nhất định sẽ tìm hắc tính sổ.”

“Nhị tỷ phu yên tâm.” Thẩm Tướng Khuyết kiên quyết nói, hai tay nắm thật chắc, “Đệ tuyệt đối sẽ không để cho nàng xảy ra chuyện gì.”

“Tốt nhất là vậy.” Nói chần hạ lời hung ác

**

Hắc hắc. Nàng là của ta.

Không muốn! Ta không muốn! Tránh ra! Hoa Điệp liều mạng kêu, muốn trốn, trước mắt lại hiện lên gương mặt dữ tợn kia.

Nàng muốn chạy đi đâu a?

Nàng nhìn thấy khuôn mặt vạm vỡ lộ rõ sự thèm khát của người kia.

Không! Không muốn!

Nam nhân xé quần áo của nàng, nàng che chở thân thể của mình, nhìn hắn đưa ra ma trảo, không ngừng đuổi tới người mình.

“Không muốn! Ai cứu với. Tướng Khuyết ca.” Hoa Điệp nằm trên giường, thỉnh thoảng thét chói tai, giãy giụa, nước mắt từ hai mắt nhắm chặt lặng lẽ rơi xuống.

“Hoa Điệp, tỉnh tỉnh, huynh ở nơi đây!” Thẩm Tướng Khuyết bắt được tay nàng đang quơ loạn giữa không trung, dùng giọng điệu dịu dàng trầm thấp khiến nàng yên lòng.

Nhưng mà hắn không hề được đáp lại, mồ hôi lạnh trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Điệp không ngừng rơi xuống, nàng thống khổ, rên rỉ, giống như đang trải qua cơn ác mộng kinh hoàng không bao giờ dứt.

Thẩm Tướng Khuyết cảm thấy rất đau lòng, ngực nhói đau, hắn cảm thấy bản thân mình vô dụng, hắn chưa từng bất lực như vậy.

Hắn nắm chặt quả đấm, mặt mũi trở nên rất khó coi.

Lúc này, Thẩm Hương Viện lặng lẽ đi tới sau lưng tiểu đệ, nhìn vẻ mặt đầy hối hận của hắn, vẻ mặt mà nàng chưa bao giờ nhìn thấy ở trên người tiểu đệ.

“Tiểu Điệp còn chưa tỉnh sao?”

Thẩm Tướng Khuyết không có quay đầu lại, hắn biết là nhị tỷ tới, hắn chỉ chậm rãi gật đầu.

“Đệ không phải nói Tiểu Điệp đã an toàn vượt qua giai đoạn nguy hiểm sao? Làm sao không thấy nàng tỉnh dậy?” Thẩm Hương Viện cẩn thận hỏi, mắt liếc nhìn khuôn mặt căng thẳng của tiểu đệ.

Nàng không dám đến đây cùng Ngôn Chấn, bởi vì nàng sợ tướng công mình nổi giận, sẽ đánh tiểu đệ thành như như tương mất.

Dĩ nhiên, nếu như Ngôn Chấn làm như vậy, nàng nhất định cũng sẽ không để yên cho hắn, nhưng mà như vậy sẽ phá hủy tình cảm của vợ chồng bọn họ. Vì không để chuyện như vậy xảy ra, chính nàng đến hỏi cho rõ ràng.

Giọng nói của Thẩm Tướng Khuyết rất nhẹ, nhìn ra được hắn gần đây ngủ rất ít, dưới mắt cũng hiện lên vầng thâm đen, “Vết thương của nàng dù đã tốt hơn, nhưng bởi vì còn hoảng sợ nên nàng không chịu tỉnh dậy đối mặt với thực tế.”

Thẩm Tướng Khuyết cắn răng, nàng nhu nhược, nàng không chịu mở mắt nhìn hắn, cho dù hắn liên tục gọi ở bên tai nàng, nàng thủy chung ngoảnh mặt làm ngơ.

Rõ ràng hắn đang ở bên nàng, Vì sao nàng lại không muốn tỉnh dậy? Chẳng lẽ nàng tính ngủ mãi sao?

Nghĩ tới đây, sắc mặt Thẩm Tướng Khuyết càng trở nên khó coi.

Bất kể dùng biện pháp nào, hắn cũng phải nghĩ cách không để cho nàng tiếp tục ngủ say nữa.

“Tiểu đệ, đệ nghỉ ngơi chút đi!” Thẩm Hương Viện rất sợ hắn cũng sẽ ngã xuống, vì chăm sóc Hoa Điệp, hắn đã mấy ngày mấy đêm không ngủ ngon rồi.

“Đệ không mệt.” Thẩm Tướng Khuyết thản nhiên nói.

“Văng thâm dưới mắt đệ nặng như vậy, đệ còn nói không mệt?” Thẩm Hương Viện tức giận, phất tay đuổi tiểu đệ ra, “Đệ nhanh đi nghỉ ngơi, nơi này có tỷ.”

“Nhưng.”

Thẩm Tướng Khuyết còn chưa nói xong, đã bị Thẩm Hương Viện đẩy ra khỏi phòng, không cho hắn cơ hội để nói, đóng cửa phịch một tiếng.

Bên trong cửa truyền đến tiếng của Thẩm Hương Viện “Đệ không nghỉ ngơi cho tốt, cũng đừng mong bước vào trong phòng này nữa bước.”

Thật là bá đạo !

Thẩm Tướng Khuyết cười khổ. Cũng chỉ có Ngôn Chấn mới có thể áp chế được tính tình của nhị tỷ, giống như chuột gặp phải mèo.

Nhưng chỉ vừa nghĩ tới bệnh tình của Hoa Điệp, nụ cười của hắn liền lập tức biến mất.

**

“Muội đang chống đối và trừng phạt huynh sao?”

Thẩm Tướng Khuyết cắn răng, nhìn khuôn mặt gầy gò đang ngủ say của Hoa Điệp. Hắn muốn lay tỉnh người trên giường, hỏi nàng tại sao lại không chịu tỉnh dậy?

Mấy ngày?

Hắn đã đếm mấy ngày mấy đêm, mỗi một ngày trôi qua, toàn bộ kiên nhẫn của hắn đã bị mất sạch.

Hắn không biết khi nào nàng mới tỉnh lại, lúc nào thì mở mắt, hoặc là. Cả đời đều không mở mắt ra ?

Tâm trạng của Thẩm Tướng Khuyết vô cùng nặng nề, nắm chặt quả đấm, trong lòng tràn đầy lửa giận.

Hắn tuyệt đối không cho phép nàng huỷ hoại mạng sống của mình như vậy, tất cả mọi người đều đang đợi nàng tỉnh lại, nàng không thể ngủ say như vậy!

“Muội tỉnh lại cho ta, muội biết có bao nhiêu người lo lắng uội? Trong đó có cả huynh, muội không biết sao?”

Đáp lại Thẩm Tướng Khuyết cũng chỉ là tiếng hít thở nhẹ nhàng của nàng, không có ai trả lời.

Lúc này, cửa đột nhiên mở tung, Ngôn Chấn xanh mặt đi vào.

“Thẩm Tướng Khuyết, ta cho ngươi quá nhiều thời gian, nhưng Tiểu Điệp thì sao? Muội ấy tại sao tới bây giờ còn chưa tỉnh lại?”

Ánh mắt lạnh lùng của Ngôn Chấn tràn đầy sát khí, nếu không phải bởi vì nương tử của mình, lúc này Thẩm Tướng Khuyết nhất định đã biến thành một thi thể lạnh băng.

Thẩm Tướng Khuyết cũng không trả lời, đầu cũng không chuyển, lạnh lùng ra lệnh, “Đi ra ngoài.”

“Cái tên hỗn tiểu tử này, ngươi nói cái gì?” Ngôn Chấn nổi giận.

“Ta nói cút ra ngoài!”

Lần này hắn lớn tiếng quát, làm cho Ngôn Chấn giận muốn chết.

9. Chương 9

—

“Người.”

Ngôn Chấn tức giận vì nghĩ rằng sắp làm thịt được Thảm Tướng Khuyết, nếu không phải là Thảm Hương Viện chạy tới, nói không chừng đã sớm hoàn thành

“Tướng công, dừng tay!”

“Nương tử, nàng đừng che chở cho tên khốn kiếp này nữa, tất cả đều do hắn hại Tiểu Điệp trở thành như vậy, ta muốn thay Tiểu Điệp xả giận.”

“Chàng đừng đổ hết tội lỗi lên người tiểu đệ, chẳng lẽ chàng không thấy tiểu đệ vì chăm sóc Tiểu Điệp, mấy ngày mấy đêm không ngủ ngon sao?”

Nếu không phải nàng ở bên cạnh săn sóc, nói không chừng ngay cả Thảm Tướng Khuyết cũng đã ngã xuống.

“Cho dù là vậy cũng không thể bù đắp hết tội lỗi của hắn.” Ngôn Chấn cắn răng nghiêng lợi nói.

“Cho dù chàng giết tiểu đệ, Tiểu Điệp vẫn không tỉnh lại, nếu mà Tiểu Điệp có tỉnh lại, muội ấy cũng sẽ không đồng ý để chàng ra tay với Tướng Khuyết.”

“Các người.” Ngôn Chấn tức đến không nói nên lời..

“Như thế nào?” Thảm Hương Viện đặc ý nói.

“Tất cả các người ra ngoài hết cho ta!” Thảm Tướng Khuyết quát lớn, làm Ngôn Chấn và Thảm Hương Viện giật mình.

“Tiểu đệ, đệ làm sao.” Thảm Hương Viện còn chưa kịp hỏi xong, cả người cùng tướng công đã bị đẩy ra ngoài.

“Nàng nhìn đi, tiểu tử này là kẻ xấu” Ngôn Chấn hận đến nghiến răng.

Thảm Hương Viện liếc hắn một cái, không để ý đến lời oán hận của tướng công, nàng chỉ để ý đến người ở bên trong bị làm sao?

**

Đợi đến khi toàn bộ những người không có liên quan đã ra ngoài, Thảm Tướng Khuyết sàu muợn nhìn giai nhân nằm ở trên giường ngủ say không chịu dậy, vẻ mặt nàng giống như một đứa trẻ.

“Cho tới giờ muội còn không chịu tỉnh sao?” Hắn lẩm bẩm hỏi.

Trả lời hắn vẫn là một mảnh vắng lạnh.

Trông mắt Thảm Tướng Khuyết trở nên hơi sẫm, bàn tay nhẹ nhàng lướt qua gương mặt trắng nõn của Hoa Điệp, ở bên tai nàng uy hiếp: “Nếu như muội còn không tỉnh lại, đừng trách huynh dùng thủ đoạn cứng rắn.”

Ngữ khí của hắn có mấy phần lạnh lùng, quý quái.

Nàng vẫn không trả lời hắn, khuôn mặt ngủ say của nàng nhìn rất ngây thơ.

Thảm Tướng Khuyết cười, trong nụ cười mang theo vài phần phẫn nộ.

Nàng không muốn tỉnh dậy, không muốn mở hai mắt ra.

Đột nhiên hần phủ lên đôi môi nàng, trần trọc mát, hôn đến khi môi nàng sưng đỏ lên.

Vậy mà, giai nhân trên giường vẫn không có phản ứng.

Thẩm Tướng Khuyết cắn răng, cởi quần áo trên người nàng ra, bàn tay từ từ trượt đến ngọn núi rất tròn trên ngực nàng, há mềm ngậm lấy quả mâm xôi nhỏ hồng của nàng, dùng hàm răng gặm nhẹ.

“Còn nhớ rõ lần đầu huynh ôm muội là như thế nào không? Thân thể của muội phản ứng rất tốt, liền ướt.” Hần vừa nói nhỏ, bàn tay vừa vén váy nàng lên.

Cách một tầng để khổ thật mỏng hần trêu chọc nàng, không bao lâu, để khổ liền ướt, mà người ngủ say trên giường cũng có phản ứng..

Chân mày nàng nhíu chặt, dường như bởi vì cảm giác sung sướng mà trở nên thống khổ, trong vô thức, từ miệng phát ra tiếng rên rỉ rất nhỏ.

“Ừ.”

“Muội còn nhớ rõ không? Lần đầu tiên muội ngây ngô như vậy, nhưng mà huynh lại bị muội hấp dẫn. Huynh nhớ đến vẻ mặt vui sướng của muội, giống như hiện tại, thân thể của muội đối với huynh có cảm giác, không phải sao?” Hần vừa nói vừa làm, đồng thời cũng quan sát vẻ mặt người trên giường.

Theo động tác kích thích của hần, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Điệp hiện ra sự hoang mang, vẻ mặt thống khổ vì sung sướng, tay nhỏ bé nắm thành quyền.

“Ừ.” Từ cái miệng nhỏ nhắn của nàng thỉnh thoảng phát ra tiếng dâm dục.

“Muội tỉnh lại ngay cho huynh.” Thẩm Tướng Khuyết bá đạo ra lệnh.

**

Nóng quá! Giống như có lửa đốt.

Trong lúc ngủ Hoa Điệp cảm giác được có lửa đang thiêu đốt cơ thể mình, từng làn sóng nhiệt không ngừng đánh thẳng vào thân thể của nàng, máu nóng ở trong người sôi trào.

Thoáng chốc, nàng phảng phất nghe được tiếng của Tướng Khuyết ca ở bên kia xa xôi vang lên.

“Sao muội không tỉnh dậy? Tại sao không chịu mở mắt ra?”

Giọng điệu bức tức cho thấy hần đang nổi nóng.

Hoa Điệp không hiểu hần tức cái gì?

“Muội có nhớ rõ, lúc đầu huynh chạm vào muội như thế nào không?”

Thanh âm của Tướng Khuyết rất dịu dàng, nhưng làm cho người ta cảm giác được nguy hiểm.

“Huynh còn nhớ rõ phản ứng lúc đầu của muội, rất nhạy cảm.”

Nghe Tướng Khuyết ca nhắc đến một đêm kia, Hoa Điệp liền xấu hổ.

“Muội nói cho huynh biết, muội thích không?”

Từng đợt khoái cảm lan toả khắp cơ thể, từ trong miệng nàng phát ra tiếng rên rỉ, sóng nhiệt từ vùng bụng dưới quét lên.

Tướng Khuyết ca, không cần. Không cần trêu muội. Hoa Điệp muốn cầu xin tha thứ, nhưng mở miệng cũng chỉ phát ra tiếng ngậm nga.

“Muội nhanh mở mắt ra, nhìn huynh.”

Hoa Điệp nghe được thanh âm của Thẩm Tướng Khuyết, nàng không hiểu vì sao hần lại tức giận như thế?

Nàng muốn mở mí mắt nặng nề ra, nhưng mà bất kể cố gắng thế nào, nàng cũng không mở ra được, trong đầu tựa hồ hiện ra cảnh tượng làm nàng sợ hãi.

Không được, ngàn vạn lần không thể tỉnh lại! Tiếng nói trong đầu cảnh báo chính mình, nếu như tỉnh lại, nàng nhất định sẽ hối hận.

“Huynh muốn muội tỉnh lại nhìn huynh, chẳng lẽ muội không muốn biết, huynh có tình cảm với muội sao?”

Tình cảm?

Hoa Diệp yên tĩnh trở lại, đứng thẳng lỗ tai lắng nghe hần nói, nàng cảm giác được bàn tay ấm áp của hần áp chặt gò má mình.

Nàng nhớ rõ Thẩm Tướng Khuyết luôn xem nàng như tiểu muội mà đối đãi, nếu không phải bởi vì sai lầm đêm đó, sợ rằng hần sẽ chẳng bao giờ để ý tới nàng.

“Huynh nghĩ muội là do cha cùng tỷ tỷ dụng tâm kín đáo ép huynh lấy muội làm nương tử, vì vậy từ đáy lòng huynh không chấp nhận, bởi vì huynh còn chưa nghĩ đến chuyện cưới vợ sinh con, vậy mà một đêm kia, huynh lại không kìm chế được dục vọng của chính mình, muốn muội”

Hoa Diệp muốn đáp lời, lại phát giác vướng ở cổ họng, phun không ra.

Không phải vậy, không phải như vậy, nàng không nghĩ sẽ ép buộc Tướng Khuyết ca cưới nàng, nàng chỉ là muốn đợi ở bên cạnh hần, nhìn hần, nàng liền thoải mái.

“Sau khi tỉnh lại, huynh thấy hối hận về việc mình đã làm, huynh không nên đụng vào muội.”

Không nên?

Nghe được câu này, trong lòng Hoa Diệp rất khổ sở.

Thì ra là ở trong lòng của hần, một đêm kia là sai lầm, nhưng ở trong lòng của nàng, chính là một điều tốt đẹp.

“Huynh không muốn bị bất luận kẻ nào định đoạt, cho nên huynh mới muốn muội đừng để cho bất kì ai biết được quan hệ của chúng ta.”

Hoa Diệp nghe được tiếng thở dài nhẹ nhàng của hần, bên trong tựa hồ mang theo một tia hối tiếc.

“Chắc chắn muội nghĩ rằng huynh đối với muội không có bất kỳ tình cảm nào phải không?”

Đúng vậy. Hoa Diệp tự lẩm bẩm trong lòng.

Nàng biết Tướng Khuyết ca không có một chút tình cảm nào với mình, biết rõ là mình dây dưa hần, nhưng mà nàng không cách nào buông ra.

“Huynh cũng cho là như thế, nhưng mà. . . .” Hần đột nhiên dừng lại.

Nhưng mà cái gì? Hoa Diệp gấp gấp muốn biết, nhưng nàng không có cách nào để lên tiếng.

Nói uội biết a! Trong lòng nàng reo hò.

“Nếu như muội muốn biết đáp án của huynh, hãy mau mở mắt.”

Nàng nghe được Tướng Khuyết ca chậm rãi nói.

**

Không có phản ứng!

Trán Thẩm Tướng Khuyết nổi lên gân xanh .

Nói nhiều như vậy, nàng vẫn không có chút phản ứng nào!

Hần tức giận, thiếu chút nữa hần đã bắt lấy nữ nhân nằm ở trên giường ra đánh đòn.

“Đáng chết, nếu muội không tỉnh lại mở mắt ra, huynh sẽ uội biết đến cái gì gọi là mùi vị hối hận.”

Được rồi! Dụ dỗ không được liền đổi sang uy hiếp.

Nữ nhân trên giường vẫn xinh đẹp và yên lặng như cũ, chỉ là chân mày nàng nhú chặt, có thể nhìn ra được trong giấc mộng nàng cũng không được yên bình.

Ánh mắt Thẩm Tướng Khuyết càng thêm âm đạm, toát ra ánh lửa.

Đột nhiên, khóe miệng của hắn cong lên.

“Muội cho rằng giả chết, huynh sẽ bỏ qua uội sao?” Giọng nói u ám của hắn làm cho người ta lạnh sống lưng, khiến người ta có dự cảm không tốt.

Ngón tay của hắn trượt đến u cổ thần bí của nàng, vạch cánh hoa ra, tìm được tiểu hạch non mềm, hắn dùng ngón trỏ cùng ngón cái vuốt ve.

Từng môi của nàng phun ra âm thanh phóng dăng, mồ hôi che lấp chân mày, trên mặt toát ra vẻ thống khổ cùng vui vẻ đan xen.

Ngón tay của hắn nhẹ nhàng tiến vào dũng đạo, vách tường mềm mại bên trong mạnh mẽ co rút lại, giống như là bài xích hắn xâm lấn.

Thẩm Tướng Khuyết lẩm bẩm khẽ nguyên rửa một tiếng, tay còn lại tăng nhanh tốc độ cùng tần số kích thích, một lần lại một lần trêu đùa tiểu hạch của nàng, trong hoa huyết chậm rãi tiết ra rất nhiều hoa dịch.

“A.” Đôi mắt Hoa Điệp nhắm chặt, phát ra từng tiếng thở gấp.

“Muội thích như vậy đi!” Đợi đến khi yêu dịch dính ướt ngón tay của hắn, hắn nở nụ cười tà mị, chậm rãi cử động ngón tay.

“Ừ.” Hoa Điệp cong người, lắc đầu.

“Tại sao không mở mắt ra?” Thẩm Tướng Khuyết giận dữ nói.

Không được! Nàng không thể.

“Nếu như muội không mở hai mắt ra, huynh sẽ trêu đùa cho đến khi muội chịu mở mắt ra mới thôi.”

Thật quá đáng! Hoa Điệp kháng nghị ở trong lòng.

Ngón tay Thẩm Tướng Khuyết liên tục cử động, ra ra vào vào trong hoa huyết ướt át của nàng, một lần lại một lần, nhìn nàng thân thể tuyết trắng của nàng ửng hồng.

“Muội mau tỉnh lại, mở mắt ra.” Hắn hôn môi của nàng, trêu chọc cái lưỡi thơm tho của nàng, không ngừng quần quít, bú mút, tựa hồ muốn hôn đến khi nàng tỉnh lại mới thôi.

Khuôn mặt tái nhợt của Hoa Điệp trở nên phiếm hồng, hai má ửng đỏ, làm cho người ta liền muốn yêu thương nàng một phen.

Hô hấp Thẩm Tướng Khuyết nặng nề, cắn răng chống đối dục vọng của mình .

Hắn nhất định phải làm cho nàng mở hai mắt ra, hắn không cho phép nàng ngủ như vậy nữa.

Ngón tay của hắn không ngừng từ trong hoa huyết của nàng móc ra hoa dịch trong suốt, tốc độ va chạm khiến nàng phải kêu lớn, từng tiếng rên rỉ kiều mỹ, đủ để cho người nghe mặt đỏ tới mang tai.

Tất nhiên là Ngôn Chấn cùng Thẩm Hương Viện đứng ở ngoài cửa cũng nghe được nhất thanh nhị sở

Ngôn Chấn tức giận, muốn vọt vào, thì bị nương tử mình kéo lại.

“Trước hết chàng chờ một chút!”

“Chờ cái gì? Chẳng lẽ muốn ta trở mắt nhìn Tiểu Điệp bị tên tiểu đệ khốn kiếp của nàng cật kiên mạt tịnh sao?”

“Chàng ở đây nóng lòng cái gì? Tiểu đệ khốn kiếp của thiếp cũng là em vợ chàng.” Thẩm Hương Viện thở phì phò nói: “Nếu như chàng muốn cho Tiểu Điệp tỉnh lại, liền ngoan ngoãn đứng ở ngoài cửa, chớ có đi vào.”

“Nàng điên rồi phải không?” Ngôn Chấn không thể tưởng tượng nổi nhìn nương tử mình, nàng thiên vị cũng thiên vị đến quá đáng?

“Chàng, tên ngu ngốc này!” Nếu mà trên tay có cây búa, Thẩm Hương Viện sẽ không chút khách khí mà nện xuống, “Làm như thế nào Tiểu Điệp cũng không chịu tỉnh lại, nếu không dùng chiêu này, chàng muốn cho Tiểu Điệp ngủ mãi không dậy nổi sao?”

Nghe nương tử nói vậy, Ngôn Chấn dù không cam lòng, nhưng vẫn kềm chế xúc động ở trong lòng, chờ đợi kết quả.

**

Từng đợt khoái cảm đánh thẳng vào thần kinh Hoa Điệp, nàng lắc mạnh đầu, nghĩ muốn thanh tỉnh đầu óc, nhưng lại bị cổ sung sướng phiền toái kia dẫn lối...

“Nói cho huynh biết, muội muốn không?”

“Ừ.” Hoa Điệp không cách nào trả lời, chỉ có thể dựa vào bản năng trong dự vọng, nước chảy bèo trôi.

Thẩm Tướng Khuyết liếm ngực tròn của nàng, tiếp theo hần rút ngón tay ra.

Cảm giác trống rỗng làm cho nàng giấy dựa thân thể mềm mại, lắc lắc đầu nhỏ.

Phái nam to lớn cọ xát ở cửa hoa huyết của nàng, một lần lại một lần, nhưng mà không chịu đi vào.

“Ồ.”

Rất trống rỗng, rất cô đơn.

Hoa Điệp cảm thấy thân thể kêu gào đòi hỏi kịch liệt.

Vật to lớn phái nam dính đầy hoa dịch của nàng, trong không khí trôi nổi nồng nặc mùi xạ hương.

Thẩm Tướng Khuyết ở bên tai của nàng nhẹ giọng nói nhỏ, “Muội không mở mắt ra, huynh cũng không đi vào, huynh cũng không tin muội có thể nhịn được lâu.”

Hoa Điệp rốt cục run rẩy mở mắt ra, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng cùng nước mắt, một bộ dạng điềm điềm đáng yêu làm cho người ta nhìn thấy phải đau lòng.

“Huynh thật quá đáng, tại sao phải làm như vậy?”

Nàng không muốn tỉnh lại, lại bị hần ép tỉnh.

“Tại sao muội không muốn tỉnh lại?” Thẩm Tướng Khuyết nhìn tròng mắt mờ mịt của nàng, sâu trong đáy mắt là tràn ngập đau đớn, khiến tim của hần cũng đau.

“Yêu muội.” Hoa Điệp cũng không nói gì, chỉ dùng hai cánh tay vòng quanh cổ hần,

“Muội.” Hần nhú mày, biết nàng đang trốn tránh.

“Van cầu huynh, yêu muội.” Hoa Điệp lắc lắc thân thể mềm mại, hoa huyết ngọt ngào chảy vào phái nam to lớn của hần.

Gương mặt Thẩm Tướng Khuyết trở nên vặn vẹo, hần gầm nhẹ một tiếng, “Đáng chết!”

Hấp dẫn như vậy, cho dù là thánh nhân cũng khó mà chịu được, huống chi là hần đang liều mạng đè nén dục hỏa, lúc này, dục hỏa rừng rực trong cơ thể bị nàng đốt đứng lên.

“Muội muốn huynh yêu muội.” Ánh mắt của nàng thê lương tràn đầy tuyệt vọng cùng đau đớn.

Thẩm Tướng Khuyết không biết vì sao nàng lại khổ sở như vậy, nhưng vẫn đem môi dán lên đôi môi nàng, đầu lưỡi hai người quấn quít ở một khối, hôn đến khó khăn chia lìa.

Trong phòng nhất thời nóng lên, thỉnh thoảng truyền ra tiếng nam nhân thở dốc cùng tiếng nữ nhân rên rỉ, làm cho người ngoài cửa nghe thấy cũng phải đỏ mặt, rồi rít chạy đi.

“Tướng Khuyết ca” Hoa Diệp dùng chân kẹp lại hông của hắn, môi đỏ mọng phả ra hơi thở như lan, làm cho hắn ý loạn tình mê.

“Muội muốn sao?”

“Ừ. . . .” Nàng nhẹ nhàng đáp một tiếng, nắm chặt tay hơn.

Hoa Diệp có thể nghe được tiếng thở hào hển của hắn ở bên tai, hơi thở nặng nề nhẹ nhàng phun ở bên cổ nàng, mang đến từng trận tê dại.

Hắn rên rỉ một tiếng, đem vật to lớn của phái nam nhẹ nhàng chạm vào cửa u huyết của nàng.

Hoa Diệp lắc lư cái mông, để hoa huyết đến gần dục vọng của hắn.

Thẩm Tướng Khuyết mạnh mẽ tiến vào, đem vật to lớn của hắn vọt vào trong tiểu huyết ngọt ngào của nàng, nếu không có hoa dịch trơn trượt, chỉ sợ nàng sẽ đau đến thét chói tai.

Khi hắn tiến vào trong thân thể của nàng, nàng nghẹn ngào một tiếng, thân thể hơi run rẩy, mười ngón tay đâm vào trong cánh tay của hắn.

“Có đau không?” Hắn muốn hôn lên vàng trán thơm mát của nàng.

“Không. . . .” Hốc mắt nàng hàm chứa nước mắt, lắc đầu một cái.

“Vậy thì tốt.” Thẩm Tướng Khuyết thở phào nhẹ nhõm. Đây là lần thứ hai của nàng, hắn chỉ sợ nàng đau, “Vậy huynh động đây!”

Hắn chậm rãi đưa cái mông, bắt đầu ở trong cơ thể nàng tái diễn nhịp điệu cổ xưa.

Từ trong miệng Hoa Diệp phát ra tiếng hừ nhẹ, đáy mắt phủ đầy sương mù.

Nàng kẹp chặt hai chân, cảm giác được cái mông của hắn ngoa nguẩy lên xuống, vật to lớn nóng bỏng không ngừng ra vào trong hoa huyết của mình.

Tiếng thân thể vỗ vào nhau vang vọng ở trong phòng, cùng tiếng ván giường rung động không chịu nổi, nam nhân gầm nhẹ, nữ nhân thở gấp đan vào thành một mảnh.

Thẩm Tướng Khuyết mạnh mẽ đứng thẳng, lửa nóng xuyên thẳng vào lõi mồn nhỏ hẹp của nàng, nước dịch theo động tác rút ra đâm vào thấm ướt giường...

Hoa Diệp nằm dưới thân hắn cực lực rên rỉ, hai tay gắt gao bám lấy nệm giường, thân thể lắc lư theo nhịp điệu của hắn, hai vú trắng ngần mê người cũng theo đó mà đong đưa lên xuống, cực kì mê người..”

Đột nhiên, nàng phát ra tiếng thét chói tai, thân thể mãnh liệt run rẩy, linh hồn dường như muốn bay xuyên qua mây.

“Tướng Khuyết ca!” Nàng cao giọng la lên.

Thẩm Tướng Khuyết cảm giác được vách tường mềm mại bên trong hoa huyết không ngừng hấp thụ phái nam của hắn, vẻ mặt hắn căng thẳng, tăng nhanh tốc độ đưa đẩy.

Tiếng thân thể vỗ vào nhau càng thêm kịch liệt, sau khi ra vào mấy mươi lần, từ trong cổ họng hắn phát ra một tiếng gầm nhẹ, cả người xụi lơ, đem chất lỏng màu trắng rót vào trong hoa huyết mềm mại của nàng.

“Tướng Khuyết ca, muội mệt quá!” Đôi mắt Hoa Diệp chứa đầy nước mắt, cất giấu bi thương tan nát cõi lòng.

“Ngủ đi!” Thẩm Tướng Khuyết hôn lên trán nàng, vô cùng mệt mỏi, liền ôm nàng ngủ.

Hoa Diệp dựa vào ngực của hắn, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống.

10. Chương 10

—

Sắc mặt Thẩm Tướng Khuyết trở nên rất khó coi, ánh mắt không hề nín được lửa giận.

Ngôn Chấn không nín được tức giận, kéo vạt áo của hắn nói: “Người nói Tiểu Điệp đã tỉnh, nhưng mà đến bây giờ muội ấy còn chưa có mở mắt, người giải thích rõ ràng cho ta.”

“Nàng rõ ràng đã tỉnh.” Thẩm Tướng Khuyết căng thẳng nói.

“Nếu muội ấy đã tỉnh, tại sao không chịu mở mắt?”

“Đệ không biết.” Ánh mắt Thẩm Tướng Khuyết tối sầm. Hắn cũng không hiểu nếu nàng đã tỉnh, vì sao lại không muốn mở mắt ra đối mặt với mọi người?

Vẻ mặt hắn cứng ngắc, nhìn giai nhân yên lặng nằm ở trên giường, nếu không phải trên người nàng còn lưu lại dấu vết nụ hôn của hắn, hắn còn tưởng rằng đây chẳng qua là một giấc mộng.

“Thẩm Tướng Khuyết, người giải thích rõ ràng cho ta, người cũng đã ăn Tiểu Điệp, nhưng Tiểu Điệp cũng không tỉnh lại, người chịu trách nhiệm như thế nào?”

“Người yên tâm, ta sẽ chịu trách nhiệm.” Thẩm Tướng Khuyết ném xuống những lời này sau đó xoay người rời đi.

**

“Ca ca tốt của muội, làm sao lại ngồi một mình ở đây uống rượu giải sầu?” Một cô nương kiều diễm gác tay lên bả vai Thẩm Tướng Khuyết, cười duyên nói.

Thẩm Tướng Khuyết lại không để ý đến nàng, một mình rót rượu, uống một hơi cạn sạch.

Cô gái kiều diễm tự cảm thấy không có gì vui, nhăn mặt mũi nói: “Sư huynh, huynh trúng tà gì sao, thế nào sáng sớm liền đến chỗ này của muội uống rượu?”

Hơn nữa sau khi gọi nàng lấy rượu tới đây, liền không nói gì nữa, một mình uống rượu.

Trông mặt Tần Phỉ Phỉ tỉnh quá đảo qua đảo lại, dường như đang suy nghĩ, làm thế nào để moi ra tin tức từ trong miệng sư huynh luôn luôn nghiêm túc của mình.

“Sư huynh, huynh một mình uống rượu giải sầu, chẳng lẽ có liên quan đến nữ nhân?” Nàng lớn mật suy đoán nói, thấy mặt Thẩm Tướng Khuyết trầm xuống, bị nàng đoán trúng rồi.

“Sư huynh, sao huynh không nói ra, để cho tiểu sư muội giúp huynh tìm biện pháp?”

“Muội đừng làm phức tạp thêm là tốt rồi.” Thẩm Tướng Khuyết hừ lạnh. Trên đời này người không đáng tin cậy nhất, chính là Tần Phỉ Phỉ nàng.

“Muội làm phức tạp thêm cái gì?” Tần Phỉ Phỉ chu cái miệng nhỏ nhắn, thoát nhìn rất không vui. Cứ xem như thường ngày nàng hay nghịch ngợm gây sự, nhưng lúc cần nghiêm túc thì nàng cũng rất nghiêm túc nha!

“Khi nào thì muội giúp được việc?” Thẩm Tướng Khuyết xì mũi coi thường

Tần Phỉ Phỉ rống lên, “Sư huynh, huynh xem thường muội sao?”

“Không, sư huynh đây là rất để ý muội.” Thẩm Tướng Khuyết nghiêm túc nói, làm Tần Phỉ Phỉ giận đến oa oa kêu to.

“Sư huynh, huynh thật là quá đáng, dù gì có lúc muội cũng có chút cống hiến.” Mặc dù khi đó, thỉnh thoảng muội cũng mang đến một ít phiền phức.

Thẩm Tướng Khuyết không nói một lời tiếp tục uống rượu, không quan tâm đến kháng nghị của Tần Phỉ Phỉ. Một lát sau, Tần Phỉ Phỉ thấy kháng nghị không có hiệu quả, liền mở môi đỏ mọng, quần lấy Thẩm Tướng Khuyết.

“Sư huynh, huynh đừng ngồi ở đó một mình buồn bực uống rượu, mau nói với muội rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nói không chừng muội có thể tìm cách giúp huynh.”

“Muội thì có thể có biện pháp gì?”

“Không thử một chút làm sao biết?”

Lúc này Tần Phỉ Phỉ sống chết dây dưa, Thẩm Tướng Khuyết không cam lòng, nói ra chuyện tình của Hoa Điệp.

Không nghĩ tới Tần Phỉ Phỉ lại nhẹ nhàng cười một tiếng.

“Chuyện này còn không đơn giản sao?”

“Muội có mưu ma chước quỷ gì?” Nghe được Tần Phỉ Phỉ nói Thẩm Tướng Khuyết liền cảm thấy hứng thú.

“Huynh đưa lỗi tai lại đây.”

Tần Phỉ Phỉ kể tai nói nhỏ với hắn, chỉ chốc lát sau, Thẩm Tướng Khuyết nhú mày.

“Muội xác định có tác dụng?”

“Thử một chút chẳng phải sẽ biết?” Tần Phỉ Phỉ nhún nhún vai.

**

Đêm yên tĩnh, một mảnh vắng lặng.

Một bóng dáng màu đen lặng lẽ mở cửa phòng ra, bước chân nhẹ nhàng, đi đến bên cạnh giai nhân ngủ say trên giường, trên mặt mang theo nụ cười xảo quyệt,

“Thì ra người chính là người Thẩm Tướng ca nói ngủ say không dậy nổi” Nữ nhân cố ý làm bộ thân mật cùng Thẩm Tướng Khuyết.

Nhìn người nằm trên giường nhú chặt mày, đôi mắt nữ nhân thoáng hiện một tia giảo hoạt.

“Người biết không?” Nàng cố ý tựa vào bên tai Hoa Điệp, như là thổ lộ bí mật nhỏ, “Nhờ người ngủ say không chịu tỉnh lại, bằng không ta còn không biết Thẩm Tướng công dùng mảnh cơ nào nha, là người buông tha nam nhân tốt như vậy, thật là cảm ơn người.”

Trong cơn ngủ mê, chân mày Hoa Điệp càng nhú chặt hơn, trên mặt túa ra mồ hôi.

Nhìn nàng phản ứng, Tần Phỉ Phỉ reo hò ở đáy lòng.

Chỉ cần thêm tý sức, nàng không tin nàng ta vẫn không chịu tỉnh dậy.

“Người còn không tỉnh lại, Thẩm Tướng công liền mang ta đi, tới lúc đó còn lại mình người nằm trên giường, từ từ mà ngủ”

Không! Nàng không muốn! Không muốn nàng ấy mang Thẩm Khuyết ca đi. Trên mặt Hoa Điệp lộ vẻ thống khổ, nước mắt từ hai mắt nhắm chặt chảy ra ngoài.

Vì sao còn chưa tỉnh lại?

Tần Phỉ Phỉ nhú mày, không thể không dùng liều thuốc mạnh.

“Nếu người vẫn cứ không chịu nghe theo lời ta mà mở mắt ra, thì sau này đừng hòng nhìn thấy đứa con của ta và Thẩm Tướng công. Chúng ta một nhà vui vẻ, còn người thì cứ nằm đó già và cô đơn cả đời”.

Nghe được lời Tần Phỉ Phỉ nói, vẻ mặt Hoa Điệp càng thêm thống khổ, lệ rơi như suối trào.

Tần Phỉ Phỉ thấy hiệu quả không sai biệt lắm, liền lộ ra nụ cười quỷ dị, “Tốt lắm, lời cần nói ta đã nói hết, tạm biệt!”

Nàng ta muốn đi? Muốn dẫn Tướng Khuyết ca đi cùng?

Không! Nàng không muốn Tướng Khuyết ca rời nàng đi, nàng không muốn.

Hai mắt Hoa Điệp đột nhiên mở ra, nước mắt che khuất tầm nhìn của nàng.

Nàng nhấp nháy môi, đôi môi run rẩy nặn ra mấy chữ, “Tướng Khuyết ca, không muốn. Không muốn huynh rời xa muội”

Đến khi nước mắt chảy xuống hết, nàng liền nhìn thấy một nữ tử đứng ở trước giường, đối với nàng nở một nụ cười có lúm đồng tiền xinh đẹp, cười ranh mãnh nói: “Chào mừng người tỉnh lại.”

Thẩm Tướng Khuyết đứng ở sau lưng nàng, vẻ mặt lạnh băng.

Không có tiếng động, rất yên tĩnh.

Nhìn nam nhân vẻ mặt lạnh băng, Hoa Điệp im lặng, nàng cúi đầu, từ trong mắt rơi ra giọt nước mắt cỡ hạt đậu.

“Tại sao muội khóc?” Mặt Thẩm Tướng Khuyết càng thú hơn.

“Thật xin lỗi.” Nàng khóc nói.

“Tại sao xin lỗi huynh?” Hắn cúi đầu hỏi thăm, mắt híp lại.

Hoa Điệp ngẩng khuôn mặt đầy nước mắt lên, nước mắt càng rơi nhiều hơn.

Thẩm Tướng Khuyết đi về phía trước, lấy tay lau đi nước mắt trên gò má nàng, “Tại sao muội thà ngủ say cũng không chịu tỉnh dậy? Chẳng lẽ huynh đã làm gì sai sao?”

Hoa Điệp liều mạng lắc đầu, nước mắt không ngừng rơi.

“Nếu không phải, vậy thì tại sao?”

Hắn càng dịu dàng, Hoa Điệp càng cảm thấy áy náy.

“Không phải là tại huynh Mà là muội.”

“Muội thế nào?”

“Muội không sạch sẽ. Muội bị người nam nhân kia chạm vào, hắn còn nhìn thấy thân thể của muội, thân thể của muội không sạch sẽ Muội.” Còn chưa nói xong, nàng đã khóc không thành tiếng.

Đột nhiên vẻ mặt Thẩm Tướng Khuyết trở nên cứng đờ, thanh âm trở nên lạnh, “Bởi vì ghê tởm chính mình, nên muội không dám tỉnh lại sao?”

Hoa Điệp cắn môi đỏ mọng, gật đầu một cái, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Đột nhiên, cảm bị nâng lên, môi đỏ mọng bị đôi môi hắn chiếm lấy, hắn dùng đầu lưỡi cạy hàm răng trắng đều của nàng ra, liều mạng cướp lấy hương vị ngọt ngào của nàng.

Hắn hôn đến Hoa Điệp thở hổn hển, sau đó ôm thật chặt nàng vào trong ngực, suýt nữa ép tới nàng không thở nổi, “Muội, nha đầu ngu ngốc này, muội cho rằng huynh sẽ ghét bỏ muội sao? Chẳng lẽ huynh không đáng để uối tin sao?”

“Không, không phải vậy.” Hoa Điệp liều mạng lắc đầu, “Muội Muội cảm thấy mình rất bẩn. nhớ tới đều muốn nôn.”

Sắc mặt nàng trắng bệch, giống như muốn nôn vậy.

“Muội không bẩn tí nào, ở trong mắt huynh, muội giống như thánh nữ thanh khiết nhất.”

“Tướng Khuyết ca, huynh. Chẳng lẽ huynh không ghét bỏ muội chút nào sao?” Hoa Điệp nhẹ giọng hỏi. Đúng là nàng sợ Thẩm Tướng Khuyết sẽ ghét bỏ mình, cho nên mới không dám tỉnh lại đối mặt với thực tế.

“Nếu như hôm nay huynh cụt tay cụt chân, muội có ghét bỏ huynh hay không?” Hắn hỏi ngược lại nàng.

Hoa Điệp liên tục lắc đầu, thề nói: “Muội sẽ không.”

Thoáng chốc vẻ mặt Thẩm Tướng Khuyết trở nên dịu dàng, “Muội đã không có ghét bỏ, vậy muội cho là huynh sẽ ruồng bỏ muội sao? Muội chỉ là bị một hồn cầu nhìn thấy thân thể, chỉ cần muội không bị bất cứ tổn thương nào là tốt rồi, huynh không quan tâm.”

Cánh tay của hắn ôm chặt lấy nàng, nước mắt của nàng dính ướt vạt áo của hắn.

“Tướng Khuyết ca, huynh. Huynh yêu muội không?” Nàng run rẩy hỏi ra vấn đề nàng vẫn luôn muốn biết, ánh mắt chứa đầy nước mắt nhìn hấn.

Ngón tay Thảm Tướng Khuyết nhẹ lướt, thay nàng gạt đi sợi tóc dính trên mặt, ánh mắt trở nên rất dịu dàng, “Trong khoảnh khắc gần như mất đi muội, huynh mới hiểu rõ lòng của mình. Hoa Diệp, huynh yêu muội, xin muội tha thứ cho sự ngu ngốc của huynh trước đây.”

Nghe được ba chữ kia, từ trong hốc mắt Hoa Diệp chảy ra giọt nước mắt hạnh phúc, “Muội rất vui vẻ, Tướng Khuyết ca, muội cũng yêu huynh.”

“Huynh biết.”

Bọn họ chìm đắm trong thế giới ngọt ngào của hai người, cho đến khi Hoa Diệp xoay người bất an trong vòng tay của hấn.

“Làm sao vậy?”

“Tướng Khuyết ca. Người nam nhân kia đâu?” Nhắc tới người nam nhân kia, Hoa Diệp liền cảm thấy bất an.

“Huynh giao hấn cho Ngôn Chấn xử lý.” Thảm Tướng Khuyết không nói cho Hoa Diệp biết, người nam nhân kia chính là kẻ thù năm xưa đã giết chết cha mẹ của nàng, hấn sẽ không để nàng nhớ lại quá khứ đầm máu đó.

“Muội cảm thấy hấn rất khủng khiếp.” Hoa Diệp ở trong ngực hấn run rẩy. Cho tới giờ ánh mắt điên cuồng của người nam nhân kia vẫn làm nàng phát run.

Nhìn thấy sự bất an của nàng, trong mắt Thảm Tướng Khuyết loé lên tia sáng quỷ quyệt, “Huynh biết một cách có thể giúp muội loại bỏ lo lắng.”

“Cách gì?” Hoa Diệp ngẩng đầu lên, lại thấy bóng dáng khổng lồ của hấn ép lên nàng.

“Tướng Khuyết ca.” Mặt Hoa Diệp không khỏi đỏ bừng.

“Hư! Huynh nghĩ sẽ không có người đến làm phiền chúng ta.”

Trong phòng truyền ra tiếng rên rỉ mập mờ làm cho Tần Phỉ Phỉ nghe lén ở ngoài cửa đỏ bừng cả mặt.

Tên sư huynh đại sắc lang này, sao lại có thể động tay động chân với người nhà như vậy chứ.

Nhưng mà, lúc nàng nhớ tới một gã nam nhân khác, gương mặt liền đỏ bừng.

Ông trời ơi, tốt nhất là phù hộ nàng không phải gặp lại tên nam nhân kia.

—> Hoàn <—————>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuong-cong-that-vo-ly>